

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyoe.com

Alberto

MORAVIA

မော်ရေးဗီးယားဝတ္ထုတိုများ

မော်ရေးဗီးယား၏အသောအထေ့ဟာသဝတ္ထုတို ၂၈ ပုဒ်

မောင်ထွန်းသူ

ဒုတိယအကြိမ်

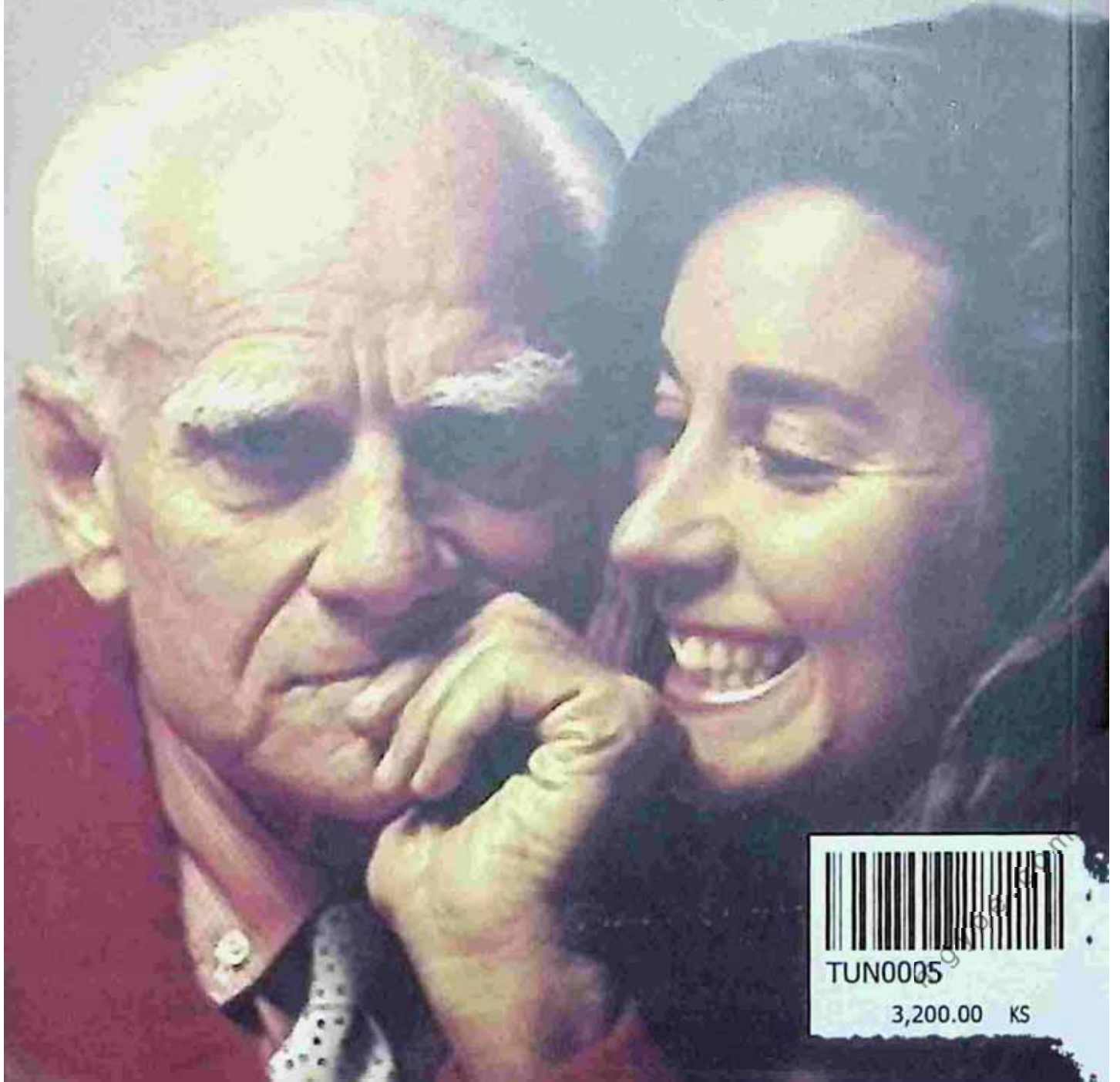
mgyoe.com

mgyc.com

မော်ရှေးဗီးယားဝတ္ထုတိုများ

မော်ရှေးဗီးယား၏အသောအထေဟာသဝတ္ထုတို ၂၈ ပုဒ်

မောင်ထွန်းသူ

TUN005

3,200.00 KS

မော်ဂျေးဝီးယားဝတ္ထုတိုများ၊ မောင်ထွန်းသူ

တစ်ဖက်မှာ ၃၃၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်ဘီ x ၂၀.၅ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၃ စိတ်ကူးချိုချို၏ ပထမအကြိမ်ပုံ။

ရောင်းဈေး ၃၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyc.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

မော်ရေးဗီးယားဝတ္ထုတိုများ
မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၇

mgyc.com

မော်ဂျေးဗီးယား

မာတိကာ

	မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ	၇
၁။	နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်	၁၁
၂။	နွေစိတ်ရူး	၁၉
၃။	လူပြက်	၂၉
၄။	သနားစရာငါးသတ္တဝါ	၃၇
၅။	ပြစ်မှု	၅၀
၆။	လာမထိနဲ့ မီးပွင့်သွားမယ်	၅၉
၇။	တစ်လိမ်နှစ်လိမ်	၇၁
၈။	ကြောက်စရာရောမ	၈၂
၉။	အပေါင်းအသင်း	၁၀၆
၁၀။	မျက်မှန်	၁၁၉
၁၁။	ရူကော	၁၂၈
၁၂။	လူအိုကြီး	၁၃၈
၁၃။	အစောင့်	၁၅၁
၁၄။	နှာခေါင်းကြီး	၁၆၃
၁၅။	ပွဲစား	၁၇၃
၁၆။	မိမေတ္တာ	၁၈၅
၁၇။	မာရီယို	၁၉၈
၁၈။	ရွှေယောက်ဖ	၂၁၀
၁၉။	တောသူမ	၂၂၁
၂၀။	မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး	၂၂၃
၂၁။	လော်ရီကား ဒရိုင်ဘာ	၂၄၄
၂၂။	ဘူး	၂၅၅
၂၃။	မေမိုး	၂၆၆
၂၄။	လက်ဝတ်ရတနာ	၂၇၉
၂၅။	လူ့လောကပျက်စီးခြင်း	၂၉၁
၂၆။	သူနာပြု	၃၀၀
၂၇။	ရတနာသိုက်	၃၁၁
၂၈။	မယူလိုသော ဝေဒနာ	၃၂၄

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

‘မော်ရေးဗီးယား ဝတ္ထုတိုများ’ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဤစာအုပ်တွင် ကမ္ဘာကျော် အိတလီစာရေးဆရာကြီး ‘အယ်လ်ဘတ်တို မော်ရေးဗီးယား’၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၂၈ ပုဒ်ပါဝင်သည်။ ယင်းတို့အနက် ၂၇ ပုဒ်သည် ‘ရိုမင်ပုံပြင် များ’ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်မှ ရယူထားခြင်းဖြစ်၍ ၁ ပုဒ်မှာ အိတလီစာရေးဆရာ ရှစ်ဦး၏ ဝတ္ထုတိုများကို ပေါင်းစည်းထားသည့် ‘အိတလီ ဝတ္ထုတိုများ’ အမည်ရှိ စာအုပ်မှ ရယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းနှစ်ဆယ့်ရှစ် ပုဒ်စလုံးကို အိတလီဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးခဲ့သူမှာ ‘အင်းဂတ်စ် ဒေဗစ်ဆန်’ ဖြစ်၏။

ယင်းဝတ္ထုတို ၂၈ ပုဒ်အနက် ဆယ်ပုဒ်သော ဝတ္ထုတိုများကို ၁၉၉၆ ခုနှစ်အတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့သော ‘အသောအထေဝတ္ထုတိုများ’ စာအုပ်တွင် ပါ ရှိခဲ့သည်။ ယင်းဆယ်ပုဒ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော အမှာစာတွင် ဤသို့ဖော်ပြခဲ့သည်။

‘ဤစာအုပ်တွင် စုစည်းတင်ပြထားသည့် ဝတ္ထုတို (၁၆) ပုဒ်အနက် (၁၀) ပုဒ်သည် အိတလီ ဝတ္ထုတိုများဖြစ်၍ ရေးသူမှာ ကမ္ဘာကျော် အိတလီ စာရေးဆရာ ‘အယ်လ်ဘတ်တို မော်ရေးဗီးယား’ ဖြစ်သည်။ မော်ရေးဗီးယား ၏ ဝတ္ထုတိုများသည် မြန်မာစာရေးဆရာများရော မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်က ပါ နှစ်သက်လက်ခံသော ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။

“ဤဝတ္ထုတို ဆယ်ပုဒ်အနက် အချို့မှာ မြန်မာစာရေးဆရာအချို့ မြန်မာပြန်ပြီးသားဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ၁၉၅၀ ခုနှစ်ခန့် ကတည်းက မော်ရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုတိုများနှင့် အထိအတွေ့ရှိလာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် သူဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ကြည့်လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏အထေအငေါ့ ကလေးများကို ‘မိ’အောင် ‘ဖမ်း’ကြည့်လိုစိတ် ထက်သန် ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ဝတ္ထုတို အတော်များများကို ကျွန်တော် ပြန် ဆိုခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

ထို့နောက်...

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် အခါအခွင့်သင့်တိုင်း မော်ရေးဗီးယား ၏ ဝတ္ထုတိုများထဲမှ ကျွန်တော် ဘာသာမပြန်ရသေးသည့် ဝတ္ထုတိုများကို

၁။ Alberto Moravia ၂။ Roman Tales (Racconti romani)
 ၃။ Italian Short Stories (Racconti Italiani) ၄။ Angus Davidson

ဆက်လက်၍ ပြန်ဆိုဖြစ်ခဲ့သည်။ ‘သင့်ဘဝ၊ ချယ်ရီ၊ သောင်းပြောင်းထွေလာ ရယ်စရာနှင့် ရွှင်ပျော်ပျော်’ စသည့် မဂ္ဂဇင်းများကလည်း ယင်း ဝတ္ထုတိုများ ကို ထည့်သွင်းခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့် လက်ဝယ်၌ ရှိနေသော မော် ရေးဗီးယား ဝတ္ထုတို ၂၇ ပုဒ်အနက် ၂၁ ပုဒ်သည် ဘာသာပြန်ဆိုပြီးသား ဖြစ် သွားသည်။ သို့တစေလည်း သူ့ဝတ္ထုတို ခြောက်ပုဒ်သည် ဘာသာမပြန်ရသေး ဘဲ ကျန်ရှိနေခဲ့၏။

၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထဲတွင် စိတ်ကူးချိုချိုမှ ကိုစန်းဦးက မော် ရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်း၍ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်လိုသည်ဟု ပြောလာသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် မော်ရေးဗီးယား၏ ကျန်ရှိနေသေး သည့် ဝတ္ထုတို ခြောက်ပုဒ်ကိုသာမက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန် စာရေး ဆရာ ဒေါက်တာ အောင်မင်း ယူလာပေးသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကိုပါ ဘာသာ ပြန်၍ ဤစာအုပ်တွင် ထည့်သွင်းခဲ့လေရာ၊ လတ်တလော ကျွန်တော်တို့ အနေ ဖြင့် မော်ရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုတို ၂၈ ပုဒ်ကို စုမိဆောင်းမိဖြစ်သွားပြီဟု ဆို နိုင်စရာရှိလေသည်။

ဤဝတ္ထုတိုများသည် ‘ဟာသဝတ္ထုတိုများ’ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဝတ္ထုတိုအားလုံးကို သာမန်ဟာသဝတ္ထုတိုများဟု သတ်မှတ်၍ကား ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဤဝတ္ထုတိုအားလုံးသည် မပြူးဘဲနှင့် ဝါးလုံးကွဲရယ်ရသော ဝတ္ထုတို များ မဟုတ်ပါ။ ဤဝတ္ထုတိုများထဲမှ အချို့သည် အသံထွက်၍ မရယ်ရဘဲ ပြုံး ရုံမျှသာ ပြုံးရသော ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကိုဖတ်၍ ပြုံးနေမိသည့် ကြား မှပင် ယင်းတို့တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြသည့် ဇာတ်ကောင်များအပေါ် သနား ခြင်းနှင့် ကိုယ်ချင်းစာခြင်းဟူသော ခံစားမှုများ ဝင်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ဤဝတ္ထုတိုများကို ဖန်တီးခဲ့သော အိတလီစာရေးဆရာ အယ်လ်ဘတ် တို မော်ရေးဗီးယားသည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စိမ်းသူမဟုတ်ပါ။ သူ့ ဝတ္ထုတို အမြောက်အများကို မြန်မာစာရေးဆရာများက ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ကြ သဖြင့် မြန်မာ့ဘာသာပြန် စာပေလောက၌ ခြေကုပ်ရထားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ ပြီ။

မော်ရေးဗီးယား၏ နာမည်မှာ ‘အယ်လ်ဘတ်တို ပင်ချာလီ’ ဖြစ်သည်။ သူ့အား ၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် ရောမမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ သူသည် ဂျူးလူမျိုးဖြစ်၍ သူ့ဖခင်မှာ ဗိသုကာတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျာမန်ဘာသာများကို သင်ကြားခွင့်ရခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည်

အသက် ၉ နှစ်နှင့် ၁၆ နှစ်ကြားတွင် အဆက်မပြတ် နာဖျားမကျန်းဖြစ်ခြင်း ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

စာပေဝါသနာကြီးသော အယ်လ်ဘတ်တို မော်ရှေးဗီးယားသည် သူ၏ ‘ပထမဆုံးဝတ္ထု’ကို ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူသည် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်အဖြစ် လန်ဒန်၊ ပါရီနှင့် နိုင်ငံရပ်ခြား အတော်များများသို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အိတလီနိုင်ငံ၌ မူဆိုလီနီ ခေါင်းဆောင်သော ဖက်စစ်ဝါဒ လွှမ်းမိုးခဲ့ရာ မော်ရှေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်းခံရသည်။ အိတလီနိုင်ငံကို ဂျာမန်များက ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ပြီး အုပ်ချုပ်နေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး မော်ရှေးဗီးယားသည် တောင်တန်းကြီးများဘက် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရလေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီးသည့်အခါ မော်ရှေးဗီးယားသည် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု၊ အိန္ဒိယ၊ အရှေ့အာရှနိုင်ငံများ၊ အာဖရိကနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံများသို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ယင်းနိုင်ငံများသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် ခရီးသွား ဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ လူကြိုက်များသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ၏ အကျော်ကြားဆုံးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ ‘ရောမက မိန်းမ’ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်ကို အိတလီဘာသာဖြင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့၍ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယင်းစာအုပ်ကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံတည်းမှာပင် စာအုပ်ရေတစ်သန်းနီးပါး ရောင်းခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဒုတိယလူကြိုက်အများဆုံး စာအုပ်မှာ ‘မိန်းမနှစ်ယောက်’ ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ထိုဝတ္ထုကို ကမ္ဘာကျော် အိတလီ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဆိုဗီယာလောရင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ကမ္ဘာ့ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်က အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူ၏ဝတ္ထုများစွာအနက် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးခါမှ ရေးသားခဲ့သော ‘အက်ဂေါစတီနို’ ဝတ္ထုလတ်နှင့် ‘မြီးကောင်ပေါက်နှစ်ယောက်’ ဝတ္ထုလတ်တို့မှာလည်း ကမ္ဘာစာပေလောကတွင် ထင်ရှားသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

*

၁။ Gli in differenti
၂။ The Woman of Rome (La Tomana) ၃။ Two Women
၄။ Agostino (1944) ၅။ Two Adolescents (1952)

မော်ရေးဗီးယားသည် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် အများအပြားကို ရေးသားခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ့ဝတ္ထုများကို နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းပြည်များမှ ဘာသာပြန်၍ ထုတ်ဝေခဲ့ကြသဖြင့် ကမ္ဘာစာပေလောကမှ အသိများသော အိတလီစာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကမ္ဘာစာပေလောကမှ စာပေပညာရှင်များက မော်ရေးဗီးယားအား ‘ပုံပြောကောင်းသော စာရေးဆရာတစ်ဦး’ ဟု ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။ တကယ်တော့လည်း သူသည် ဝတ္ထုတို အမြောက်အမြားကို သာမက ‘ဝတ္ထုလတ်နှင့် ဝတ္ထုရှည်များ’ ကိုလည်း အများအပြားရေးသားခဲ့သူဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်အနေဖြင့် နှစ်သက်စဖွယ်ရှိသည်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍မူကား အချို့သော ဝေဖန်ရေးဆရာများက ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အရေးအသားသည် ပြေပြစ်ကောင်းမွန်သည်မှာ မှန်သော်လည်း အများအားဖြင့် ‘ကျွန်ုပ်၊ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ၊ ကျုပ်’ အစရှိသော ‘ပြောသူနာမ်စားများ’ ကိုချည်း စွဲ၍သုံးသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

မော်ရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်များတွင် ထူးခြားချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ ယင်းမှာ သူ့ဇာတ်ကောင်များသည် လူလတ်တန်းစားနှင့် အောက်တန်းစားလောကမှ လူများကိုသာ အများဆုံးရေးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကို သူတို့က ပြန်လည်ပြောပြသည့်အနေဖြင့် ရေးဖွဲ့သည့်အခါ သူ့အတွက် ပိုမို၍ လွတ်လပ်စွာ ရေးဖွဲ့နိုင်သည်သာမက သူ့ဇာတ်ကောင်အနေဖြင့်လည်း သူ့အကြောင်းကို ပို၍ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုနိုင်ပါသည်ဟု မော်ရေးဗီးယားက ဆိုခဲ့လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ မော်ရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်များသည် လူတန်းစားအလွှာကို လိုက်၍ ဇာတ်ကောင်များ၏ အကျင့်စရိုက်ကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်အနေဖြင့်လည်း စာဖတ်သူများအား ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဇာတ်ကောင်များ၏ အကျင့်စရိုက်ကို လိုက်၍ ပြုံးရ ရယ်ရသည်သာမက သနားခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာခြင်းစသည့် ခံစားမှုများကိုပါ ရရှိနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း...

မောင်ထွန်းသူ
၁၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၂။

mgyoe.com

နှိုက်နှိုက်ချတ်ချတ်

ကျုပ်အနေနဲ့ အဂ္ဂနစ္စလုပ်သွားပုံကို လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ အခုလိုထွက်သွားတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ။ တကယ်လို့ ကျုပ်အပေါ်မှာ သူမကျေနပ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း အသိပေးဖို့တော့ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ဟာ အပြစ်အနာအဆာရယ်လို့ လုံးဝမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အထိုက်အလျောက်ကတော့ ရှိနေမှာပေါ့။ တကယ်လို့ သူ့ဘက်က မကြိုက်ဘူး သဘောမကျဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကိုအသိပေးသင့်တာ အမှန်ပဲ။ အဲသလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ပြင်သင့်တာ ပြင်ရမှာပေါ့။

သူ့ဘာကြောင့် အခုလို ထွက်သွားရတာလဲ။ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ကျုပ်ကြိုးစားနေတာကြာပြီ။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးလို့ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်တာကာလအတွင်းမှာ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားများတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူနေတာထိုင်တာကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ သူအိမ်မှာနေပုံဟာ အိမ်စေမတစ်ယောက်နေသလို နေသွားတာဆိုတော့ တွေးရခက်တယ်။ အခုဆိုရင် သူအိမ်က ထွက်သွားတာ ခြောက်လပြည့်သွားပြီ။ သူ့ဘာကြောင့် ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ အခုထက်ထိ အဖြေရှာလို့ မရဘူး။

အဲဒီမနေ့မနက်က ကျုပ်ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲက ဈေးမှာ ဈေးသွားဝယ်တယ်။ ကျုပ်က အိမ်မှာချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ကအစ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့လူ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဘာစားရင်ကောင်းမလဲ၊ ဘာချက်ရရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတာမျိုးတွေကို ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားပြီး ကိုယ်တိုင်ဝယ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ကောင်ဗျ။ ဈေးထဲမှာ ဈေးသည်တွေနဲ့ ဆစ်လိုက်၊ စွက်လိုက်၊ ငြင်းလိုက်ခုံလိုက်၊ ရွေးလိုက်ချယ်လိုက်၊ ရန်ဖြစ်လိုက် လုပ်နေရတာကိုပဲ ပျော်စရာ တစ်ခုလို့ ထင်နေတာ။

အဲဒီနေ့က ကျုပ်ဟာ ဈေးထဲမှာ တလည်လည်လျှောက်သွားနေတယ်။ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ခန်းဆီးတပ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ အစမရရအောင် လိုက်ရှာရတာနဲ့ပဲ အချိန်တွေ အတော်ကုန်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်အိမ် ပြန်ရောက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီးလို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်တောင် ရှိပြီ။ ကျုပ်ဟာ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဝယ်လာတဲ့ ခန်းဆီးစနဲ့ စားသောက်ခန်းထဲမှာ တပ်ထားတဲ့ ခန်းဆီးစတွေကို အရောင်ချင်း တူမတူကြည့်ချင်လို့ ဝင်သွားတာပါ။ အထဲရောက်တော့ ထမင်းစားစားပွဲရဲ့ စားပွဲခင်းပေါ်မှာ မင်တွေစွန်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ မင်အိုးနဲ့ ကလောင်တံကိုလည်း အဲဒီပေါ်မှာ တင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ စာတစ်စောင် တင်ထားတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ကျုပ် ချက်ချင်း သတိထားမိတာက မင်စွန်းတွေကိုပဲ။ “ဘယ်လိုလဲ လုပ်တာကိုင်တာ နမော်နမဲ့နိုင်လှချည်လား” လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မင်အိုးနဲ့ ကလောင်တံကိုဆွဲယူပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မီးဖိုထဲကို တန်းဝင်လာခဲ့တယ်။ ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို နေရာချလိုက်ပြီး ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့အတွက် စီစဉ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် အချိန်တော်တော်ကြာမှ စားပွဲပေါ်ကစာကို သတိရတယ်။ စားသောက်ခန်းထဲ ပြန်သွားပြီး စာကိုကြည့်လိုက် တော့စာအိတ်ပေါ်မှာ “အယ်လ်ဖရက်ဒ်” လို့ ရေးထားတာ တွေ့ရတယ်။

ကျုပ် စာကိုယူပြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ “အိမ်မှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ထားခဲ့တယ်။ နေ့လယ်စာကိုတော့ ရှင့်ဘာသာရှင်ပဲ ချက်ပြုတ်စားပေတော့။ ရှင်လည်း ချက်တတ်နေသားပဲ။ ကျွန်မ အမေ့ဆီ ပြန်သွားတယ်” လို့ ရေးထား တာ ဖတ်ရတယ်။ စာရဲ့သဘောက ဘာလဲ၊ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ စာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်ပြန်တယ်။ သူ့ဘာကြောင့် သွားတာလဲ။ ဘာလို့ဖို့ သွားတာလဲ၊ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ရှိကာမှ အဂ္ဂနစ္စဟာ ဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ထွက်သွားတာလဲ။ စာထဲမှာ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းလည်း ရေးမသွားဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိကျိ ဖြစ်လာတာနဲ့ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဂ္ဂနစ္စအနေနဲ့ သူ့အခုလို သွားမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး အသိမပေးခဲ့ဘူး။ တကယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပြောပြီးမှ သွားသင့်တာပေါ့။ သူရေးထားခဲ့တဲ့ စာကလည်း မရှင်းမရှင်းနဲ့။ စဉ်းစားရ အတော်ခက်တယ်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ မကျေနပ်တာ တစ်ခုခုများ ရှိနေလို့လား။ ကျုပ်ဘက်က သူ့

အပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်လို့ ထင်လို့လား။ အဲဒီကိစ္စမျိုးမှာတော့ ကျုပ်ဘက်က အလွန်ရှင်းပါတယ်။ ကျုပ်က မိန်းမဝါသနာပါတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ သူနဲ့ လက်ထပ်ခင်တုန်းကတော့ အဆက်တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက အဲဒီဟာတွေကို လုံးဝသတိမရတော့ဘူး။ မေ့ပျောက် ပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ။

သူ အခုလိုထွက်သွားတာဟာ ငွေကြေးချို့တဲ့လို့လား။ အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူဘာလိုချင်သလဲ၊ လိုချင်တာရှိလာရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ချက်ချင်း ဝယ်ပေးတာပဲ။ သူ့မှာ သုံးစရာပေါ်လာရင်လည်း ကျုပ်လက်မနှေးပါဘူး။ ချက်ချင်း ထုတ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ နေရထိုင်ရတာ သာယာမှု မရှိလို့လား။ အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်သူ့ကို သာယာမှုရှိအောင် ထားခဲ့ ပါတယ်။ သိတင်းတစ်ပတ်မှာ ရုပ်ရှင်နှစ်ခါပြတယ်။ တစ်ပတ်နှစ်ရက်တိတိ အပြင်စားသောက်ဆိုင်ကို ထွက်ပြီး ညစာကျွေးတယ်။ သူကြိုက်တဲ့ အစား အသောက်ဆိုရင်လည်း အိမ်မှာ အလှုံ့ပယ်ပါ။ သူသဘောကျတဲ့ သတင်းစာတို့၊ မဂ္ဂဇင်းတို့ဆိုရင်လည်း အိမ်မှာ မပြတ်စေရဘူး။

ဆောင်းဥတုရောက်လာရင် အော်ပရာပြဇာတ်တွေ အသစ်လဲရင် လိုက်ပြ တယ်။ နွေရာသီရောက်ပြီဆိုရင် မာရီနိုဘက်က ကျုပ်အဖေအိမ်ကို ခရီးထွက်ပြီး အပန်းဖြေကြတယ်။ ဒါဆိုရင် သူဝတ်ချင်တာတွေ မဝတ်ရလို့များလား။ အင်း အဲဒီကိစ္စမှာတော့ အဂ္ဂနစ္စအဖို့ ဘာမှကို ပြောလို့မရအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ ဘဝ ပါ။ သူ့မှာ ဘရာစီယာလိုသလား၊ ခြေအိတ်လိုသလား၊ လက်ကိုင်ပဝါလိုသလား၊ အဝတ်အထည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာပဲလိုလို ကျုပ်က ချက်ချင်းဝယ်ပေးတာ။ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး အရောင်အသွေးကအစ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရွေးပေးတာ။ အဝတ် အစားသစ်ချုပ်ပြီဆိုရင်လည်း ကျုပ်က စိတ်တိုင်းကျလိုက်အပ်ပေးတာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ သူ့ဘက်က “ကျွန်မမှာ ဦးထုပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဂါဝန်ဝတ်စရာ မရှိတော့ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပြောကိုမပြောရဘူး။ တကယ်လို့ ပြောလာရင်လည်း ကျုပ်က လက်နှေးတဲ့လူစားမှ မဟုတ်တာ၊ ချက်ချင်းပဲ “ကဲလာ တို့ဆိုင်သွားပြီး ဝယ်ကြရအောင်” လို့ ပြောပြီး ဝယ်ပေးလိုက်တာပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဂ္ဂနစ္စဟာ သိပ်ပြီးတိတိကျကျရှိပုံတော့ မရဘူး။ ကျုပ်နဲ့ရပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ အဝတ်အစားနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့မှာ ဘာရှိတယ်၊ နောက်ထပ် ဘာလိုတယ်ဆိုတာတွေကို သိပုံမရဘူး။ ဘေးကနေပြီး

ကျုပ်က အမြဲသတိပေးနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်သတိပေးတဲ့အခါတိုင်း မနှစ်က ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ မလိုတော့ဘူးလို့ ပြန်ပြောလေ့ ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးကျ တော့ အဂ္ဂနစ္စဟာ တခြားမိန်းမတွေလို အဝတ်အစားမှာ လောဘကြီးပုံ မရ ဘူးလို့ ကျုပ်တွေ့မိတယ်။

အဲသလိုဆိုရင်တော့ အခုကိစ္စဟာ ငွေကြေးနဲ့လည်း ဆက်စပ်ပုံမရဘူး။ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စလည်း ဖြစ်လာဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ သလိုဆိုရင် “စိတ် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်မှုလား” အဲဒါကျတော့လည်း ပြောရခက်သား ကလားဗျာ။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အိမ်ထောင်သက်နှစ်နှစ် ရှိသွားပြီ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ ရန်ပွဲဆိုတာ တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဂ္ဂနစ္စဟာ ကျုပ်ကို ဘယ် တော့မှ မဆန့်ကျင်ဖူးဘူး။ ကျုပ်နဲ့ဆိုရင် သူဟာ စကားတောင်မှ မပြောသလောက် ပဲ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ညပိုင်းမှာ အပြင်စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကိုထွက်ပြီး စားသောက်လေ့ရှိတယ်။ အဲသလို အချိန်မျိုးမှာ စကားကို ဒိုင်ခံပြောတဲ့လူဟာ ကျုပ်ပဲ။ သူကတော့ ပါးစပ်တောင် မဟာဘူး။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ စကားပြောနေရရင် သိပ်သဘောကျတယ်။ ကိုယ်စကားပြောနေတဲ့အသံကို ပြန်ပြီး နားထောင်နေရတာကိုလည်း သိပ်ကြိုက် တယ်။

ကျုပ်စကားပြောပုံပြောနည်းက အေးအေးသာသာလည်း ရှိတယ်။ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ပြေပြေပြစ်ပြစ်လည်း ရှိတယ်။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် လည်း ပြောတတ်တယ်။ ချိန်ချိန်ဆဆလည်း ရှိတယ်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တစ်ဖက်လူ နားလည်သွားအောင် တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်ပိုင်းစီ ခွဲပြီးတော့လည်း ပြောတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ဟာ စကားပြောရတာကို မငြီးငွေ့ဘူး။ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်တစား ပြောတတ်တယ်။ အဂ္ဂနစ္စကလည်း ကျုပ်စကားပြောရင် ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတာပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားပုံ ပေါ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတုန်းကတော့ ကျုပ်က လျှပ်စစ်အပူပေးကိရိယာတစ်ခု ဘယ်လိုအလုပ်လုပ် တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြနေတုန်း အဂ္ဂနစ္စဟာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူ့ဆီက ဟောက်သံကြားတော့မှ သူ့ကို နှိုးရတယ်။ “မင်း ဘာပြုလို့ အိပ်ပျော်သွားရတာလဲ၊ ကိုယ်ပြောနေတာ ပျင်းစရာကောင်းလို့လား” လို့ မေးတော့ သူက ကပျာကယာ ပြန်ပြောတယ်။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့ညက အိပ်ရေးမဝလို့ပါ” တဲ့။

သာမန်အားဖြင့် လင်ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အလုပ်ဌာနတွေ၊ ဆိုင်တွေနဲ့ အလုပ်များနေကြတာချည်းပဲ။ အလုပ်ကိစ္စတွေကို အကြောင်းပြုပြီး အပြင်ထွက်ကြ၊ လည်ကြပတ်ကြနဲ့။ သူတို့ မိန်းမတွေရဲ့အနားမှာ အချိန်ကြာကြာ နေရတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ ကျုပ်ကျတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ အဂ္ဂနစွရဲ့ အနားမှာ ကျုပ်ဟာ အမြဲတမ်းရှိနေတယ်။ သူချက်ပြုတ်နေတဲ့အချိန်မှာတောင် သူ့အနားမှာ ကျုပ်ရှိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အချက်အပြုတ်မှာ ဝါသနာ ပါတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဟာ ခါးစည်းအဝတ်ကိုဝတ်ပြီး သူ့နဲ့အတူတွဲပြီး ချက် ပြုတ်နေတာက များတယ်။

အာလူးတွေ အခွံနွာတယ်။ ပဲသီးတောင့်တွေ လှီးတယ်။ ဟင်းလျာကို ပြင်တယ်။ ဟင်းအိုးကို စောင့်ကြည့်တယ်။ ကြော်စရာရှိတာကို ကြော်တယ်။ အဲသလိုကူညီပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနေတာတွေက များလွန်းလာတော့ သူက “ကဲပါ ရှင်ပဲ လုပ်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်မခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ အိပ်ရာထဲ ခဏ လှဲနေချင်တယ်” လို့ပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက်ထွက်သွားလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စက ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်ဖြစ်လာ တယ်။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်ဟာ ဟင်းချက်နည်းစာအုပ်တစ်အုပ် ဘေးမှာချပြီး ဟင်းအသစ်အဆန်းတွေ ချက်နေတတ်တယ်။ ကျုပ်ဘယ်လိုပဲ ကောင်းအောင် ချက်ချက် အဂ္ဂနစွဟာ သိပ်ပြီး မစားနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ တို့ကာပင့်ကာလောက် ပဲ စားပြီး၊ ပြီးသွားလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါမှာတော့ သူက ကျုပ်ကိုပြောသလို နောက်သလိုနဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောဖူးတယ်။ “ရှင်ယောက်ျားဖြစ်လာတာ မှားတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ မွေးလာဖို့ကောင်းတာ” တဲ့။

စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် သူပြောတာဟာ မှန်တယ်လို့ ကျုပ်ဝန်ခံရမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်လုပ်နေတာတွေက အချက်အပြုတ်တင် မကတော့ ဘူး။ အဝတ်တွေလျှော်တယ်။ မီးပူတိုက်တယ်။ အင်္ကျီအစုတ်အပြဲတွေကို ဖာတယ်။ ထေးတယ်။ တစ်ခါတလေ အချိန်အားရရင် လက်ကိုင်ပဝါတွေမှာ ဇာပန်းလေးတွေ ထိုးလိုက်သေးတယ်။ သူ့အနားက တစ်ဖဝါမှ မခွာဘူးဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပါပဲဗျာ။ သူ့ဆီကို မိန်းမသူငယ်ချင်းတွေ အလည်လာတဲ့အခါ၊ သူ့အမေဆီကို အလည်လာတဲ့အခါမျိုးတွေမှာလည်း ကျုပ်က သူ့အနားက မခွာဘူးဗျာ။

တစ်ခါမှာတော့ သူ့ခေါင်းထဲကို ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးဝင်လာသလဲ

မသိဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကားသင်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်က သူ့အနားက မခွာချင်တာနဲ့ ကျုပ်ပါရောပြီး အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း တက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်အဖြစ်က ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ တစ်ခါတုန်းက သူနဲ့ကျုပ် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ စားသောက်နေကြတော့ သူက ကျုပ်အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။ “ရှုရှုပေါက်ချင်တယ်” တဲ့။ ကျုပ်က သူ့ကို အိမ်သာဘက် လိုက်ပို့တယ်။ အိမ်သာဝရောက်တော့ တံခါးစောင့်က ကျုပ်ကို ဖမ်းဆွဲထားတယ်။ “အမျိုးသမီးအိမ်သာထဲကို ယောက်ျားတွေ မဝင်ရဘူးတဲ့” တဲ့။

ဒီအဖြစ်တွေကို စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါမှာ အဂ္ဂနန္ဒဟာ ကျုပ်ကိုထားပြီး ထွက်သွားဖို့ မသင့်တာအမှန်ပဲ။ အဲဒါ ဘာပြုလို့ထွက်သားတာလဲ။ ကျုပ်စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အဖေရဲ့ဆိုင်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကျုပ်အဖေက အသက်သိပ်မကြီးသေးဘူး။ ဆံပင်ကနက်နက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးက နက်နက်၊ ကျက်သရေရှိတုန်းပဲ။ အဖေဟာ စကားပြောတဲ့အခါမှာလည်း သိပ်ပြီးနူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ အပြုအမူကျတော့လည်း ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာပဲ။

ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ အဖေဟာ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရင်းတွက်နေတယ်။ ကျုပ်က “အဖေ အဂ္ဂနန္ဒကတော့ ကျုပ်ကိုစွန့်သွားပြီ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဖေက ကျုပ်ကိုမော့ကြည့်တယ်။ “ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ” လို့ ပြန်မေးတယ်။

ကျုပ်က အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပြောပြတယ်။ စကားကို အဆုံးသတ်တဲ့အခါမှာတော့ “ကျွန်တော်သိချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူ့ဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်ကိုပစ်ပြီး ထွက်ပြေးရတာလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဖေက အံ့အားသင့်နေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျုပ်ကိုကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ “မင်းအဲဒီအချက်ကို မသိဘူးလား” လို့ ပြန်မေးတယ်။

“မသိဘူးအဖေ”

အဖေဟာ အချိန်အတော်ကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချတယ်။ “ငါစိတ်မကောင်းပါဘူ အယ်လ်ဖရက်ဒိုရယ်၊ မင်းကို ဘာပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး၊ မင်းဟာ ငါ့သားပါ၊ မင်းကို ငါပြုစုပျိုးထောင်လာတာပါ၊ ငါမင်းကို ချစ်လည်းချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက မင်းမယားဆိုတော့ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ” လို့ ပြောတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာပြုလို့ အခုလို

ထွက်သွားရတာလဲ”

အဖေက ခေါင်းယမ်းတယ်။ “ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် ဒီကိစ္စမှာ သိပ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မစဉ်းစားတော့ဘူး” လို့ ပြောတယ်။ “ဒီကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိလာလို့လည်း အကြောင်းထူး လာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးအဖေ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ သိမှဖြစ်မှာ”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ပစ္စည်းဝယ်မယ့် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ အဖေက ထိုင်နေရာကထရပ်ပြီး “နောက်တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ အခါကျမှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ အခုတော့ အဖေအလုပ်များနေတယ်” လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်နားလည်သွားပြီ။ အဖေဆီက ဘာတစ်ခုမှ ရနိုင်စရာအခြေအနေ မရှိဘူး။ ကျုပ်ချက်ချင်းပဲ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဂ္ဂနန္ဒရဲ့ အမေအိမ်ဟာ အဖေဆိုင်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ကော်ဆိုဗီတိုရီယို ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ အဂ္ဂနန္ဒ ဘာကြောင့် အိမ်ကထွက်သွားသလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို အဖြေပေးနိုင်တဲ့လူဟာ အဂ္ဂနန္ဒတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ ကျုပ် သူ့အမေအိမ်ကို လိုက်သွားတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်လို့ ဧည့် ခန်းထဲမှာ ထိုင်မိတော့ သူ့အမေဝင်လာတာ တွေ့ရတယ်။

သူ့အမေကလည်း ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်နဲ့က မျက်နှာကြော သိပ်မတည့်ဘူး။ ဆေးဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်နက်နက်၊ ဆေးဆိုးထားတဲ့ နီရဲရဲပါး နှစ်ဖက်နဲ့ သူ့အပြုံးဟာ စိတ်ပျက်စရာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ကို မြင်တော့ သူက “ဪ အယ်လ်ဖရက်ဒိုပါလား၊ မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့်လာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ” လို့ ကျုပ်က ပြန်ဖြေတယ်။ “အဂ္ဂနန္ဒအိမ်က ထွက်သွားတယ်ဗျ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သူဒီမှာ ရှိနေတယ်” လို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြောတယ်။ “အေးကွယ့် ဒီကိစ္စမျိုးက ခက်သားကလား၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပဲ”

“ခင်ဗျားပေးတဲ့အဖြေက ဒါပဲလား”

သူက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး အချိန်တော်တော်ကြာ ငြိမ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို မေးတယ်။ “ဒီကိစ္စကို မင်းအဖေနဲ့ အမေဆီသွားပြီး ပြောမပြဘူးလား” တဲ့။

“ပြောပြီးပြီ၊ ကျွန်တော့်အဖေကို အားလုံးပြောလိုက်တယ်”

“သူက မင်းကိုဘာပြောလဲ”

သူ့စိတ်ထဲမှာ အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို ဘာပဲပြောပြော သူနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ကိုထိန်းပြီး “ကျုပ်အဖေ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ သိပ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မတွေ့ပါနဲ့ကွာလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အင်း သူပြောတာ မှန်သားပဲကွဲ့၊ သိပ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေး မနေပါနဲ့ကွယ်”

ကျုပ် ဒေါသဖြစ်လာတယ်။

“သူက ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့အခုလိုထားပြီး ထွက်သွားရတာလဲ၊ ကျုပ်က သူ့ကို ဘာလုပ်လို့တုံး၊ ခင်ဗျားကကော ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့ ရှင်းမပြရတာလဲ”

ကျုပ်ပြောချင်နေတာတွေကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောနေတုန်းမှာပဲ ကျုပ် မျက်လုံးဟာ စားပွဲပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ စားပွဲခင်းတစ်ခု ခင်းထားတယ်။ စားပွဲခင်းပေါ်မှာတော့ ကြွေပန်းအိုးကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ ပန်းအိုးထဲမှာတော့ ဇော်မွှားပန်းတွေ စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအိုးတစ်လုံးရှိတယ်။ ပန်းအိုးဟာ ဘေးတစ်ဖက်ကို ငိုက်ကျနေတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းမသိဘူး။ ယောက္ခမကြီးက ကျုပ်ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေခိုက် မှာပဲ ပန်းအိုးကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်ထောင်ပေးလိုက်မိတယ်။

“အေးကွယ် ပန်းအိုးက သူ့နေရာသူ ပြန်ရောက်သွားပြီ။ ငါဖြင့် သတိ တောင် မထားခဲ့မိဘူး၊ မင်းကတော့ ချက်ချင်းမြင်တယ်နော်၊ ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ ကဲ... ကဲ မင်းလည်း သွားပေးဦးတော့” လို့ အဘွားကြီးက ပြောတယ်။ သူက ထိုင်ရာကထလိုက်တော့ ကျုပ်လည်း ထရတော့တာပေါ့။ ကျုပ်က အဂ္ဂနစွနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရမယ်မထင်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း သူနဲ့ကျုပ်တွေ့ရင် ဒေါသတွေဘာတွေဖြစ်ပြီး ရန်ဖြစ်မှာစိုးရိမ်ရတယ်။ ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိန်းမကို မမြင်ရမတွေ့ရတော့ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် သူပြန်လာမှာပဲလို့ စိတ်ထဲက ထင်မိတယ်။ တကယ်လို့ သူပြန်လာမယ်ဆိုရင်လည်း သူဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုပစ်ပြီး ထွက်သွား ရတာလဲဆိုတဲ့အချက်ကို ကျုပ်ကျေနပ်လောက်အောင် ရှင်းမပြလို့ကတော့ အိမ်ကိုရိပ်တောင် မနင်းရဘူးလို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

*

နွေစိတ်ရူး

နွေရာသီရောက်လာပြီဆိုရင် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အိမ်က ထွက်ပြေးချင်တဲ့ စိတ်ဟာ အမြဲတမ်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ အသက်အရွယ် ငယ်နေသေးတာက တစ်ကြောင်း၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် လင် တစ်ယောက်အဖြစ်၊ ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် အံ့ဝင်ခွင့်ကျဖြစ်အောင် မနေတတ်သေးတာလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။

နွေရာသီရောက်လာတဲ့အခါမှာ လူချမ်းသာတွေအတွက်ကတော့ ဘာ ပြဿနာမှမရှိပါဘူး။ မနက်ပိုင်းဆိုရင် ပြတင်းပေါက်တွေကိုပိတ်ထား၊ ညပိုင်း ကျတော့ ပြန်ဖွင့်...။ ပြတင်းပေါက်တွေကတစ်ဆင့် ဝင်လာနေတဲ့ အေးမြမြလေက တဖြူးဖြူး...။ ကျောက်သားသမံတလင်းပေါ်မှာ ခင်းကျင်းထားတဲ့ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေက ခပ်မှိန်မှိန်မီးရောင်အောက်မှာ တလက်လက်။ အရာဝတ္ထုပစ္စည်း တိုင်းဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ၊ အားလုံးနေသားတကျပဲ။ သန့်စင်ဝင်းလက်နေတာ ပဲ။ တစ်အိမ်လုံးဟာ တိတ်ဆိတ်အေးမြနေတာပဲ။

တကယ်လို့ ရေငတ်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ အိမ်စေတစ်ယောက်က အင်မ တန် အရသာထူးတဲ့ ရေခဲစိမ်းအေးတစ်ခွက်ကို လင်ပန်းလှလှကလေးနဲ့ထည့် ပြီး လာပို့မယ်။ အအေးကလည်း လိမ္မော်ရည်၊ ဘာလီရည်၊ သံပရာရည်တစ်ခုခု ဖြစ်မှာပေါ့။ လင်ပန်းထဲမှာ ရေခဲတုံးလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ ခွက်တစ်ခွက်လည်း ပါပေမပေါ့။ အအေးဖန်ခွက်ထဲ ဇွန်းထည့်ပြီး မွှေနေလို့ ထွက်လာတဲ့ အသံကလည်း သာယာနေမှာ သေချာပါတယ်။

အင်း...ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အိမ်တွေမှာတော့ အခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုးပါဗျာ။ နွေရာသီရောက်လို့ နေပူလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်

အပူရှိန်ဟာ သေးသေးကျဉ်းကျဉ်း အခန်းလေးထဲကို အတင်းအဓမ္မ တိုးဝင်လာ တာပါပဲ။ ရေငတ်လို့ ရေသောက်ချင်လာပြီဆိုရင် ရေကတော့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးဖိုချောင်ဘုံဘိုင်က ထွက်လာတဲ့ရေဟာ ရေပူကြီး။ ပူလွန်းလို့ လုံးဝ အရသာမရှိတဲ့ ဟင်းချိုရည်နဲ့တူနေတယ်။

အတွင်းဘက်မှာကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမရှိတော့ လွတ်လွတ်လပ် လပ် လှုပ်ရှားလို့တောင်မရဘူး။ စားပွဲကုလားထိုင်တွေ၊ အဝတ်တွေ၊ အိမ်သုံး ပစ္စည်းတွေနဲ့ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေဟာ တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ထပ်ထားသလိုဖြစ်ပြီး ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ အခန်းထဲက လူတိုင်းဟာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်မောင်းတွေကို လိပ်တင် ထားကြရတယ်။ ရှုပ်အင်္ကျီတွေကလည်း ချွေးတွေတစ်စုံစီနဲ့ နံစော်နေတာပဲ။ တကယ်လို့များ ပြတင်းပေါက်တွေကို သွားပိတ်လိုက်ရင် တစ်ခန်းလုံး မွန်းကျပ် သွားတာပဲ။ ညပိုင်းလေဟာ လူခြောက်ယောက်အိပ်ရတဲ့ အခန်းထဲကို လုံးဝ ဝင်မလာနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အသက်တောင် ရှူလို့မဝနိုင်တော့ဘူး ပေါ့။

တကယ်လို့ ဖွင့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အပြင်ကနေရောင်ဟာ အထဲကို အတင်းတိုးဝင်လာတယ်။ လူအားလုံး နေပူစာထွက်လှုံနေသလို ဖြစ်ကြရတယ်။ လမ်းမပေါ်ထွက်ရပ်နေသလိုမျိုး ကြိုရတယ်။ အပူငွေ့နဲ့အတူ ချွေးနံ့တွေ၊ ဖုန် နံ့တွေ၊ တခြားအနံ့ဆိုးတွေဟာ တစ်ခန်းလုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေတတ်တယ်။ အပူဒဏ်ကို သိပ်ပြီးခံနေရတဲ့အခါမှာ လူတွေဟာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ သူတို့ရဲ့ စရိုက်ဟာ စိတ်တိုတယ်။ ဒေါသကြီးတယ်။ ရန်လိုလာတယ်။ ထစ်ခနဲဆိုရင် ရန်ဖြစ်ဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး။ လူချမ်းသာတစ်ယောက်အဖို့ကတော့ တစ်နေရာမှာ ပူလာရင် တခြားအခန်းတွေထဲဝင်ပြီး နေလို့ရတယ်။ ဆင်းရဲသားတွေအဖို့ကတော့ တစ်ခန်းတည်းမှာပဲ စုပြုံတိုးဝှေ့ပြီး နေကြရတာ။ ငါးသေတ္တာဘူးထဲက ငါးတွေ နဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ အိုးခွက်တွေ၊ ဖန်ခွက်တွေ၊ အဝတ်ပုံတွေကြားမှာ နေချင်နေ၊ မနေနိုင်ရင် လမ်းပေါ်ထွက် အဲဒါပဲ။

နေအလွန်ပူပြင်းနေတဲ့ နေ့ရက်တွေထဲက တစ်ရက်မှာပေါ့။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စွပ်ပြုတ်က အရမ်းနည်းနေရုံ မကဘူး။ ပူလွန်းလို့ သောက်တောင်မသောက်နိုင်ဘူး။ ပထမတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိန်းမနဲ့တင် ရန်ဖြစ်တာပါ။ အဲဒီကိစ္စမှာ ဟိုအကောင် ကျုပ်ယောက်ဖက ကျုပ်မိန်းမဘက်က ဝင်ပြောတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ အမြင်ကတော့ ကျုပ်ယောက်ဖအနေနဲ့ အဲသလို လုပ်ပိုင်ခွင့်မှရှိဘူး။ ဒီအကောင်အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်လို့ ကျုပ်ရဲ့လုပ်စာကို မှီစားနေတာကြာပြီ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျုပ်ယောက်ဖရဲ့မိန်းမက ကျုပ်ဘက်ကဝင်ပါပြီး ကျုပ်ကို ကာကွယ်ပေးတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီကောင်မနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဆက်ပြီး ရန်ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်မ ကျုပ်ကိုပြီတိတိ၊ ညတုတုလုပ်နေတာကြာပြီ။ အခုလို ကျုပ်ဘက်ကဝင်ပါတာဟာ မရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့လုပ်တာမို့ ကျုပ်က စက်ဆုပ်တယ်။

သူနဲ့ရန်ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ အမေကကျုပ်ကို ဒေါသမကြီးဖို့ ဝင်ပြီးပျောင်းဖျတ်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း အမေပြောခါမှ ပိုပြီးဒေါသကြီးလာတော့ အမေနဲ့ဆက်ပြီး စကားများတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဖေနဲ့ပါဆက်ပြီး ရန်ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့အမေနဲ့ စကားများနေကြတုန်းမှာ သူက သူ့အစာစားတာ အေးအေးဆေးဆေး စားစမ်းပါရစေလို့ ဝင်ပြောတာကိုးဗျ။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ဟာ ကလေးမကလေးနဲ့ပါ ဒေါသဖြစ်ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ငိုနေလို့...။

ကျုပ်ဟာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ထိုင်နေရာက ပြုန်းခနဲခုန်ထလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှာချိတ်ထားတဲ့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ယူဝတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “အားလုံးကို ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို စိတ်ကုန်သွားပြီသိလား၊ ကျုပ် ဆောင်းဝင်ချိန် အောက်တိုဘာလကျမှ ပြန်လာခဲ့တော့မယ်၊ ဒီကြားထဲ ကျုပ်ကို မမျှော်လင့်နဲ့တော့” လို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ပြောပြီး အိမ်က ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ပြီး နောက်ကပြေးလိုက်လာတယ်။ ကျုပ်ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားတစ်ခု လုပ်ထားပါတယ်။ ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့။ ကျုပ်က “နင့်ဘာသာနင်စား ငါမစားဘူး” လို့ ပြန်အော်ပြီး လမ်းပေါ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ်တို့နေတာက ဩစတိယင်စီရပ်ကွက်ထဲမှာဗျ။ ကျုပ်ဟာ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးပြီး မြစ်ကူးသံတံတားဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အချိန်က နေ့ခင်းပိုင်း နှစ်နာရီဆိုတော့ အသားကုန်ပူတဲ့အချိန်ပေါ့ဗျ။ တံတားပေါ်ရောက်တော့ ကျုပ်ဟာ တံတားသံဘောင်ကိုမှီပြီး ရပ်နေမိတယ်။

တိုက်ဘာမြစ်ရေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျိပြီး ရွံ့ရောင်ပေါက်နေတယ်။ ကျုပ်မျက်စိတွေဟာ ဟိုအဝေးက ဓာတ်ဆီချက်စက်ရုံကြီးကို မြင်

နေရတယ်။ မီးလောင်လို့ပျက်စီးသွားတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးဆိုတော့ ကြည့်ရတာ သိပ်ကိုအကျည်းတန်တာပဲ။ ရေနံလှောင်တဲ့ကန်တွေနဲ့ မျှော်စင်တွေဟာ ထီးထီးကြီး ရှိနေတုန်းပဲ။ ဓာတ်ဆီတင်တဲ့ပိုက်လုံးကြီးတွေကလည်း အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်။ ဒီအဆောက်အအုံပျက်ကြီးဟာ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ရှေ့ကနေ ပိတ်ထားတယ်။

ကျုပ်ဟာ တံတားပေါ်မှာ အချိန်အတော်ကြာရပ်ပြီး တိုက်ဘာမြစ်ကို ငုံ့ကြည့်နေမိတယ်။ ဆိပ်ကမ်းမှာရပ်ထားတဲ့ ကုန်တင်လှေကြီးတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဘိလပ်မြေအိတ်တွေတင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်လာတယ်။ အော်အော်ပြီး ရယ်ချင်တဲ့စိတ်ကလည်း အပြင်းအထန်ပေါ်လာနေတယ်။ ချောင်းသာသာလောက် ရှိတဲ့ ဒီနေရာကို သူတို့က “ဆိပ်ကမ်း” လို့ ခေါ်နေကြတယ်။ သူတို့က ဒီနေရာကို သင်္ဘောတွေအများအပြားဆိုက်ထားတဲ့ ဂျီနီအာနဲ့ နေပယ်လ်မြို့ ဆိပ်ကမ်း တွေနဲ့ အတူတူပဲလို့ ထင်နေသလား မပြောတတ်ဘူး။

ကျုပ်အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီဆိပ်ကမ်းမြို့က ဝေးရာကိုထွက်ပြေးချင်တယ်။ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး ငါးကင်ကိုစားရင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်နေ နိုင်တဲ့ ဖိယူမိစီနိုပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့မှာ သွားနေချင်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ဟာ အတွေးစကိုဖြတ်ပြီး တံတားပေါ်ကဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မြစ်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ လွင်တီးခေါင်တောပိုင်းဒေသဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ကျုပ်ဟာ ဒီတောပိုင်းဒေသနားမှာကပ်ပြီး နေခဲ့ပေမယ့် ဒီနေရာ ဒေသကို လုံးဝမရောက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ပထမတော့ ကျုပ်ဟာ လယ်ကွင်းပြင်တွေကြား မှာရှိနေတဲ့ လမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလမ်းဆုံးတော့ လမ်းကြားလေးတစ်ခု တွေ့တယ်။ လမ်းက မြေလမ်းဗျ။

ဒီဘက်ရောက်တော့ လမ်းဘေးဝဲယာမှာချထားတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးတွေကို မြင်နေရတယ်။ တချို့အမှိုက်ပုံတွေက သိပ်ပြီးကြီးလွန်းတော့ တောင်ပူစာလေး တွေနဲ့ အတော်တူတာပဲ။ ရောမမြို့ထဲက ရှိရှိသမျှ အမှိုက်သရိုက်တွေဟာ ဒီနေရာမှာလာပြီး စုပုံနေကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ လယ်ကွင်းတွေပေါ်မှာ မြက်ပင် ဆိုလို့ တစ်ပင်မှမရှိဘူး။ ပေရေညစ်ပတ်နေတဲ့ စက္ကူစုတ်တွေ၊ သံဘူးခွံတွေ၊ ပုပ်သိုးရိရွဲနေတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ၊ အဝတ်စုတ်နဲ့ ဖိနပ်စုတ်တွေ။ အဲသလို အညစ်အကြေး အစုတ်အပြတ်တွေကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး။ သစ်ပင်ဝါးပင်ဆို

လို့လည်း တစ်ပင်မှမရှိဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားချင်တဲ့စိတ် ပျောက်သွား
တယ်။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ချင်တဲ့စိတ်
ကလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ် အဲသလို ဖြစ်နေတုန်းမှာ ရုတ်တရက် အသံတစ်သံ
ကြားလိုက်ရတယ်။ အသံက ခွေးခေါ်သံလိုလို ဘာလိုပဲဗျ။

အသံလာတဲ့ဘက်ကို ကျုပ်ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ ခွေးတစ်ကောင်
ကြောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရဘူး။ အမှန်တော့ ဒီနေရာဟာ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေ
လာပြီး နေသင့်တဲ့နေရာတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ခွေးနဲ့တူတာဆိုလို့ တစ်ကောင်မှမရှိ
တော့ စဉ်းစားရခက်နေတယ်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ခေါ်နေတာများ
လား။ ဒါကြောင့်မို့ အသံလာတဲ့ဘက်ကို ကျုပ်လှည့်ကြည့်တယ်။

ကျုပ်မြင်နေရတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ပုံရဲ့ နောက်မှာ သွပ်မိုးတဲလေးတစ်တဲ
ရှိနေတယ်။ ဒီတဲကို ကျုပ်စောစောက မမြင်ခဲ့ဘူး။ တဲဝမှာတော့ အသက်ရှစ်နှစ်
သမီးလောက်သာရှိသေးတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်။ သူက ကျုပ်ကို
လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။ ကျုပ် သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်တယ်။ ကလေးမလေးက
အသားဖြူပေမယ့် တစ်မျက်နှာလုံး ပေရေညစ်ပတ်နေတယ်။ သူ့မျက်စိတွေ
အောက်မှာလည်း ပန်းရောင်အကွက်ကလေးတွေ မြင်ရတယ်။ သူ့ဆံပင်က
သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိဘူး။ တစ်ခေါင်းလုံး ဖရိုဖရဲနဲ့ ပွရှုပ်နေတာပဲ။ သူ့အဝတ်
အစားကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ အပေါက်လေးပေါက်ပါတဲ့ ရွက်ဖျင်စတစ်စကို
ဝတ်ထားတာ။ အပေါက်နှစ်ပေါက်က သူ့လက်နှစ်ဖက်အတွက် ဖောက်ထားတာ။
ကျန်နှစ်ပေါက်ကတော့ သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ထိုးသွင်းဖို့ ဖောက်ထားတာပဲ။

သူက ကျုပ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး “ဦးလေးက ဆရာဝန်လား” လို့ မေးတယ်။

“မဟုတ်ဘူးကွ” လို့ ကျုပ်က ဖြေတယ်။ “မင်းဘာပြုလို့ မေးတာလဲ၊
ဆရာဝန်လို့နေလို့လား”

“တကယ်လို့ ဦးလေးကဆရာဝန်ဆိုရင် ကျွန်မအမေဖျားနေလို့ တဲထဲဝင်
ပြီး ဆေးကုပေးပါ”

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောရက်
ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ တဲထဲကိုဝင်လိုက်သွားတယ်။ ပထမတော့ ကျုပ်ဟာ အဝတ်
ဟောင်းရောင်းတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို ရောက်သွားသလားလို့ ထင်လိုက်မိတယ်။
မျက်နှာကြက်က ထုပ်တန်းတွေမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ အမျိုးကိုစုံနေ
တာပဲ။ အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ ခြေအိတ်တွေ၊ ရှူးဖိနပ်တွေ၊ အိုးတွေခွက်တွေနဲ့

လက်နီးစုတ်တွေဗျ။ အဲဒါတွေကလွဲပြီး တဲထဲမှာ တခြားဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူး။

ကျုပ်ဟာ အဲဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ တိုးမိတိုက်မိမှာစိုးလို့ ခေါင်းငုံ့ပြီး လျှောက်
နေရတယ်။ ကလေးမလေးက နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့ပြောတဲ့ သူ့အမေကို
လိုက်ရှာနေတာပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကလေးမလေးက တဲရဲ့ ထောင့်တစ်ထောင့်
ထဲက အဝတ်စုတ်ပုံပေါ်မှာလှဲနေတဲ့ သူ့အမေကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကျုပ်
အနားရောက်သွားတော့ အဝတ်စုတ်ပုံပေါ်ကနေပြီး ကျုပ်ကိုကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံး
တစ်လုံးကို မြင်ရတယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်လုံးကတော့ ဆံပင်ဖြူဖုံးနေလို့ မမြင်
ရဘူး။

အမျိုးသမီးရဲ့ ပုံပန်းကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်။
ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် အဘွားအိုတစ်ယောက်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ သူဟာ အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။
ကျုပ်ကိုမြင်တော့ ချက်ချင်းပဲ သူက “ကျွန်မတို့ ပြန်တွေ့ကြရပြီနော်” လို့ ပြော
ပါတယ်။

ကလေးမလေးက ရယ်စရာအလွန်ကောင်းမဲ့ ပြကွက်တစ်ခုကို မြင်ရ
တော့မဲ့အတိုင်းပဲ အော်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချ
လိုက်ပြီး ဘူးခွဲတွေနဲ့ ကစားနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဟိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး
“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသိဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။
“ခင်ဗျား အခုဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုကလေးမလေးက ခင်ဗျားရဲ့ သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မသမီးပဲ” လို့ သူကပြန်ပြောတယ်။ “သူဟာ ရှင့်ရဲ့
သမီးပါ” တဲ့။

ကလေးမက နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်ပြန်ပါတယ်။ ပြက်လုံးကောင်းတစ်ခု
ကို ကြားလိုက်ရလို့ ရယ်တာမျိုးပါ။ ကျုပ်ကတော့ “အေးပေါ့လေ၊ သူဟာ
ကျွန်တော့်သမီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေမပေါ့၊ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလည်း
ဖြစ်ချင်ရင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး” လို့ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောပြီး လှဲနေရာကထတယ်။
ကျုပ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး “သူဟာ ရှင့်သမီးမှ ရှင့်သမီးအစစ်၊
ရှင်ဟာလူပျင်း၊ လူလေလူလွင့်၊ လူပေါ်ကြော့၊ တာဝန်မဲ့တဲ့လူ၊ ရှင်ဟာ အဲသ
လို လူစား” တဲ့။

အဲသလို ကျုပ်ကိုပုတ်ခတ်ပြီး ပြောနေတဲ့စကားတွေကြားတော့ ကလေး

မလေးက အော်ရယ်တယ်။ ဒီစကားမျိုးတွေကို သေချာပေါက်ကြားရလိမ့်မယ် လို့ စောစောကတည်းက မျှော်လင့်ထားဟန်တူပါရဲ့။ ကျုပ်က စိတ်နည်းနည်း တိုသွားတယ်။ “ခင်ဗျားစကားပြောတာ သတိထားပြောပါ။ ကျုပ်ခင်ဗျားကို လုံးဝမသိခဲ့ဘူးလို့ ပြောထားခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ရှင်ကကျွန်မကိုမသိဘူးတဲ့။ ရှင် ကျွန်မကို မသိဘဲနဲ့ ကျွန်မအိမ်ကိုတော့ ရောက်လာတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်လာရ တာလဲ၊ ဒီအိမ်လာတဲ့လမ်းကို ရှင်ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ရှင်ဟာ သတ္တိလည်းမရှိဘူး၊ တာဝန်လည်းမဲ့တယ်” လို့ ကလေးမလေးက သူ့အမေစကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်နေတယ်။ အခုဆိုရှင် ကျုပ်တစ်ကိုယ် လုံးမှာ ချွေးတွေနဲ့ စိုရွဲနေတယ်။ ပူတာကလည်းတစ်ကြောင်း၊ စိတ်ရှုပ်တာက လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ချွေးတွေဟာ ပိုပြီးထွက်လာနေတယ်။

အမျိုးသမီးကတော့ ကလေးမဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး “ဟဲ့ကောင်မလေး၊ ငါ့ကို လက်ဆွဲအိတ်ယူပေးစမ်း” လို့ ခိုင်းတယ်။ ကလေးမက ကစားနေရာက ထလာပြီး အပေါ်ထုပ်တန်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့အနက်ရောင် ကတ္တီပါ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူပေးတယ်။ အိတ်က ဟောင်းလှပါပြီ။ ပေါက်တဲ့နေရာက ပေါက်ပြီး ပေရေညစ်ပတ်နေတဲ့အိတ်ပါ။ အမျိုးသမီးဟာ အိတ်ကိုဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲကစာရွက် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာ လက်ထပ်စာချုပ် မြင်ရဲ့လား၊ ယူပြီးဖတ်ကြည့်စမ်း၊ အယ်လ်ဗီယာ နဲ့ အာနက်စတို ရာပယ်လီလို့ ရေးထားတာ တွေ့လား၊ ရှင်ငြင်းချင်သေးသလား အာနက်စတို ရာပယ်လီ”

ကျုပ် တော်တော်အံ့သြသွားတယ်။ အာနက်စတိုဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ကျုပ် နာမည်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ “အာနက်စတိုဆိုတာ ကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရာပယ်လီတော့ မဟုတ်ဘူး” လို့ ကျုပ်က ပြန် ပြောတယ်။

အမျိုးသမီးဟာ လှဲနေရာက ထရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဆံပင်တွေဖြူပြီး သွားတွေ လုံးဝမရှိတော့ပေမယ့် အသက်ကတော့ ငယ်သေးတာအမှန်ပါပဲ။ သုံးဆယ်တောင်မှ ကျော်ဦးမယ်မထင်ပါဘူး။ သူဟာ ကျုပ်ဆီကို လျှောက်လာပြီး ကျုပ်ရှေ့မှာ ခါးထောက်ပြီး ရပ်နေတယ်။ “ဪ ရှင်ဟာ ရာပယ်လီမဟုတ်ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဟင်း... ဟင်း... ရှင်ဟာ ရာပယ်လီမှ ရာပယ်လီအစစ်၊ ရှင်

ရာပယ်လီဆိုတာကို ဘုရားသခင်ရှေ့မှာ ကျွန်မကျမ်းကျိန်ပြီး သစ္စာဆိုဝံ့တယ်”
လို့ ဒေါသတကြီး ပြောတယ်။

“အင်းအခုမှပဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်”လို့ ကျုပ်က ပြန်
ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားဟာ နေမှမကောင်းဘဲ၊ ပေါက်ကရတွေ ပြောနေမှာပေါ့၊
ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ခဏနေဦး” လို့ သူက လှမ်းတားတယ်။ ဒီအတွင်းမှာ ကလေးမလေးဟာ
ထိုင်ရာကထပြေး သိပ်ကိုပျော်ရွှင်မြူးထူးနေတဲ့ အမူအရာနဲ့ ကခုန်နေတယ်။
အမျိုးသမီးကတော့ သရော်သံနဲ့ “ဪ... အာနက်စတို အာနက်စတို၊ သူ့
မယားကိုစွန့်ပစ်ပြီး ဝေးရာကိုထွက်ပြေးသွားတဲ့ မဟာသူရဲကောင်းကြီး အာနက်
စတိုရယ်၊ ရှင်မျက်နှာကိုမမြင်ရတာ တစ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပါပကောလား၊
ကျွန်မနဲ့ ဒီသတ္တဝါမကလေး ရှင်ထွက်ပြေးနေတဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဘယ်လို
နေထိုင်ပြီး ဘယ်လိုစားသောက်နေရသလဲဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား” လို့ ပြောနေတယ်။

“ဟာ အဲဒါတွေကျုပ်မသိဘူး” လို့ ကျုပ်က ခပ်ရိုင်းရိုင်းလေသံနဲ့ ပြန်
ပြောတယ်။ “သိလည်းမသိချင်ဘူး၊ ကဲ... ကျုပ်သွားမယ်”

“ဟဲ့ကောင်မလေး၊ တို့သားအမိ ဘယ်လိုနေရစားရတယ်ဆိုတာ နင့်အဖေ
ကို ပြောပြလိုက်စမ်း” လို့ သူက ကလေးမဘက်လှည့်ပြီး အော်တယ်။

“တောင်းစားနေရတယ်၊ တောင်းစားနေရတယ်” လို့ ကလေးမက
သိချင်းဆိုသလို အော်ပြောနေတယ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ ကျုပ်စိတ်ဟာ အတော်ကြီးကို ဒုက္ခ
ရောက်နေပြီ။ ဒီတိုက်ဆိုင်မှုတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်စိတ်ကို အများကြီး အနှောင့်
အယှက်ပေးနေပြီ။ အာနက်စတိုဆိုတဲ့ နာမည်ရယ်၊ ကျုပ်အိမ်က ထွက်လာတာရယ်၊
ကျုပ်မှာ မိန်းမနဲ့သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတာရယ်၊ အဲဒီတူညီမှုတွေဟာ သိပ်
ကို ထူးဆန်းနေတယ်။

အမျိုးသမီးက ကျုပ်ချီတုံချီတုံဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်တယ်။

“မယားနဲ့ သားသမီးတွေကို စွန့်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ ဘာ
ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား၊ သူတို့ရောက်ရမယ့် နေရာဟာ ထောင်ပဲ
ရှိတယ်၊ နားလည်ရဲ့လား လူယုတ်မာရဲ့၊ နင်သွားရမယ့်နေရာဟာ ထောင်ပဲ” တဲ့။

ကျုပ်ရင်ထဲကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ ကျုပ်ဟာ တဲ
တံခါးဘက်ကို အမြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ တဲအပြင်ဘက်ကိုထွက်တော့မယ်ဆို

တဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ တဲဝကရပ်ပြီးကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဖျတ်ခနဲရပ်နေလိုက်မိတယ်။ ပိန်ပိန်လို့လို့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဆင်းရဲ ပုံပေါ်ပေမယ့် ဝတ်စားထားတာက သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါတယ်။ သူဟာ အံ့အားသင့်ပြီး ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို လှမ်းပြောတယ်။

“သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ သူက သူတွေ့သမျှ ယောက်ျားတိုင်းကို သူ့ယောက်ျားလို့ စွဲနေတာ၊ ဟိုမျောက်မကလေးကလည်း အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားတဲ့ လူတိုင်းကို အိမ်ထဲဝင်လာအောင် မရမနေခေါ်တာပဲ၊ သူက သက်သက်မဲ့အပျော်လုပ်နေတာ၊ အေး...နင်သတိထား၊ နောက်တစ်ခါ ငါနဲ့တွေ့လို့ကတော့ နာပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ တော်တော်ကို ဆိုးရွားတဲ့ စုန်းမကလေး”

ချက်ချင်းပဲ အဲဒီမိန်းမဟာ လူမမာဘက်လှည့်ပြီး “ဒီမယ် အယ်လ်ဗီရာ၊ ဒီလူဟာ နင့်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး” လို့ပြောတယ်။ အယ်ဗီရာကလည်း ချက်ချင်း နားလည်သွားပုံပေါ်ပါတယ်။ တဲထောင့်က သူ့နေရာကို ပြန်သွားပြီး ထိုင်ရတယ်။ ဟိုမိန်းမကတော့ ကျုပ်နားကဖြတ်ပြီး မီးဖိုပေါ်ကအိုးကို မွေပေးနေတယ်။ “သူစားဖို့အတွက် ကျွန်မကပဲ ဒိုင်ခံပြီး ရှာကျွေးနေရတာ” လို့ သူကရှင်းပြတယ်။ “သူများတကာရဲ့ ပေးစာကမ်းစာနဲ့ စားနေရတယ်လို့ ပြောတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာကတော့ မမှန်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားက သေသွားပြီ”

ကျုပ်အနေနဲ့ အခြေအနေမှန်ကို နားလည်သွားပြီ။ အိတ်ဆောင်မှတ်စုစာအုပ်ထဲက လီယာငွေ တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး ကလေးမလေးကို ပေးလိုက်တယ်။ ကလေးမလေးဟာ ကျုပ်ပေးတဲ့ငွေကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူသွားပေမယ့် ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောဘူး။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ တဲထဲက ထွက်လာပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကွင်းပြင်ထဲက တဲထဲမှာ အချိန်တော်တော်ကြာ နေလာခဲ့ရတဲ့ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်သွားတဲ့အခါမှာ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်းကို ဝင်သွားရသလို ခံစားနေရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ထဲမှာက အိမ်ထောင်ပရိလာဂပစ္စည်းတွေ အသင့်အတင့် ရှိနေသေးတယ်။ ဟိုတဲထဲမှာလို ခေါင်းပေါ်ကထုပ်တန်းတွေဟာ သံတွေရိုက်ပြီး ရှုပ်ပွနေအောင် ချိတ်ထားတာမျိုးတွေ မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်မိန်းမဟာ မီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ကျုပ်ကြိုက်တတ်တဲ့

ဟင်းတစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်ချကျွေးတယ်။ ပန်းကန်တွေ၊ ဇွန်းခက်ရင်းတွေနဲ့ အိုးခွက်တွေကို ဆေးကြောနေရာကနေပြီး ကျုပ်ရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေတယ်။ စားသောက်အပြီးမှာတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိန်းမဆီ လျှောက်သွားပြီး သူ့ရဲ့လည်ကုပ်ကို အသာအယာကလေး မွှေးမွှေးပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့လင်မယားကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားပြီဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေး တစ်ခုပေါ့။

အဲဒီနောက် ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကျုပ်ကြံ့ခဲရတဲ့အဖြစ်ကို ကျုပ်မိန်းမသိသွားအောင် ပြောပြလိုက်တယ်။ တဲထဲက ကလေးမလေးအတွက် အဆင်ပြေသွားအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးမယ်လို့လည်း ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အခုအခါမှာတော့ ကျုပ်ကို အာနက်စတို ရာပယ်လီပါလို့ စွပ်စွဲခံရမှာ မကြောက်တော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့လည်း ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ခင်ဗျားတို့ယုံကြပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်အဲဒီနေရာကို ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ တဲလည်းမတွေ့ရဘူး။ လူမမာမိန်းမနဲ့ သူ့သမီးလေးကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။ သူတို့အတွက် ချက်ပြုတ်ပေးနေတဲ့ ပိန်ချောက်ချောက်မိန်းမကိုလည်း မမြင်ရဘူး။

ကျုပ် အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ တစ်နာရီကြာလောက် လျှောက်သွားနေသေးတယ်။ ပူပြင်းလှတဲ့ နေရောင်ရယ်၊ အမှိုက်ပုံတွေရယ်၊ အိုးစုတ်ခွက်စုတ် အစုတ်ပလုတ်တွေရယ်၊ အဲဒါတွေကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်ဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

ကျုပ်ကတော့ ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြန်အသွားမှာ လမ်းမှားတယ်လို့ပဲ ထင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မိန်းမကတော့ ကျုပ်ထင်သလိုမထင်ဘူး။ သူကတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ကို စွန့်ခွာပြီးထွက်ပြေးတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီးခါမှ နောင်တတရားရပြီး ဒီဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံဖန်တီးပြောတယ်လို့ ဆိုနေတာပဲ။

လူပြက်

အဲဒီနှစ် ဆောင်းရာသီမှာ ကျုပ်ဟာ တစ်နေရာရာမှာ အတည်တကျနေ ထိုင်ပြီး လုပ်ကိုင်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲသလိုလုပ်မယ့်အစား ဂစ်တာတစ်လက်လွယ်ပြီး သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့အတူ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ လှည့်လည်ဖြေဖျော်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မယ်လို့စီစဉ်တယ်။ ကျုပ်သူငယ်ချင်းနာမည်က မိလိုနီတဲ့။ ရင်းနှီးခင်မင်နေကြ တဲ့ လူတွေက သူ့ကို “ပါမောက္ခကြီး” လို့ နောက်ပြောင်ပြီး အမည်ပေးထားကြ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်တုန်းက မိလိုနီဟာ ဆွဲဒင်အားကစားပညာ ကို သင်ကြားပေးနေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ပါ။

မိလိုနီဟာ လူလုံးလူဖန် ခပ်ထွားထွားပါ။ အသက်ငါးဆယ်လောက် ရှိပြီ။ သူ့ပုံပန်းက ဝတယ်လို့မပြောနိုင်ပေမယ့် အသားဆူဖြိုးပြီး ကြံ့ခိုင်တောင့် တင်းပါတယ်။ ကြီးမားထွားကျိုင်းတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်ရှင်ဆိုတော့ သူထိုင်လိုက်ရင် သူ့ဖင်အောက် ရောက်သွားတဲ့ ကုလားထိုင်ဟာ “ကျိခနဲ၊ စွဲခနဲ” ထအော်တတ်ပါ တယ်။

ကျုပ်ဟာ ဂစ်တာတီးရင် ကျုပ်စိတ်ကူးနဲ့ကျုပ် ကောင်းမယ်ထင်သလို တီးတတ်တဲ့ကောင်ပါ။ ဂစ်တာကိုတီးပြီဆိုရင်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မလှုပ် မရှားဘဲ အလေးအနက်ထားပြီးတီးတတ်ပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် ဟာ လူပြက်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်အနုပညာသည်စစ်စစ် တစ် ယောက်မို့ပါ။ လူပြက် လူရွှင်တော်အလုပ်ကိုတော့ မိလိုနီက တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပါတယ်။

မိလိုနီကတော့ ပွဲစပြီဟော့ဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့လုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်း

နံရံကို ကျောနဲ့မှီရပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်ဟောင်းကြီးကို သူ့မျက်စိ
တွေ ဖုံးလုန်းပါးအထိ ဆွဲချလိုက်တယ်။ သူ့ခါးပြတ်အင်္ကျီရဲ့ သိုင်းကြိုးတွေကို
လက်မနှစ်ခုနဲ့ ထိုးကိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ဖင်ဟာ ဘောင်းဘီရှည်ကျပ်ကျပ်ရဲ့
နောက်ဘက်ကို စုကော့ထွက်နေတယ်။ အဲဒီပုံစံနဲ့ အပေါ်ကိုမော့ပြီး သီချင်းအော်ဆို
နေတဲ့ မိလိနီဟာ လမင်းကိုမော့ကြည့်ပြီး သီချင်းဟစ်နေတဲ့ အရက်မူးသမား
တစ်ယောက်နဲ့ အတော်ကို တူတာပဲ။

အမှန်တော့ မိလိနီဟာ သီချင်းဆိုပေမယ့် တကယ့်သီချင်းအဆိုသမား
တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ အသံလည်းမရှိ၊
နားလည်းမပါတဲ့ လူ ဘစ်ယောက်ပါ။ သီချင်းအဆိုက သူပိုင်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်
ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ သူဟာ သီချင်းကို အော်ဆိုနေရာကနေပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့
လူတွေရယ်ရအောင် လုပ်ပြနေတဲ့ လူရွှင်တော်တစ်ယောက်အဖြစ်ကို ကူးပြောင်း
သွားတယ်။

မိလိနီအနေနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆိုနိုင်တဲ့ သီချင်းတွေက အလွမ်းသီချင်း
တွေပါ။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကျကျနနဆိုနိုင်ရင် ကြားရတဲ့သူတွေအားလုံး စိတ်တွေ
လှုပ်ရှားပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာနိုင်လောက်တဲ့ နာမည်ကြီးသီချင်းတွေပါ။
ဒါပေမဲ့ မိလိနီရဲ့ပါးစပ်ထဲရောက်သွားတော့ အဲဒီသီချင်းတွေဟာ ရှင်သန်မှု
မရှိတော့ဘူးဗျ။ မျက်ရည်ကျရမယ့်အစား ကြားရတဲ့လူတွေက တဝါးဝါး
တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်နေကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိလိနီကိုယ်တိုင်က
အဲဒီသီချင်းတွေကိုဆိုတဲ့အခါမှာ ကြားရသူတွေ ရယ်ချင်လာအောင် ဘယ်အပိုဒ်
ကျရင် ဘယ်လိုဆိုရမယ်ဆိုတာ သိနေသကဲ့သို့ဗျ။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီလူရဲ့အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရတာတော့ အမှန်ပဲ။
သူငယ်ငယ်တုန်းက မိန်းမတချို့က သူ့ကိုအတော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံခဲ့သလား
တော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူ့အကျင့်စရိုက်က တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ တခြားတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူဟာ မိန်းမတွေနဲ့ အလှအပအရာမှန်သမျှကို လူရယ်စရာ
ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိနေလို့ပါ။ အခု ကျုပ်နဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်
နေခိုက်မှာလည်း သူဟာ လွမ်းစရာဆွေးစရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ သီချင်းတွေကို
အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ ဖျက်ဖျက်ပြီး ဆိုသွားနေတာကို တွေ့ရတယ်။

အဲသလိုအဖြစ်မျိုး တွေ့ရပြန်တော့လည်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှက်သလိုလို
ဖြစ်ရတယ်။ကျုပ်က ဂစ်တာကို ကောင်းကောင်းတီးနေပေမယ့် ကျုပ်နဲ့တွဲနေတဲ့

အဖော်က အဆိုတော်တစ်ပိုင်း လူပြက်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတော့ ရှက်စိတ်ဝင်မိတာပဲ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် မှတ်မိနေသေးတယ်။ မကြာသေးခင် အချိန်တစ်ချိန်တုန်းက ဒီသီချင်းတွေကို ကျုပ်တီးခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ လူကလည်း တကယ့်အနုပညာရှင်စစ်စစ် အဆိုသမားတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဘူး။

အခုကျတော့ သီချင်းကောင်းတွေကို ကျုပ်က လက်စွမ်းပြပြီးတီးနေပေမယ့် အဖော်လုပ်တဲ့အဆိုသမားက ဖျက်ဆိုနေတော့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်တို့လုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ မသိမ်မွေ့ဘူး။ မယဉ်ကျေးဘူးဆိုတဲ့ သံသယကဝင်နေတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေရှိရာ လမ်းတွေထဲမှာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သွားနေကြတဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါတလေကျတော့ လည်း ဒီကိစ္စကို ပြောမိဆိုမိကြတယ်။

တစ်ကြိမ်မှာ ကျုပ်က “ခင်ဗျားကို စိတ်ထိခိုက်နာကြည်းအောင် မိန်းမတွေက ဘာတွေများလုပ်ခဲ့သလဲ” လို့ မေးမိတယ်။ ကျုပ်အဲသံလိုမေးတဲ့အချိန်တုန်းက သူဟာခါတိုင်းလိုပဲ လူပြက်အဖြစ် အသုံးတော်ခံပြီးစ အချိန်တိုင်းမှာ ဖြစ်နေကျပုံစံအတိုင်း တွေတွေငေးငေးနဲ့ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားတွေးတောသလို ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ “ဟင် ငါ့ကိုလား” လို့ ရေရွတ်တယ်။ ပြီးတော့ “ငါ့ကို ဘာမှ မလုပ်ကြပါဘူး” လို့ ဖြေတယ်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီမေးခွန်းမေးတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမတွေကို သရော်တဲ့နေရာမှာ သိပ်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ လုပ်နေတာ တွေ့တွေ့နေလို့ မေးမိတာပါ” လို့ ကျုပ်က ရှင်းပြလိုက်တယ်။

ကျုပ် သူနဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာဟာ ကျုပ်အတွက် ထိုက်သင့်သလောက် အကျိုးရှိနေလို့သာပေါ့။ တကယ်လို့ အကျိုးသာမရှိရင် သူ့ကိုလမ်းခွဲထားခဲ့မှာပဲ။ တကယ်တော့ အဆိုကောင်းကောင်း ဆိုတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲရတာထက် သူနဲ့တွဲသွားရတာက ငွေပိုရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်ကြည့်ဘူး။ အများဆုံးသွားတာက လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေထဲက ဈေးပေါပေါနဲ့ စားလို့သောက်လို့ရတဲ့ ဆိုင်ငယ်တွေပဲ။

အဲသလို ဆိုင်မျိုးတွေမှာက ဈေးကလည်းပေါတော့ လာတဲ့လူများတယ်။ လူတန်းစားလည်း အတော်စုံတယ်။ ကျုပ်တို့ဆိုင်ထဲသွားပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် “ဟာ... ပါမောက္ခကြီးပါ... ဟား၊ ဟေ့... ပါမောက္ခကြီး လာတယ်ကွ” ဆိုတဲ့

အော်သံတွေကို ကြားရစမြဲပါ။ သူကလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အမူအရာနဲ့ ခါးကလေးကိုညှိတ်ပြီး “လူကြီးမင်းတို့ကို ဖြေဖျော်ဖို့ရောက်လာရပြန်ပါပြီ ခင်ဗျာ” လို့ ပြောင်နောက်နောက်လေသံနဲ့ ပြန်ပြောလေ့ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့အမူအရာနဲ့ လေသံကို မြင်ရကြားရတဲ့ လူတွေက ဝိုင်းပြီးရယ်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာပဲ စားပွဲထိုးတွေဟာ အရက်ပုလင်းတွေ လာချကြ၊ စပါဂက်တီခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်တွေ လာချကြနဲ့ အလုပ်များလာကြပြီ။ လူတွေကလည်း စားကြသောက်ကြပြီ။ မိလိနီကလည်း အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ “တကယ့်ကို လှပတဲ့သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ပါခင်ဗျာ၊ ရိုဆီနာတစ်ယောက် သူ့ရွာက ထွက်လာတဲ့အခါမှာလို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ရိုဆီနာအဖြစ် အသုံးတော်ခံမှာကတော့ ကျွန်တော်ပါပဲ” လို့ ကြေညာလိုက်ပါတယ်။

ဆိုင်ထဲကလူတွေဟာ စပါဂက်တီခေါက်ဆွဲကြော်ကို ပါးစပ်တွေထဲထည့် ရင်းတန်းလန်း၊ ဝါးရင်းမျိုရင်းတန်းလန်းကနေပြီး ပါမောက္ခရဲ့ ဟန်အမူအရာ ကိုကြည့်ကြတယ်။ သူ့သီဆိုမယ့် ရိုဆီနာရဲ့အသံကို နားစွင့်ကြတယ်။ ဒီလူတွေ အားလုံးဟာ အဆင့်အတန်းမနိမ့်ကြပါဘူး။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိပြီး အထက်တန်း ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူတွေပါ။ အမျိုးသမီးတွေကလည်း ရွှေငွေလက်ဝတ် ရတနာတွေ ဆင်ထားတယ်။ အဖိုးတန်သားမွေးအနွေးထည်တွေ ဝတ်ထား ကြတယ်။

ပါမောက္ခကြီးရဲ့ လူပြက်အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အချင်းချင်းစကားတွေ လှမ်းပြောနေကြတယ်။ “တကယ့်ကိုတော်တဲ့ လူပါကွာ” တဲ့။ “ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီလူဟာ တော်တော်ကို တော်တယ်” တဲ့။ “ဟေ့... ဟေ့... သိပ်ပြီး ချီးမွမ်း မနေကြနဲ့ဦး၊ သူကြားသွားရင် ဘဝင်မြင့်ပြီးပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်” တဲ့။ မိလိနီ ကတော့ သီချင်းကိုဆိုရင်းက သီချင်းနဲ့လိုက်မယ့် အမူအရာတွေကို ရယ်စရာ ကောင်းအောင် လုပ်ပြနေတယ်။ သီချင်းဆိုနေတဲ့ အသံကလည်း အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားနေတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဘာသံပါလို့ ခွဲခြားပြီး မသိနိုင်တဲ့ အသံတစ်သံလည်း ထွက်ထွက်လာတယ်။ ကျုပ်ပြောရင် ယုံနိုင်စရာ တောင် မရှိဘူး။ အဲဒီအသံကို အမျိုးသမီးတွေက သဘောကျလွန်းလို့ ထပ်ခါ တလဲလဲ ပွဲတောင်းကြတယ်။

လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေလည်း မစဲဘူးဗျ။ အဲဒီ ချီးကျူးစကားသံတွေနဲ့ ဩဘာသံတွေကြောင့် မိလိနီတစ်ယောက် သွေးနားထင်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ

ကိုတော့ ဝန်ခံရမှာပဲ သူနေတာကတော့ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းတဲ့ အခန်းလေးတစ်ခန်း မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခန်းက မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းပါတယ်။ အမှန်တော့ သူနေတဲ့အခန်းဟာ အမျိုးသမီးဝတ်စုံတွေချုပ်တဲ့လူရဲ့ အိမ်ထဲက အခန်းတစ်ခန်းပါ။ အလုပ်ရှိလို့ သူ့ကိုသွားခေါ်တဲ့အခါတိုင်း ကျုပ်ဟာ အဲဒီ အခန်းကို ရောက်သွားလေ့ရှိပါတယ်။

ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာလည်း အများအားဖြင့် သူဟာ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အမူအရာအမျိုးမျိုးတွေ လေ့ကျင့်နေတာကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တကယ့်ကို နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက် လေ့ကျင့်နေသလို စနစ်တကျ လေ့ကျင့်နေတာပါ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာထိုင်ပြီး သူ လုပ်သမျှကို ကြည့်နေလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူ့အမူ အရာတွေကိုကြည့်ပြီး ဒီလူ စိတ်မှ နှံ့သေးရဲ့လားလို့ တွေးမိတတ်ပါတယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျုပ်က “ခင်ဗျားအနေနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ခန့်ခန့် ထည်ထည်နဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေမယ့် အမူအရာမျိုးတွေလုပ်ပြဖို့ အချိန်ကျနေပြီထင်တယ်။ ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ” လို့ ပြောမိတယ်။ အဲဒီတော့ သူက “မင်းဒီကိစ္စကို နားမလည်သေးပါဘူးကွာ၊ လူတွေဟာ အစား စားကြတဲ့အခါမှာ စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှားမှုကို မလိုလားကြဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ဟာ ရယ်မောနေချင်ကြတယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မိလိုနီဟာ လက်ဆွဲသေတ္တာလေးတစ်လုံးထဲမှာ မိန်းမအဝတ်အစားတွေ ထည့်ပြီးယူလာတဲ့ အလေ့အထကို လုပ်လာတယ်။ ဆိုင်ထဲရောက်လို့ သီချင်းဆိုပြီဆိုရင် တစ်ခါတလေ ပိုပြီးရယ်ရအောင် မိန်းမလို ဝတ်တတ်တယ်။ မိန်းမလိုဝတ်တဲ့နေရာမှာတော့ တကယ့်ကို တော်ပါတယ်။ မိန်းမလိုဝတ်ပြီး ဟန်အမူအရာလုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း ရှာမှရှားပါပဲ။ အတိုချုပ် ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ဆုံးမှာ သူကကျုပ်ကိုပါ ဂစ်တာကို တည် တည်ခန့်ခန့် မတီးတော့ဘဲ ပြောင်နောက်ပြီး တီးဖို့အထိ တိုက်တွန်းလာပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူ့အလိုကိုမလိုက်ဘဲ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ စားသောက်ဆိုင်တွေ အများကြီးကို ရောက်အောင်သွားကြတယ်။ သွားတဲ့အချိန်က တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ နဲ့ သုံးနာရီကြား တစ်ကြိမ်၊ ည ရှစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီကြားတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် တိတိ သွားကြတယ်။ သွားတဲ့အခါမှာလည်း အချိန်နဲ့ ရက်ကို သတ်မှတ်ပြီး

သွားကြတာ။ ဥပမာ-ဒီကနေ့ ပီယာဇာဒီစပက်ကနာ ရုပ်ကွက်ထဲက ဆိုင်တွေကို သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ တခြားရုပ်ကွက်တွေထဲက ဆိုင်တွေကို သွားကြတယ်။ အဲသလို ဆိုင်တွေကို သွားကြတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိလာအောင် မလုပ်မိကြဘူး။ အလုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာလည်း တရင်းတနှီးဖြစ်အောင် မနေမိခဲ့ကြဘူး။ အလုပ်ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်တို့ဟာ နီးရာအရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုဝင်ပြီး ရတဲ့ငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲဝေယူလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောမိခဲ့ကြဘူး။ ကျုပ်က စီးကရက်သောက်၊ သူက ဝိုင်တစ်ခွက်သောက်ရင်း နှုတ်ဆိတ်နေကြတာချည်းပဲ။ ပြီးရင်တော့ သူကလည်း သူ့အခန်းသူပြန်၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အခန်းကိုပြန်ပြီး အိပ်ကြတာပဲ။

တစ်ညမှာတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို ရောက်သွားကြတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာတော့ အခန်းကျဉ်းလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နံရံမဟာ ကပ်ပြီးချထားတဲ့ စားပွဲတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ စားပွဲတွေမှာတော့ ဆင်းရဲသားလက်လုပ်လက်စားတွေဟာ ဝိုင်အရက်ကိုသောက်ရင်း သတင်းစာစက္ကူဖွဲ့တွေနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့အစားအစာတွေကို စားနေကြတယ်။

မိလိုနီဟာ ဒီအရက်ဆိုင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြေဖျော်ရမယ်ဆိုတာကို သိနေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း သူဟာ အသင့်တော်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုရွေးပြီး ဆိုလိုက်တယ်။ သူ့သီချင်းအဆုံးမှာ လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေကို ကြားရတယ်။ ဩဘာပေးသံတွေလည်း ဆုံးရော့ စားပွဲတစ်လုံးဆီက အသံတစ်သံထွက်လာတယ်။ “အခု ဒီသီချင်းကို မင်းအတွက် ငါဆိုပြမယ်” တဲ့။

ကျုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ဆီကိုလာနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ရုပ်ရည်က ခပ်ချောချောဗျ။ သူက မိလိုနီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ။ မိလိုနီကို အခုချက်ချင်း ဝါးစားပစ်တော့မလိုဘဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး “ကဲ...ကိုယ့်လူ ဂစ်တာကို တီးတော့လေ၊ အစကအဆုံးပဲ ပြန်တီးပါ” လို့ ပြောတယ်။ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေတဲ့ မိလိုနီဟာ တံခါးနားက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

လူငယ်က သီချင်းကို စဆိုတယ်။ ဆိုပုံကတော့ တကယ့်ကို ကောင်းတာပဲ။ အသံကလည်း ကောင်းတယ်။ ကြည်လင်ပီသပြီး ပြတ်သားတယ်။ ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ဆိုနေတာမို့ နားထောင်ရတာ သိပ်ကို အရသာရှိပါတယ်။

မိလိုနီနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ သိပ်ကို ကွာနေတယ်။ လူကလည်း လူချော။ အသံကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား။ သီချင်းဆိုနေခိုက်မှာ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဆိုင်ထဲက စားပွဲတွေအားလုံးပေါ်မှာ ကျက်စားနေတယ်။ အထူးသဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးမှာထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့် ပြီး ဆိုနေတာ။

သီချင်းလည်းဆုံးရော သူဟာ မိလိုနီဘက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး ရပ်နေတယ်။ “သီချင်းဆိုရင် အဲသလိုဆိုရတယ်ကွ” လို့ ပြောနေသလိုပဲ။ အဲဒီ နောက်မှာတော့ မိန်းကလေးထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဆီကို ပြန်လျှောက်သွားတယ်။ မိန်းကလေးက သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆီးကြိုပြီး ဖက်လိုက်တယ်။ အရက်ဆိုင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ လူတွေက လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးကြတယ်။ လက်ခုပ်သံက မိလိုနီကိုပေးသလောက်တောင် မများပါဘူး။ အမှန်တော့ ဒီလူ တွေဟာ လူငယ်ရဲ့ သီချင်းဆိုပုံဆိုနည်းကို နားမှမလည်ကြဘဲကိုး။ ပြီးတော့လည်း ဒီလူငယ်က ဘာကြောင့် အခုလို သီချင်းထဆိုရတာလဲဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း သဘောမှမပေါက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ နားလည်ပါတယ်။ အဲကျုပ် နားလည်သလို မိလိုနီကလည်း နားလည်ပါတယ်။

ကျုပ်ဂစ်တာတီးနေခိုက်မှာ မိလိုနီရဲ့မျက်နှာကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိ တယ်။ သူဟာ သူ့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ မကြာခဏအုပ်အုပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာထားဟာလည်း အရင်ကနဲ့ မတူဘူး။ ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ခါးသီးရွံရှာတဲ့ အရိပ်အငွေ့ယှက်သန်းနေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်သမ်းလိုက်ပြီး “ကဲ အိမ်ပြန်ဖို့အချိန်တော်ပြီ၊ ငါ လည်း သိပ်ကိုအိပ်ချင်နေတယ်” လို့ ပြောတယ်။

ဆိုင်ရှေ့က လမ်းထောင့်ရောက်တော့ မနက်ဖြန်အတွက် အစီအစဉ်လုပ် ပြီး လူချင်းခွဲလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီညက လူချင်းကွဲသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိပါဘူး။ နောက်ပိုင်းကျမှ အခုလို စဉ်းစားမိ တယ်။ မိလိုနီဟာ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ထင်ရှားတဲ့ အနုပညာသည်အဆိုတော် တစ်ယောက်လို့ ထင်နေခဲ့ဟန်တူပါတယ်။ အမှန်တော့ သူဟာ စားသောက်ဆိုင် ထဲမှာ စားသောက်နေကြတဲ့လူတွေကို ဖြေဖျော်နေတဲ့ လူပြက်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို မေ့နေဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဟိုလူငယ်က

သီချင်းဆိုပြလိုက်တော့ သူ့ဘဝရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို နားလည်သွားဟန်တူပါတယ်။ လူငယ် သီချင်းဆိုနေတဲ့အခိုက်မှာ သူ့ရဲ့ ဘဝမှန်ကို ပြန်ပြီးမြင်လာဟန်တူပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ နောက်တစ်နေ့မှာ မိလိုနီဟာ သူ့အခန်းရဲ့ပြတင်းပေါက်မှာ ကြိုးဆွဲချပြီး သေနေတာတွေ့ရတယ်။ ပထမတော့ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး။ လေထဲမှာ လှုပ်ယမ်းနေတဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေက မြင်တော့မှ သိကြရပါတယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေကြတဲ့လူတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့အတိုင်း သူဟာ တံခါးကို အတွင်းကနေသောခတ်ပြီး ပိတ်ထားပါတယ်။ တံခါးကို ဗီရိုတစ်လုံးနဲ့ ကပ်ထားခဲ့ပါသေးတယ်။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ စီစဉ်နေခိုက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဗီရိုမှန်ထဲမှာ ကြည့်ခဲ့ဟန်လည်း တူပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အနီးအနားကလူတွေဟာ တံခါးကိုဖျက်ပြီး ဝင်ကြရတယ်။ တံခါးမှာကပ်ထားတဲ့ ဗီရိုကြီးလဲကျသွားလို့ မှန်လည်းကွဲသွားတယ်။ သူ့ကိုယ်မြေမြုပ်ဖို့ သယ်သွားကြတဲ့အခါမှာ သူ့ကိုလိုက်ပို့တဲ့လူဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ စက်ချုပ်တဲ့မိန်းမကတော့ သူ့ဗီရိုကို မှန်တစ်ချပ်ဝယ်ပြီး ပြန်တပ်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိလိုနီ ကြိုးဆွဲချသွားတဲ့ ကြိုးကို ပြန်ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ “ထေ”မိတဲ့အတွက် သူ့စိတ်သူ ဖြေသာပါတယ်။

*

သနားစရာငါးသတ္တဝါ

လူတွေဟာ သူ့တို့ကိုယ်သူတို့ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ သိပ်ပြီး ဂဃနဏမသိကြဘူးဗျ။ ဘယ်သူတွေဟာ သူတို့ထက်ညံ့တယ်။ ဘယ်သူတွေကတော့ဖြင့် သူတို့ထက် သာတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိပ်ပြီးသိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်တွေ့တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူးလို့ ပြောယူရလောက်အောင် တွေးတဲ့ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိနေတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောကြစို့ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို မွေးလာတာက သံပေါင်ကြီးတစ်ခုလို မာကြောတောင့်တင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးလာတာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အဲသလောက်တော့လည်း ချမတွေးပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပါးစားမှန်တစ်ချပ်လောက်တော့ မာတယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်။ အဲဒါလည်း တကယ်တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် တန်ဖိုးသိပ်ချပြီး တွက်ထားတာပါ။

ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မကြာမကြာ ဝေဖန်ဆန်းစစ်လေ့ရှိတဲ့လူပါ။ ကဲအခု ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေကို ချကြည့်ရအောင်။

(၁) ကာယအရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခွန်အားဗလ

ကျုပ်မှာရှိသလား၊ အင်း... အဲဒါကတော့ လုံးဝကိုမရှိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဆေးဆေးလှိလှိနဲ့ ပိန်ကြိုကြိုရယ်၊ ပြီးတော့ ခါးကလည်း ခပ်ကုန်းကုန်း၊ လက်ပြင်ကလည်း ခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ ခြေတံလက်တံတွေကလည်း တုတ်ချောင်းတွေ ကျနေတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ပင့်ကူတစ်ကောင်နဲ့ အတော့်ကို တူပါတယ်ဗျာ။

(၂) ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်ဆွေး

ရှိတော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဝမရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ရုံလောက်ကလေးပဲ။

ရှိတယ်။ တကယ့်နည်းနည်းကလေးဆိုပါတော့ဗျာ။ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ အဆင်ပြေအောင်မလုပ်တတ်လို့ နောက်ဆုံး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ပန်ကန်းဆေးတဲ့အလုပ် ဝင်လုပ်နေရတာကို ကြည့်လိုက်ရင် ကျုပ်ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို ခင်ဗျားတို့ ခန့်မှန်းနိုင်ကြမှာပါ။
နောက်ပြီးတော့...

(၃) ရုပ်ရည်

ဒါကျတော့ကော၊ လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာထက်တောင် နည်းသေးတယ်။ ကျုပ်မျက်နှာဟာ သေးသေးလေးဗျ။ အရောင်ကတော့ ဝါကျင်ကျင်နဲ့။ မျက်လုံးတွေကတော့ စွေစောင်းစောင်း။ အသားအရေကျတော့ မွဲခြောက်ခြောက်။ နှာခေါင်းကျတော့ ကျုပ်မျက်နှာမျိုး နှစ်မျက်နှာစာလောက်နဲ့သာတော်မယ့် နှာခေါင်းမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်နှာခေါင်းကို ကြီးသလားမမေးနဲ့၊ အကြီးကြီးပဲ။ ရှည်သလား မမေးနဲ့၊ အရှည်ကြီးပဲ။ ကျုပ်နှာခေါင်းဟာ အောက်ဘက်ကို တည့်တည့်ကြီးစိုက်ဆင်းသွားပြီး ထိပ်ဖျားရောက်ခါမှ ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်ရဲ့ အမောက်လို အပေါ်ကို ပြန်ကောက်နေတယ်။

နောက်ဆုံး အဲ သတ္တိတို့၊ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုတို့၊ ဆွဲဆောင်မှုတို့၊ ခင်မင်စရာကောင်းမှုတို့ အစရှိတဲ့ အရည်အသွေးတွေကော ကျုပ်မှာရှိသလား၊ အင်း... ဒါတွေကျတော့လည်း အိုဗျာ၊ မပြောဘဲနေတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ လူ့သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လာတယ်ဆိုပါတော့။

ကျုပ်အနေနဲ့ မိန်းမတွေနားမကပ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲသတိထားတယ်။ ကျုပ် ပထမဆုံးအကြိမ် အနားကပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးပါရဲ့။ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဟိုတယ်က အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ပါ။ သူက ကျုပ်ကို အကပ်မခံရုံတင်မကဘူး။ ကျုပ်နဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး နာမည်တစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ “သနားစရာ ငါးကလေး” တဲ့။ သူပြောလိုက်တဲ့စကားကြားပြီးကတည်းက ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ကိုကျုပ်ဘာမှတန်ဖိုးရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်လာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိစ္စမှာမှ ဝင်ပြီးမစပ်စုဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတဲ့ ထောင့်ကလေးထဲမှာပဲ နားအေးပါးအေးနေတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွက်လိုက်မိတယ်။

မွန်းလွဲပြီးစအချိန်လောက်မှာ ကျုပ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ “ရောမဟိုတယ်”ရဲ့ နောက်ဖေးဘက်ကလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆိုမြေပြင်

နဲ့ တစ်ညီတည်းဖြစ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေ ပွင့်နေတာ မြင်ကြပါလိမ့် မယ်။ အဲဒီပြတင်းပေါက်တွေက တထောင်းထောင်းထွက်လာနေတဲ့ အနံ့တွေက တော့ စားကြွင်းစားကျန်နဲ့တွေပေါ့။ တကယ်လို့ သူ့မျက်စိတွေက အမှောင်ထုကို စူးစူးရှရှ ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ စားပွဲတွေနဲ့ ကြွေရေဆေးခွက်တွေ ပေါ်မှာ အထပ်လိုက်အထပ်လိုက် ဆင့်ဆင့်ပြီး တင်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားတွေ ခေါင်မိုးနဲ့ထိနေတာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲ... အဲဒီနေရာဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီး ထဲက ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ထောင့်ကလေးပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် မီးဖို ချောင်ကလေးပါ။ တကယ်တော့ ကျုပ်ရဲ့နေရာကလေးဟာ မထင်မရှားနေရာ ကလေးတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတဲ့ဟာမျိုးက အဆန်းသားကလားဗျာ။ ကျုပ်နေတဲ့ ထောင့်ကလေးထဲကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို ဆွဲထုတ်သွားတယ်။ မြက်ပင်တွေကြားမှာ ပုန်းလှို့ကွယ်လှို့ ပွင့်နေရှာတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကိုခူးယူပြီး ခေါင်းမှာ ပန်သွားသလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဗျ။

ကျုပ်ကို ဆွဲထုတ်သွားတဲ့လူက တခြားလူဟုတ်ပါရိုးလား။ အိဒါဗျ။ သူ့နာမည်က “အိဒါ”ဗျ။ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေဆေးဖို့ နောက်ရောက်လာတဲ့ အခိုင်းအစေ အသစ်တစ်ယောက်ပေါ့။ ဂျီယူဒီတာဆိုတဲ့ မိန်းကလေး မီးဖွားဖို့ ခွင့်ယူသွားတဲ့အတွက် အိဒါကို လူစားအဖြစ်ပို့လိုက်တာ။ အိဒါဟာ ယောက်ျား တွေအားလုံးကြားမှာ ကျုပ်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံနေရတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ပဲဗျ။ မိန်းမတွေအားလုံးရဲ့ အလယ်မှာ သူ့လည်းပဲ “သနားစရာ ငါးတစ်ကောင်”ပဲ။ သူ့ပုံပန်းက ကျုပ်နဲ့တယ်တူတာပဲ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က သေးညက်ညက်၊ ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်ပါးပါး။ အရပ်အမောင်းက ပုပု၊ လူပုံက ကွေး တေးတေး။ ကောက်တောက်တောက်နဲ့ ဘယ်လိုနေလို့ထိုင်လို့မှ မထူးခြားတဲ့ မထင်ရှားတဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ဗျို့ သူက ဒေါသအတော်ကြီးတယ်။ စိတ်မြန် ကိုယ်မြန်လည်း ရှိတယ်။ စိတ်ကတော့ မြန်သလားမမေးနဲ့။ တကယ် မြန် တာ။ အဲ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ သဘောလည်း ရှိသဗျ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဟာ ချက်ချင်းပဲ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့နှစ် ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းလိုလို ပန်းကန်ပြားပုံကြီးတွေနဲ့ အဆီဝေနေတဲ့ ရေတွေ ရှေ့မှာ အတူတူတွဲပြီး ရပ် ရပ်နေကြရတာကိုးဗျ။ သူနဲ့ကျုပ် လူချင်းခင်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်တွေဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့တာ ပါပဲ။

ပထမဆုံးကြုံရတဲ့အဖြစ်ကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့မှာ သူ့ကို ကျုပ်က ဖိတ်ပြီး ရုပ်ရှင်ပြဖို့ သွေးဆောင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကလည်း စိတ်ထဲက လိုလိုချင်ချင် မရှိပေမယ့် အားနာပါးနာသဘောမျိုးနဲ့ပဲ ဖိတ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ရုပ်ရှင်ရုံအမှောင်ရိပ် ထဲမှာထိုင်နေကြတုန်း သူ့ကကျုပ်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်နဲ့ လက်ချောင်းချင်းတွေ ပတ္တာယုက်သလိုယုက်ပြီး ကိုင်ထားလိုက်တော့ ကျုပ်အတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ ကျုပ်လက်ကို သူ့လက်ထဲက လွတ်သွားအောင် ပြန်ရုန်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့က ကျုပ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေဖို့ တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောတယ်။

“လက်ကိုင်တာများ ဘာအန္တရာယ်ဖြစ်မှာမို့ ရုန်းနေရတာလဲ” တဲ့။

ရုံထဲက ပြန်ထွက်လာကြတော့ သူ့ကပြောတယ်။ သူ့ကျုပ်ကို စိတ်ဝင် စားနေတာ ကြာပြီတဲ့။ ဒီဟိုတယ်မှာ အလုပ်စဝင်တဲ့နေ့ကတည်းကပဲတဲ့။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး သူ့မှာ ကျုပ်အကြောင်းကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မတွေးနိုင်တော့ ဘူးတဲ့။ ကျုပ်က သူ့ကိုပြန်ပြီး နည်းနည်းလောက် သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ သူ့မျှော်လင့်နေပါတယ်တဲ့။ ဘာကြောင့် အခုလို ပြောရတာလဲဆိုတော့ ကျုပ်မရှိရင် သူ့နေလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ပါတဲ့။ ကျုပ်လိုလူကို မိန်းမတစ်ယောက်က ဒီစကားမျိုးပြောတာ ကျုပ်တစ်သက်မှာ အခုဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။ ကျုပ် အောက်ခြေလွတ်သွားပြီပေါ့။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ သူ့လိုချင်တဲ့အဖြေတွေ အကုန်ပေးတာပဲ။ ပေးတာမှ ပေးသင့်ပေးထိုက်တာထက်တောင် ပိုချင်ပိုဦးမှာ။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာကတော့ အံ့ဩလို့ကိုမဆုံးသေးဘူး။ သူ့ပါးစပ်က သူ့ ဟာ ကျုပ်အတွက် ရူးမတတ်ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ မယုံရေးချမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ သူ ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ ကျုပ်မှာတော့ နားလည်ရခက်နေတုန်းပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အပြင်ကိုထွက်တိုင်း ကျုပ်က သူ့ကိုဒီအကြောင်းပဲ ပြန် မေးတယ်။ အဲသလို ပြန်ပြန်မေးနေတာကလည်း အကြောင်းရှိသဗျ။ ပထမတစ် ကြောင်းက သူ့ပါးစပ်က ဒီစကားပြောတာ ကြားရရင် ကျုပ်သိပ်ပျော်လွန်းလို့ပါ။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ အဖြစ်က ယုံကြည်ရခက်လွန်းတော့ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့ လားဆိုတဲ့ သံသယနဲ့ ပျော်ချင်လို့ပါ။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး အဲဒါရယ်၊ ငါ့မှာ မင်းကြိုက်စရာ အရည်အချင်း

ဘာများရှိလို့လဲ၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါ့ကိုချစ်လာတာလဲ” လို့ ကျုပ်က မေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ယုံပါ့မလားတော့ မသိဘူး။ အိဒါက သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကျုပ်လက်မောင်းကို ချိတ်ကိုင်ပြီး အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ “ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်တာဟာ ရှင့်မှာ အရည်အချင်းကောင်းတွေအားလုံး ရှိနေလို့ပေါ့၊ ကျွန်မအဖို့တော့ ရှင်ဟာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ” လို့ ဖြေတယ်ဗျ။

ကျုပ်ကလည်း မယုံကြည်နိုင်သေးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ထပ်မေးပြန်တာပေါ့။

“အရည်အချင်းကောင်းတွေတဲ့ ဟုတ်လား၊ ငါဖြင့် အဲဒါတွေကို အရင်တုန်းက လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူးကွာ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ရှင့်မှာ အားလုံးရှိတယ်၊ အစကပြောရရင် ရှင်ဟာ သိပ်ကိုချောတယ်” ကျုပ် ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ ဒီစကားကြားတော့ ကျုပ်မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ “ငါက ချောတယ်ဟုတ်လား၊ မင်းငါ့ရုပ်ကို သေသေချာချာကော ကြည့်မိရဲ့လားကွာ” လို့ ပြန်မေးမိတယ်။

သိပ်ကိုကြည့်တာပေါ့၊ တစ်ချိန်လုံး ရှင့်ကိုပဲ ကြည့်နေတာ” တဲ့။

“ကဲဒီလိုဆိုရင် ငါ့နှာခေါင်း မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ငါ့နှာခေါင်းကို မင်း သေသေချာချာ ကြည့်ရဲ့လား”

“ကျွန်မကြိုက်တာ ရှင့်နှာခေါင်းမျိုးပေါ့” လို့ သူကဖြေသဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်နှာခေါင်းကြီးကို သူ့လက်ညှိုးလက်မနဲ့ညှပ်ပြီး ခြုံတစ်လုံးကို ဆွဲခါသလို ခါနေလိုက်သေးသဗျာ။ “နှာခေါင်းကြီး၊ နှာခေါင်းကြီး၊ ဟောဒီ နှာခေါင်းကြီး ကြောင့် ကျွန်မမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ရှင့် သိလား” လို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူကထပ်ပြောတယ်။ “ရှင်က ရုပ်ချောရုံတင်မကဘူး၊ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်”

“ဘယ်နှယ် ငါ့ကို ဉာဏ်ကောင်းတယ် ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ လူတိုင်းက ငါ့ကို ငထိုင်းလို့ပြောနေကြတာ” ၊ အဲဒီတော့ သူက “သူတို့က သက်သက်မဲ့ မနာလိုလို့ ပြောကြတာ၊ ရှင်က တကယ်ကို ဉာဏ်ကောင်းတာ၊ ဉာဏ်ကောင်းတာမှ အလွန်အကျွံကို ကောင်းတာ၊ ရှင်စကားပြောနေရင် ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်း သားနဲ့ နားထောင်နေရတာချည်းပဲ၊ အို...ရှင် ကျွန်မတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ ရှင်ဟာ ဉာဏ်အကောင်းဆုံးပဲ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကျုပ် ငိုနေမိတယ်။ ခဏနေတော့မှ “ကဲလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထား

လိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို အားသိပ်ကောင်းတာပဲလို့တော့ ပြောလို့ မရပါဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လား” လို့ ပြောလိုက်တော့ “ရှင်အားလည်း ကောင်းတာပဲ၊ အားကောင်းတာမှ အလွန်အလွန်ကို ကောင်းတာ” လို့ ဆိုတယ်။ ဒီစကား ကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်မှာ တံတွေးကို လည်ချောင်းထဲ လျှောခနဲ ဆင်းသွားအောင် မနည်းအားထုတ်ပြီး မျိုချနေရလို့ အချိန်တော်တော်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘူး။

ကျုပ်က မပြောတော့ သူကပဲ ပြန်စပြောတယ်။

“ပြီးတော့လည်း ရှင်တကယ်သိချင်တယ်ဆိုရင် ပြောပြမယ်၊ ကျွန်မချစ်လာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခု ရှင်မှာရှိတယ်၊ သိလား” တဲ့။

အဲဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ပြန်ပြီးမေးမိပြန်ရော။

“မင်းပြောတဲ့ အဲဒီနေရာတစ်ခုဆိုတာက ဘာလဲ၊ ငါသိချင်တယ်” သူက “ကျွန်မရှင်းအောင်တော့ ပြောမပြတ်ဘူး၊ ရှင်အသံ၊ ရှင်မျက်နှာ၊ ရှင်အမူအရာနဲ့ ရှင်သွားပုံလာပုံတွေထဲက အားလုံး၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ၊ ရှင်မှာရှိနေတဲ့ အဲဒီ ‘အရာတစ်ခု’ ဟာ တခြားလူတွေဆီမှာ မရှိဘူး” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့စကားတွေကို မယုံဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီစကားတွေကို သူ့ပါးစပ်က ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောအောင် ခဏခဏမေးတာပဲ။ ကြားရပြန်တော့လည်း ကျုပ်အကြောင်း ကျုပ်ဘာသာကျုပ် တွေးယူထားတာတွေနဲ့ သူပြောတာတွေကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရက်တွေတစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ ရက်တွေကြာလာတော့ သူ့စိတ်ကူးတွေဟာ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ စွဲလာတယ်ဗျာ။

“ဆိုကြပါစို့ရဲ့ သူပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်တမ်း မှန်နေရင်ကော” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်မေးလာမိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ထင်ထားတဲ့ အချက်တွေနဲ့ ခြားနေတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ယုံကြည်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါပြောခဲ့တဲ့ “အရာတစ်ခု” ဆိုတဲ့ စကားအပေါ်မှာတော့ တယ်ပြီး သံသယမကင်းချင်သေးဘူး။ အဲဒီစကားထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေသလား။ အဲဒီ “အရာတစ်ခု” ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကျုပ်မှာတောင်စဉ်ရေမရတွေ လျှောက်တွေးမိတယ်။ မိန်းမတွေက ခါးကုန်းတွေ၊ လူပုတွေ၊ အဘိုးကြီးတွေ၊ သရဲသဘက်လောက် အရုပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်တဲ့ လူတွေကို သဘောကျတတ်တယ်ဆိုတာ

ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီလူစားမျိုးတွေထဲက တစ်မျိုးမျိုးနဲ့များ တူနေသလား။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ခါးကုန်းတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ သရဲသဘက်လောက် အရုပ်ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။

အဲသလို ကျုပ်စိတ်တွေ မတင်မကျနဲ့ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေချိန်လောက်မှာပဲ အိဒါနဲ့ကျုပ်ဟာ ဆပ်ကပ်ပွဲတစ်ပွဲ သွားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ယောက် သား အရမ်းကို ပျော်နေကြတယ်ဗျ။ ဆပ်ကပ်ပြမဲ့ ရွက်ထည်တဲကြီးထဲရောက်တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဈေးပေါပေါထိုင်ခုံပေါ်မှာ နေရာယူကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ပူးကပ်ထိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်ဆားမှာတော့ အရုပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူမိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ အသက်က ခပ်ငယ်ငယ်ပါ။ လှတော့ အတော်ကလေး လှသားဗျ။ သူနဲ့အတူပါတဲ့ လူကတော့ အသားမည်းမည်းလူတစ်ယောက်ပဲ။ လူကောင်က ထွားထွားနဲ့ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီး။ သူ့ကြည့်ရတာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းခပ်တောတောရှိမယ့်ပုံပါ။ အားကစားသမားတစ်ယောက်နဲ့တော့ အတော်တူသား။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး “ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတဲ့ စုံတွဲ” လို့ သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ သူတို့အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကျုပ်အာရုံဟာ ဆပ်ကပ်ထဲမှာပဲ ရောက်နေတယ်။

ပြပွဲကွင်းထဲမှာတော့ ဘာပြကွက်မှ မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြပွဲကွင်းရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်အစွန်းက စင်မြင့်ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာတော့ အနီရောင်ယူနီဖောင်းဝတ် ဘင်ခရာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်နေပြီ။ စစ်ချိအတီးမျိုးဆန်ဆန် တေးသီချင်းတွေကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် အဆက်မပြတ် တီးပေးနေကြပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ လူပြန်လေးယောက် ကွင်းထဲဝင်လာတယ်။ နှစ်ယောက်က လူပုလေးတွေ။ မျက်နှာတွေက အဖြူရောင်မိတ်ကပ်တွေ ပိန်းနေအောင်လိမ်းထားတယ်။ ပြီးတော့ ဆောင်းဘီအပွ ကြောင်ကြောင်ကျားကျားကြီးတွေ ဝတ်လို့။ လေးယောက်သား ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်။ ပြန်လုံးတွေထုတ်လိုက်။ တစ်ယောက်ပါး တစ်ယောက် ရိုက်လိုက်။ အချင်းချင်း ခြေထောက်တွေနဲ့ ကန်လိုက်ကျောက်လိုက် လုပ်နေကြတယ်။ အိဒါက သဘောကျလွန်းလို့ တအားရယ်တယ်။ ရယ်လွန်းတော့ ချောင်းဆိုးတာပေါ့။

အဲဒီနောက်တော့ တီးဝိုင်းက အသံပြောင်းသွားတယ်။ မြင်ကွင်းထဲကို မြင်းတွေဝင်လာတယ်။ အားလုံးခြောက်ကောင်။ အကွက်အပြောက်တွေနဲ့

အုန်းခွံရောင်မြင်းက သုံးကောင်။ အဖြူရောင်က သုံးကောင်။ မြင်းတွေဟာ ကွင်းထဲမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်နေတယ်။ သူတို့သခင်ကတော့ အနီရောင်နဲ့ ရွှေရောင်ဝတ်စုံတွေဝတ်ပြီး တရွမ်းရွမ်းရိုက်ပြီး အသံပေးနေတယ်။ မကြာခင်မှာ စကပ်တိုတိုပါးပါးကလေးနဲ့ အသားကပ်ဘောင်းဘီ ခြေအိတ်တွေဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ဇက်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြင်းရဲ့ ဘေးကနေပြီး မြင်းနဲ့အတူ ပြေးလိုက်နေတယ်။ အမယ် သူက မြင်းရဲ့ကျောပေါ် ခုန်တက်လိုက်၊ ပြန်ခုန်ဆင်းလိုက် လုပ်သွားနေတာကိုး။ မြင်းတွေဟာ ပထမတော့ အသားကျပြေးနေကြတယ်။ နောက်တော့ ဒုန်းစိုင်းလာ တယ်။ မြင်းတွေ ပြန်လည်းဝင်သွားရော လူပြန်တွေ ပြန်ထွက်လာတယ်။ စောစောကလိုပဲ ရယ်စရာတွေ လုပ်ပြကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကောင်းကင်ဘား သမား မိသားစုတစ်စု ဝင်လာတယ်။ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သူတို့သား ကောင် ပေါက်စလေးရယ်။ အားလုံးသုံးယောက်။ အပြာရောင်အသားကပ် ဘောင်းဘီ အင်္ကျီတွေ ဝတ်စားထားကြတယ်။ သုံးယောက်စလုံး အကြောအဆစ်တွေက မာလိုက်တောင့်လိုက်ကြတာဗျာ။ သူတို့ဟာ တဲခေါင်မိုးကနေပြီး တန်းလန်းကျ နေတဲ့ ကြိုးကိုဆွဲပြီး တက်သွားကြတယ်။ ခေါင်မိုးထိပ်လည်း ရောက်ရော ကောင်းကင်ဘားကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စီးပြကြတော့တာပဲ။ ကောင်းကင်ဘားကို လက်တွေ့နဲ့ဆွဲစီးတယ်။ ခြေထောက်တွေနဲ့ချိတ်ပြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်စီးပြတယ်။ သူတို့သားကလေးကိုလည်း ဘာလုံးပစ်သလို တစ်ယောက်လက်က တစ်ယောက် ကို ပစ်ပစ်ပေးကြတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တသြဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်က အိဒါကိုပြောတယ်။ “ဟိုမှာကြည့်စမ်းငါတောင် ကောင်းကင်ဘားသမား ဖြစ်ချင် လာပြီ၊ ငါကတော့ လေထဲကိုခုန်ဆင်းပြီး ဘားတန်းကို ခြေထောက်တွေနဲ့ ဖမ်းချင်တာကွ”။ အိဒါကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ကျုပ်ကို တိုးကပ်ပြီး “ဒါတွေက အလေ့အကျင့်ပါ” လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ဘေးက အသားဖြူတူတူ မိန်းမက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အဖော်ကို ဆီမန်းမန်းသလို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ကပ်ပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဟားတိုက်ပြီး ရယ်နေကြတယ်။

ကျွမ်းဘားအပြီးမှာ ဝင်မဲ့အကွက်က ခြေဆွဲတွေဗျ။ ပရိသတ်အတွက် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ပြကွက်တစ်ကွက်ဆိုပါတော့။ အဲဒီပြကွက်မစခင်ကလေးမှာ အနီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လူတစ်စုဝင်လာပြီး ကောင်းကင်ဘားကျွမ်းပြတုန်းက ခင်းထား

တဲ့ ကော်ဇောကြီးကို ပြန်လိပ်ကြတယ်။ လိပ်တဲ့အခါမှာ လူပြက်တစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်လိပ်ပြီး ထမ်းထုတ်သွားကြတယ်။ အိဒါဟာ ကော်ဇောလိပ်ကြီးထဲက ခေါင်းပြုထွက်နေတဲ့ လူပြက်ရဲ့ မျက်နှာဖြူဖြူကြီးကိုမြင်တော့ ဖင်ဆောင့်ဆောင့်ပြီး ရယ်တော့တာပေါ့။ သူထိုင်နေတဲ့ထိုင်ခုံပေါ်က လျှောက်သွားမှာတောင် စိုးရိမ်ရသေးတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တန်းစီပြီး ဝင်လာကြတယ်။ ခြင်္သေ့မတစ်ကောင်က တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်သေးတယ်။ နောက်ဆုံးက ပါလာတဲ့ လူကတော့ ခြင်္သေ့အထိန်းသမားပေါ့။ လူကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပါပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ပရိသတ်ဘက်ကိုဦးညွှတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ခြင်္သေ့တွေက သူ့ကို လှည့်ပတ်ပြီး အဝိုင်းလိုက် လျှောက်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဟိန်းသံဟောက်သံတွေကတော့ ဆူညံနေတာပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ခြင်္သေ့အထိန်းသမားဟာ ခြင်္သေ့တွေကို ခွေးခြေတစ်လုံးချင်းပေါ် တစ်ကောင်စီတက်ခိုင်းတယ်။ ခွေးခြေကလေးတွေက တကယ့်သေးသေးလေးတွေပျ။ သူတို့ခမျာ ဇွတ်ခိုင်းလို့သာ တက်ထိုင်နေကြရတာကလား။ ဒါကြောင့်မို့ထင်ပါရဲ့ ပါးစပ်ကြီးတွေဖြူပြီး ဟိန်းတယ်။ နှစ်ကောင်သုံးကောင်က ဆိုရင် ခြင်္သေ့အထိန်းသမား သူတို့အနားက ဖြတ်အသွားမှာ ခြေထောက်တွေ မြှောက်မြှောက်ပြီး လှမ်းပုတ်လိုက်တော့မလို လုပ်နေကြတယ်။ ခြင်္သေ့အထိန်းသမားကလည်း ပညာသားပါပါနဲ့ အသာကလေး ရှောင်ရှောင်သွားတယ်။

“တကယ်လို့များ ခြင်္သေ့ကြီးတွေက သူ့ကို ကိုက်စားလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲနော်” လို့ အိဒါက ကျုပ်လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။ အဲဒီတုန်း ဖြုန်းဆို အတီးသံဟာ ဆူညံလာတယ်။ ခြင်္သေ့ထိန်းသမားဟာ ခြင်္သေ့ငါးကောင်ထဲက အသက်ကြီးဆုံး ခြင်္သေ့ကြီးဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးကြည့်ရတာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသလိုပဲ။ ဟိန်းလားဟောက်လားလည်း မလုပ်ဘူးပျ။ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးပျ။ အဲဒီအကောင်ကြီးကို ပါးစပ်ဟခိုင်းပြီး ခြင်္သေ့ထိန်းသမားက သူ့ခေါင်းသွင်းပြတယ်။ အဲသလို သုံးခါတိတိလုပ်ပြတာ။ လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေက သောသောကိုညံနေတာပဲ။ ကျုပ်က အိဒါဘက်လှည့်ပြီး “မင်းကတော့ ယုံချင်မှယုံမယ်၊ ငါလည်းပဲ အဲဒီခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ပါးစပ်ထဲ ခေါင်းသွင်းပြရဲတယ် သိလား” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ အိဒါကလည်း ကျုပ်ဘက်ကို တိုးကပ်ပြီး “ရှင်လုပ်ရဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်” တဲ့။ ဒီစကားလည်းပြောလိုက်ရော ကျုပ်ဆားက မိန်းမနဲ့သူ့အဖော်က ကျုပ်တို့ကို အသေအချာလှည့်ကြည့်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်ကြပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကျုပ်တို့ကိုကြည့်ပြီး

ရယ်နေကြတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီဗျ။ အိဒါကလည်း ရူးရူးရှဲရှဲဖြစ်လာတယ်။ သူက ဒေါသတကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ “သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ရယ်နေကြတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ သိပ်ရိုင်းတာပဲလို့ ရှင်က သူတို့ကို ဘာကြောင့် မပြောတာလဲ” ဒါပေမဲ့ တော်ပါသေးတယ်၊ ခေါင်းလောင်းတီးသံတစ်ချက်ပေါ်လာလို့။ ပရိသတ်တွေဟာ ထိုင်နေကြရာက ထလာကြတယ်။ ခြင်္သေ့တွေလည်း ပြန်ဝင်သွားမကပြီ။ ပွဲစဉ်က ပထမပိုင်း ပြီးသွားပြီဗျ။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရွက်ထည်တဲထဲက ထွက်လာတော့ ဟိုနှစ်ယောက် ကျုပ်တို့ရှေ့က လျှောက်သွားနေတာ မြင်ရတယ်။ အိဒါကတော့ ဒေါသကြီးတုန်းပဲ။ ကျုပ်ကိုကပ်ပြီး ပြောနေပြန်တယ်။ “ခင်ဗျားတို့ သိပ်ရိုင်းတာပဲဆိုတဲ့ စကား သူတို့ကိုရှင်ပြောရမယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်မပြောဘူးဆိုရင် ရှင်ဟာ လူကြောက်ပဲ”တဲ့။ ဒီစကားဟာ ကျုပ်ရဲ့မာနကိုထိခိုက်စေတဲ့ စကားဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ကို ကျုပ်တစ်ခုခုတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဆပ်ကပ်ပွဲပြတဲ့ ရွက်ထည်တဲကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်တစ်နေရာမှာ အဖိတဲလို ထိုးထားတဲ့ တဲတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီတဲဟာ တိရစ္ဆာန်တွေကို လှောင်ချိုင့်တွေနဲ့ ထည့်ပြီးပြထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံလိုဟာမျိုးပေါ့။ ပရိသတ်တွေ အပျင်းပြေကြည့်နိုင်ဖို့ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့က လုပ်ပေးထားတာ။ အဲဒီတဲကြီးထဲ ဝင်သွားရင် တစ်ဖက်မှာ တိရစ္ဆာန်အရိုင်းတွေကို လှောင်ချိုင့်ကြီးတွေနဲ့ ထည့်ပြထားတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဖက်မှာတော့ ကောက်ရိုးခင်းထားတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ယဉ်းပါးနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားတယ်။ မြင်းကျားတွေ၊ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေနဲ့ ခွေးတွေဆိုပါတော့ဗျာ။ တဲထဲမှာ ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ အထဲဝင်သွားတော့ ထိုစုံတွဲဟာ ဝက်ဝံလှောင်ချိုင့်တစ်လုံး ရှေ့မှာ ရပ်နေတာ မြင်ရတယ်။ အသားဖြူဖြူမိန်းမက လှောင်ချိုင့်ဘက်ကို ကုန်းပြီး အထဲကဝက်ဝံကို ကြည့်နေတယ်။ ဝက်ဝံကြီးကတော့ သံတိုင်တွေဘက် ကျောပေးပြီး အိပ်မောကျနေတယ်။ ကျုပ်လည်း ဟိုလူ့ဆီကိုတန်းသွားပြီး ခပ်ထန်ထန်လေသံနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ “ကျုပ်ကိုပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ရယ်နေကြတာဟာ ကျုပ်တို့ကို ရယ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

သူက လှည့်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ဖြေတယ်။ “မဟုတ်ဘူး ကျုပ်တို့က နွားထီးယောင်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဖားတစ်ကောင်ကို ရယ်နေကြတာ”

“ဖားတစ်ကောင်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“အဲဒီဦးထုပ်က မင်းခေါင်းနဲ့တော်နေရင်လည်း ဆောင်းလိုက်ပေါ့ကွ”
အိဒါက ကျုပ်နောက်ကျောကိုတွန်းပြီး ဟိုလူရှေ့ရောက်သွားအောင် ပို့ပေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အသံကိုမြှင့်တင်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ “မင်းဘာ ကောင်လဲဆိုတာ မင်းကိုမင်း သိရဲ့လား၊ မင်းဟာ ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကွ သိလား”

သူကလည်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပဲ ပြန်ပြောတယ်။

“ဟား... ဟား... ဖားပြုတ်က အော်ဖို့အသံပေးတာလား”

အဲဒီစကားလည်းကြားရော ဟိုမိန်းမက အော်ရယ်တယ်။ အိဒါကလည်း အသံစွာတာစွာတာနဲ့ ဝင်ပြောပါလေရော။ “ရယ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး ဟဲ့ကောင်မရဲ့၊ ရယ်နေမယ့်အစား ငါ့ယောက်ျားကို နင်ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ပြီး မြူနေတာကို ရပ်ဖို့ပဲလိုတယ်ဟဲ့၊ နင်က ငါ့ကို မမြင်ဘူးလို့များ ထင်နေသလားဟင်၊ နင့် လက်မောင်းနဲ့ ငါ့ယောက်ျားကို တစ်ချိန်လုံး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်နေတာ ငါသိတယ်” တဲ့။

ကျုပ်အတော့်ကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အိဒါပြောတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်လုံးဝသတိမထားခဲ့မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ သူ့က ကျုပ်ဆားမှာ ကပ်ထိုင်နေတာဆိုတော့ ကျုပ်ကို သူ့တံတောင်နဲ့ ထိမိချင်လည်း ထိမိပေမပေါ့။ သူကလည်း အလွန်စိတ်ဆိုးနေတဲ့ အသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒီမယ် ကလေးမ နင်းရူးနေပြီ” တဲ့။

“ငါမရူးဘူးဟဲ့၊ နင်ပွတ်နေတာ ငါမြင်တယ်ဟဲ့”

“သနားစရာ ငါးတစ်ကောင်နဲ့တူတဲ့ နင့်ယောက်ျားကို ငါက ဘာများ မက်မောစရာရှိလို့ ဂရုစိုက်ရမှာလဲဟဲ့၊ တကယ်လို့ ငါပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ချင် ရင် နင့်ယောက်ျားထက်သာတဲ့လူ ရှာမှာပေါ့။ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးမှ တကယ်ယောက်ျားဟဲ့”

သူကပြောပြောဆိုဆို သူ့အဖော်ယောက်ျားရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး မြှောက်ပြ တယ်။ ဝက်သတ်သမားတစ်ယောက်က ဈေးဝယ်ကို ဝက်ပေါင်တစ်ချောင်း မြှောက်ပြနေတာနဲ့ တူလှပါသများ။ “ဒီလက်မျိုးမှ ငါက ပွတ်ချင်တာဟဲ့၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း အကြောတွေကို ပြိုင်းပြိုင်းထနေတာပဲ၊ ဘယ်လောက်သန်သလဲ”

သူ့စကားလည်းဆုံးရော ဟိုလူက ကျုပ်ဆီလျှောက်လာပြီး ခြိမ်းခြောက်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “တော်လောက်ပြီ ကိုယ့်လူ၊ သွားတော့ ဒီနားက ထွက်

သွားတာဟာ မင်းအတွက် ကောင်းလိမ့်မယ်”

“မင်းက ဘာကောင်မို့ ထွက်သွားခိုင်းရတာလဲကွ” လို့ ကျုပ်ကပြန်အော်လိုက်ပြီး သူနဲ့ ပခုံးချင်းထိသွားအောင် ကျုပ်က ခြေဖျားတွေကို ထောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပခုံးချင်း တိုက်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဖြစ်လာတဲ့အဖြစ်ကတော့ ကျုပ်အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မေ့မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို သူက လုံးဝအရေးမစိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖြုန်းဆို ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ငှက်တောင်လေးတစ်တောင်မ၊ သလို မ၊ ယူလိုက်တယ်။ ကျုပ်စောစောက ပြောခဲ့တာ မှတ်မိမှာပေါ့။ လှောင်ချိုင့်ကြီးတွေရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ တိရစ္ဆာန်အယဉ်တွေ လွှတ်ထားတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုရှိတယ် ဆိုတာလေ။ ကျုပ်တို့ရပ်နေတဲ့ နောက်နားကပ်လျက် နေရာမှာ ဆင်မိသားစုတစ်စု ရှိနေတယ်။ ဆင်အဖေကြီးရယ်၊ ဆင်အမေကြီးရယ်၊ သူတို့သား ဆင်ပေါက်စလေးရယ်။ အားလုံးသုံးကောင်။ နောက်ဆုံးကောင်က ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ငယ်ငယ်ပါ။ ငယ်ငယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဆင်ပေါက်ဆိုတော့ မြင်တစ်ကောင်သာသာလောက်တော့ ရှိနေပြီဗျ။ သူတို့ခမျာ မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ ထောင့်ထဲမှာ နားရွက်ကြီးတွေနဲ့ အစွယ်ကြီးတွေကို အောက်စိုက်ပြီး ငြိမ်နေကြရှာတာ။ အဲ... အဲဒါ... ဟို... ဘဲနာကောင်ကြီးက ကျုပ်ကိုမူပြီး သူ့ခေါင်းအထက်မှာ မြှောက်ထားရာက အငယ်ဆုံးဆင်ရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်ပစ်ချလိုက်တယ်ဗျ။

တိရစ္ဆာန်ဆိုတော့ ဘာရယ်လို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဆပ်ကပ်ကွင်းထဲဝင်ဖို့ အချိန်ကျတာနဲ့ သူတို့ကို အချက်ပေးပြီလို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ရပ်နေရာက လူသွားလမ်းအတိုင်း ပြေးပါလေရော။ လူတွေကလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာကို ကစဉ့်ကလျားထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်။ အဲဒါက အသံကုန်ဟစ်အော်ပြီး ကျုပ်နောက်က ကဆုန်စိုင်းပြီး လိုက်လာတယ်။ ကျုပ် ကတော့ ဆင်ပေါက်စရဲ့ ကျောပေါ်မှာ ကားရားကြီးခွလို့။ ကျုပ်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သူ့နားရွက်တွေကိုဆွဲပြီး ရပ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ အစွမ်းကုန် အားထုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဗျ။ နောက်ဆုံး လူသွားလမ်းဆုံးလည်းရောက်ရော ကျုပ်လည်း ဆင်ပေါက် လိမ့်ကျပါလေရော။ ကျုပ်နောက်စေ့ဟာ မြေကြီးနဲ့ တစ်အားဆောင့်မိတာဆိုတော့ ကျုပ်လုံးဝ မသိတော့ဘူး။ ကျုပ်သတိရလာတော့ ရှေးဦးသူနာပြုအခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။ အဲဒါက ကျုပ်လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး

ကျုပ်ဘေးမှာ ထိုင်လို့။ နောက်တော့ ကျုပ်နေလို့ထိုင်လို့ သက်သာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆပ်ကပ်ပြပွဲဒုတိယပိုင်းကို မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်က အိဒါကို ပြောတယ်။ “မင်းအပြစ်ပဲ၊ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး အထင်မျိုး ငါ့ခေါင်းထဲရောက်အောင်လုပ်တာ မင်း၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အထင်ကြီးလာပြီး ဘဝင်မြင့်အောင် မင်းလုပ်တာ၊ ဟိုမိန်းမပြောတာမှ တကယ်မှန်တာ၊ ငါဟာ သနားစရာ ငါးတစ်ကောင်ပဲ၊ ဒီထက်မပိုဘူး”

ဒါပေမဲ့ အိဒါက ကျုပ်လက်ကိုကိုင်ပြီး ကျုပ်မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ “ရှင်ဟာလေ တကယ့်ကို ကျက်သရေရှိတာပဲ၊ ခုံညားတာလည်း အလွန်ပဲ” လို့ ပြောတယ်။ “တကယ်တော့ ဟိုအကောင်က ရှင့်ကို ကြောက်တယ်၊ ကြောက်လို့သာ ရှင့်ကိုမပြီး ဆင်ပေါ်ပစ်ချတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား၊ နောက်ပြီးတော့ ရှင်စီးသွားတာကလေ တကယ့်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်တာပဲ၊ ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ သနားစရာကောင်းတယ်၊ ရှင်ဆင်ပေါ်က လိမ့်ကျသွားတာလေ”

ကဲ အဲဒါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျုပ်ဘာပြန်ပြောမလဲ၊ ကျုပ်မှာ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အိဒါအတွက်ကတော့ ကျုပ်ဟာ တစ်ခုပဲ။ အခြားလူတွေအတွက်ကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်ပေမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သိချင်နေတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မိန်းမတွေအနေနဲ့ သူတို့ချစ်မိပြီဆိုရင် ဘာကိုမြင်ပြီး ချစ်ကြတာလဲ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားပြောပြနိုင်မလားဟင်။

*

ပြစ်မှု

ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်က မခံချင်စရာကောင်းလွန်းတော့လည်း ကျုပ်အနေနဲ့ မပြောဘဲကိုမနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ပြောရတာပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လာပြီဆိုပါတော့။ ချက်ချင်းလိုလိုပဲ ရီဂါမွန်တီနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်တာချည်းပဲ။ သူကလည်း သူလုပ်နေကျပုံစံအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီ မိန်းကလေးကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး ကျုပ်လက်ထဲက လုယူသွားတာ ချည်းပဲ။

အဲသလိုဖြစ်ဖြစ်နေတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ။ မိန်းမတွေနဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်လည်းပဲ သူ့လို‘စွဲ’တာပါပဲဆိုတဲ့အချက်ကို ကျုပ်ဘက် က မပြမိလို့ရင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျုပ်က သူ့အပေါ်မှာ မကောင်းစိတ်ထားဘဲ ဆက်ဆံမြဲဆက်ဆံနေလို့ရင်လည်းဖြစ်မယ်။ အေးပေါ့လေ သူ့ဘက်က အဲသလို သစ္စာမဲ့မှုမျိုးတွေ ရှိနေပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ သူ့အပေါ် စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံမြဲဆက်ဆံ ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ သူ့ဘက်ကတော့ အဲသလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်အပေါ်မှာ လုံးဝဂရုမစိုက်တဲ့ ပုံစံပဲ။ ကျုပ်ကတစ်ဆင့်သိရတဲ့မိန်းကလေးကို ကျုပ်ရှေ့မှာပဲ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပိုးစကားပန်းစကားတွေ ပြောတယ်။ ရီသဲ့သဲ့ပုံစံနဲ့ ပရောပရီလုပ်တယ်။ အံ့မယ် ကျုပ်ရှေ့မှာတင် လူချင်းတွေ့ဖို့ ချိန်းလားဘာလားနဲ့။ အဲသလို လုပ်တာမျိုးကျတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်မိတာပေါ့။ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်မျိုး မဟုတ်တော့ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိတာ ပေါ့။

သူကတော့ ကျုပ်နဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သတ်နေတယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ တွေးပုံမပေါ်ဘူး။ သူ့အတွက်အဆင်ပြေဖို့နဲ့ သူ့သာယာဖို့လောက်သာ ရှေ့တန်း တင်ပြီး လုပ်နေတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ အချင်းချင်းရန်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေတာပါပဲ။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်ကပြောမိတယ်။ အခု လိုလုပ်နေတာဟာ မကောင်းတဲ့အကြောင်းပေါ့။ ပြောတာကတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲ က ခံစားမှုကို ဖော်ပြတဲ့နေရာမှာ ညံ့ဖျင်းလွန်းလို့လားတော့မသိဘူး။ ခပ်တွန့်တွန့် လေသံနဲ့ ပြောမိတာပါ။

အမှန်တော့ ကျုပ်ဟာ ရင်ထဲမှာ ဒေါသစိတ်တွေ ပြင်းထန်နေပေမယ့် အပြင်ပန်းမှာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ကျုပ်ဒေါသဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်ကိုဘယ်လိုပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ။ “အပြစ်တင်ရမှာက ငါမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကိုယ်မင်း အပြစ်တင်ရမှာ၊ ကောင်မက ငါ့ကိုမင်းထက်ပိုပြီး သဘောကျတယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက မင်းထက် ပိုကောင်းပြီး ပိုတော်နေလို့ပေါ့ကွာ” တဲ့။ အေးပေါ့လေ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ လည်း သူ့စကားဟာ မှန်ပါတယ်။ ရုပ်ရည်ကတော့ သူက ကျုပ်ထက်သာတာ အမှန်ပါ။

အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ အဲသလို အချိုးမျိုးတွေ သူက ကျုပ်အပေါ် လေးငါးကြိမ်လောက်လုပ်ပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ ကျုပ်ဟာ သူ့ကို သိပ်ပြီးမုန်းတီးလာ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာ သူ့ကိုဘယ်နေရာမှာပဲတွေ့တွေ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားပြီး နေတယ်။ အရက်ကောင်တာရဲ့ နောက်မှာ လူချင်းဆုံမိတာတောင်မှ စကားမပြောမိ အောင် ရှောင်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ သူက ကျုပ်အပေါ်မှာလုပ်ထားခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို မတွေးမိအောင် အားထုတ်ပြီးနေတယ်။ သူ့အကြောင်းကိုတော့ မတွေးမိဘဲမနေ နိုင်ပါဘူး။ အဲ...သူ့အကြောင်းတွေးလိုက်ရင် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ် မရှိလောက်အောင်ကို မုန်းတီးရုံရှာမိတယ်။ သူ့ရဲ့ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့တဲ့မျက်နှာ၊ မျက်စိပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ နှာယောင်ကောက် ကောက်တွေကို မြင်ယောင်ပြီး တအားကို စက်ဆုပ်မိတာပါပဲ။

သူ့ဆံပင်ကလည်းဗျာ၊ ခေါင်းပေါ်မှာ သံခမောက်ဆောင်းထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အမွှေးအမင်ကလည်း ထူသလားမမေးနဲ့။ ကော်ဖီစက်ရှေ့မှာ စက်

ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ခွက်ကိုကိုင်ထားတဲ့ လက်က အမွေးတွေဟာ မည်းသဲနေတာပဲ။ တကယ့်ကို ရွံစရာ၊ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သူ့နှာခေါင်းကြီးကတော့ ကျုပ်ကို ဆွဲဆောင်မှုအပေးဆုံးအရာတစ်ခုပါပဲ။ နှာခေါင်းပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်က ကျယ်သလားမမေးနဲ့။ နီရဲရဲမျက်နှာကြီးရဲ့ အလယ်မှာ ရှိနေတဲ့ အဲဒီနှာခေါင်းကြီးကို လက်သီးနဲ့ တအားပိတ်ထိုးလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်များ အရသာရှိလိုက်မလဲလို့ မတွေးဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခက်သားပဲ။လက်တွေ့ကတော့ ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာကိုး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ လက်သီးနဲ့ပိတ်ထိုးနေရတယ်။ တကယ်တော့ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့က လူချင်းကကွာတယ်။ ကျုပ်က အရပ်ပုပု၊ ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ သူက ကျုပ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးလိုက်ရင်တောင် လဲကျသွားမှာ သေချာတယ်။

ကျုပ်သူ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဟာ ကျုပ်ခေါင်းထဲကို ဘယ်လို ဝင်လာသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကိုကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် 'အပြစ်ကင်းသော ရာဇဝတ်မှုတစ်မှု' လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို သွားကြည့်တဲ့ညက ဝင်လာတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ပထမတော့ သူ့ကို သတ်ချင်စိတ်ဟာ တကယ်မရှိပါဘူး။ သတ်ရင် ဘယ်လိုသတ်မလဲဆိုတာလောက်သာ စဉ်းစားတာပါ။

စဉ်းစားရတာကတော့ တကယ့်ကို အရသာရှိတာပဲ။ ညပိုင်းအိပ်မပျော်ခင် တစ်ချိန်နဲ့ မနက်ခင်းအိပ်ရာထဲက မထခင်တစ်ချိန်ဟာ စဉ်းစားလို့အကောင်းဆုံး အချိန်တွေပါပဲ။ ရိုဂါမွန်တီဟာ ကောင်တာနောက်က ခွေးခြေခုံပေါ်မှာထိုင်နေတယ်။ လက်ထဲက သတင်းစာကိုငုံပြီး ဖတ်နေတယ်။ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေနဲ့ ပြောင်လက်နေတဲ့ သူ့ခေါင်းကိုကြည့်လိုက်ရင် အသည်းယားစရာ အတော်ကောင်းတာပါလားဗျာ။

ကျုပ်စဉ်းစားလေ့ရှိတယ်။ “ရေခဲတုံးကြီးတွေကို ခွဲတဲ့ သံစို့ကြီးနဲ့ သူ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲချင်းပြီးသွားမှာပဲ” စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက စိတ်ကူးရုံသက်သက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အင်း...စိတ်ကူးရုံသက်သက်ပဲလို့သာ ဆိုရတယ်။ စိတ်ကူးရတာကတော့ဖြင့် တကယ့်ကို အရသာရှိတာပဲ။ စိတ်ကူးတာကလည်း ကြာလာတော့ အပေါ်ယံသက်သက်သာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အသေးစိတ် စိတ်ကူးတဲ့အထိ ဖြစ်

လာတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကူးကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီဆန္ဒကို ကျုပ်အနေနဲ့ ခုခံတွန်းလှန်ဖို့ အားထုတ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေကြာလာလေ မရလေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီဆန္ဒရဲ့ဖိအားက သိပ်ပြီးကြီးမားလွန်းလာတော့ နောက်ဆုံးမှာ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ဟာ ဆိုင်ထဲမှာအလုပ်တွေလုပ်ရင်းနဲ့ စကားပြောဖို့ အခါအခွင့်ရလာတိုင်း လောလောဆယ် ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်နေကြောင်း၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အရင်တုန်းက သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး တွေထက် ပိုချောပိုလှကြောင်း၊ အဲဒီကောင်မလေးက သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် သဘောကျနေကြောင်း စသည်ဖြင့် ရိုဂါမွန်တီကို ပြော ပြောပြတယ်။ ကျုပ်က အဲဒီစကားတွေကို နေ့စဉ်ပြောပြရုံမကဘူး။ ပြောတဲ့အခါမှာလည်း ကောင်မလေး က သူ့ကို သဘောကျနေတဲ့အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က သူ့အပေါ် မနာလို ဝန်တိုဖြစ်နေတဲ့ အမူအရာမျိုးကို လုပ်ပြလိုက်သေးတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ စိမ့်ကိန်းက ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေးပါ။ ကျုပ်တို့ဆိုင်က ညဆယ် နာရီတိတိမှာ ပိတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ရှင်က ဆိုင်ထဲမှာထိုင်ပြီး ဆယ်နာရီခွဲအထိ စာရင်းတွက်နေလေ့ရှိတော့ ကျုပ်တို့ ချက်ချင်းပြန်လို့မရဘူး။ ဆိုင်ရှင်ပြန်သွား တဲ့အခါမှာ ကျုပ်က ရိုဂါမွန်တီကို ချိန်းထားတဲ့နေရာအထိ ခေါ်သွားမယ်။ ကျုပ်ချိန်းထားတဲ့နေရာက ဗီတာဘို မီးရထားလမ်းဘေးနားက ရေကာတာ အောက်မှာ။ ကောင်မလေးက ကျုပ်တို့ကို အဲဒီနေရာက စောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားမယ်။

ဆယ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်ကျရင် ရထားတစ်စီးက ဖြတ်သွားနေကျ။ အဲဒီရထားဖြတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ရထားသံကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဘာသံမှ မကြားနိုင်ဘူး။ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ရိုဂါမွန်တီကို ကျုပ်က ခြောက်လုံးပြုး နဲ့ ပစ်သတ်မယ်။ ဆယ်နာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်ကျတော့ ကျုပ်ဆိုင်ကို ပြန်မယ်။ အဲဒီတော့ ဆိုင်ရှင်က ကျုပ်ကို မြင်သွားမယ်။ နောက်ဆုံး ဆယ်နာရီခွဲအကျော်မှာ ကျုပ်ဟာ အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေမယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ်က အမေရိကန်ရုပ်ရှင် ကားထဲက တစ်ဝက်တစ်ပျက် ခိုးယူထားတယ်။ အထူးသဖြင့် ရထားဖြတ် သွားတုန်း သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တဲ့အပိုင်းဟာ ရုပ်ရှင်ထဲက ပြကွက်အတိုင်းပဲ။

ကျုပ်ရဲ့ အကြံအစည်ဟာ အောင်မြင်ချင်မှလည်း အောင်မြင်ပေမပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လုပ်မယ့်ကိစ္စကို ကံမကောင်းအကြောင်းမသင့်ရင် သူသိသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က သူ့ကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေတော့ လက်စားချေခြင်းဖြင့် စိတ်သာယာမှုတော့ ရှာရမှာပဲ။ အဲဒီစိတ်သာယာမှုရဖို့အတွက်ကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲခက်ခဲ ဒီအလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်ရမှာပဲ။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်များနေကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့က စနေနေ့ကိုး...။ အလုပ်ကများနေတော့ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း စကားပြောဖို့ အချိန်မရကြဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့လည်း ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်ကိုတောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ ညဆယ်နာရီထိုးတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ဂျက်ကက်အင်္ကျီတွေကို ချွတ်ပြီး ဆိုင်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျုပ်တို့ဆိုင်က လမ်းကြားထဲမှာဆိုတော့ အဲဒီလမ်းကြားက ထွက်လိုက်ရင် ဗီတာဘိုမီးရထားလမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ဒီအချိန်ဆိုရင် မမေ့နိုင်ပန်းခြံထဲမှာ လာပြီးဖက်ကြပွေ့ကြ၊ နမ်းကြရှုပ်ကြလုပ်နေတဲ့ စုံတွဲတွေဟာ ပြန်သွားလောက်ပြီ။ အဲဒီပန်းခြံဟာ မီးရထားလမ်းနားက တောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိတာ။ ကျုပ်တို့ထွက်လာတော့ လူရိပ်လူခြေဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ဧပြီလဆိုတော့ တိုက်နေတဲ့ လေကလည်း လေနုအေးကလေးဗျ။ ကောင်းကင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း တိမ်တွေပျောက်ပြီး ကြည်လင်လာတယ်။ လရောင်ကိုတော့ အခုအချိန်အထိ မမြင်ရသေးဘူး။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီးလျှောက်လာကြတယ်။ ရိုဂါမွန်တီကတော့ သိပ်ကို အူမြူးနေတယ်။ သူ့အကျင့်အတိုင်း ကျုပ်ကျောကိုပုတ်ပုတ်ပြီး စကားတွေ ပြောလာနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပဲ။ လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်ပြီး ဂျက်ကက်အောက်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ သေနတ်ကို ဖိထားတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တာရိုးကြီးဆားကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ တာရိုးကြီးရှိနေတဲ့အတွက် အမှောင်ဆုံးနေရာပဲ။ တခြားနေရာတွေထက်ပိုပြီး ချောင်ကျရုံမကဘူး မှောင်မည်းနေတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရိုဂါမွန်တီက ရှေ့က။ ကျုပ်က နောက်က။

ချိန်းထားတဲ့နေရာက လမ်းဆေးဓာတ်မီးတိုင်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ အဲဒီနေရာရောက်တော့ ကျုပ်က “ကောင်မလေး မှာလိုက်တာကတော့ သူ့ကိုဒီနေရာက

စောင့်ပါတဲ့။ အဲဒီတော့ မင်းစိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ သူမကြာခင် ရောက်လာမှာပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူဟာ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ဖွာနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး စပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ကြည့်နေတယ်။ “အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က စားပွဲထိုး တစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် မင်းဟာ တော်တော်တော်တဲ့အကောင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဇိမ်ခေါင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ကျတော့ မင်းက တော်လွန်းအားကြီးလို့ ယှဉ်နိုင်တဲ့လူ မရှိဘူးကွ” လို့ သူက ကျုပ်ကိုပြောတယ်။ ဒီအကောင်ဟာ အဲ သလိုပဲ။ နောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလိုနဲ့ ကျုပ်ကို အမြဲတမ်းစော်ကားလေ့ ရှိတယ်။

နေရာကတော့ တော်တော်ခေါင်တဲ့နေရာဗျ။ လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ လကလည်း ထွက်လာပြီ။ အနီးအနားမှာရှိနေတဲ့ သစ်ပင်တွေ ချုံပုတ်တွေနဲ့ ရေကာတာကြီးကြောင့် အလင်းရောင်သိပ်မဝင်နိုင်ဘူး။ တိုင်ဘာမြစ်ကတော့ စီးဆင်းနေတယ်။ ရေပြင်ပေါ်မှာ ငွေရောင်သင်ဖြူးခင်းထားသလိုပါပဲ။ ရာသီ ဥတုက အေးလာလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာ တယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ကိုကျုပ် ရဲဆေးတင်တဲ့အနေနဲ့ “သူ လာတော့ လာမှာပဲကွ၊ အချိန်တော့ မှန်ချင်မှမှန်မယ်ပေါ့ကွာ၊ သူက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ သူ့အလုပ်ရှင်တွေပြန်မှ သူက ထွက်နိုင်မှာ” လို့ ပြောပြတယ်။ သူကလည်း ချက်ချင်းပြန်ဖြေတယ်။ “ဟေ့... ဟေ့... ဟိုမှာ သူလာနေပြီကွ” တဲ့။

ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူသွားလမ်းအတိုင်း မည်းမည်းမည်းမည်းနဲ့ လျှောက်လာနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်။ အမှန်တော့ ကျုပ်က ဒီနေရာအကြောင်းကို ဂဃနဏမှ မသိခဲ့ဘဲကိုး။ ဒီနေရာဟာလည်း ပြည့်တန်ဆာမ တွေ ကျက်စားတဲ့နေရာပဲဗျ။ သူတို့ရဲ့ ဖောက်သည်တွေနဲ့ ချိန်းချိန်းပြီးတွေ့တဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ။ အဲသလို သိမထားတဲ့ကျုပ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်လာနေတာ မြင်တော့ သိပ်ကို အံ့ဩသွားတယ်။ ကျုပ်စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ မိန်းကလေး ဟာ ဒီနေရာကို ဒီညလာဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။

ရိုဂါမွန်တိကတော့ အဲဒီမိန်းမဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်။ ချိန်းထားတဲ့ ကောင်မတော့လာပြီကွလို့ သေချာပေါက်တွက်ထားပုံပေါ်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း ယောင်တိယောင်ကမ်းနဲ့ နောက်ကလိုက်သွားမိတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်း လည်းရောက်ရော မိန်းမက အမှောင်ရိပ်ထဲကနေပြီး ဓာတ်မီးတိုင်အောက်ကို ထွက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့မျက်နှာကို ကျုပ်မြင်တာပေါ့။ မျက်နှာကတော့

အတော့်ကိုထူးဆန်းတဲ့ မျက်နှာပဲ။ မျက်လုံးတွေက ပြူးတိပြူးကြောင်နဲ့။ ကာခြယ်တွေဆိုးထားလိုက်တာ မည်းနေတာပဲ။ တစ်မျက်နှာလုံးမှာ အထပ်ထပ် ဖို့ထားတဲ့ ပေါင်ဒါတွေကြောင့် ပွေးပွေးကိုလှုပ်နေတာပဲ။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ရဲရဲကိုတွတ်နေတာပဲ။ ဆိုးထားတဲ့ အနက်ရောင်ဆံပင်တွေကလည်း လေထဲမှာ လွင့်နေတယ်။ လည်ပင်းမှာလည်း အနက်ရောင်ပဝါကြီး စည်းထားလိုက်သေး တယ်။ အမှန်တော့ သူဟာ သူ့မျက်နှာကို ဖောက်သည်တွေမမြင်အောင် အမှောင်ဆုံးနေရာတွေကိုရွေးပြီး အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ပြည့်တန်ဆာ တစ်ယောက်ပဲ။ အသက်ကလည်း အနည်းဆုံး ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ သရဲတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ရသလို တအားကို လန့်သွားတယ်။

ကျုပ်တော့ဖြင့် နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ အသက်တွေကြီးလာပေမယ့် အခုအချိန်ထိ ဒီအလုပ်ကလွဲပြီး တခြားအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်သေးဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ဟိုအကောင် ရိုဂါမွန်တီကတော့ ကျုပ်မြင်သလို မမြင်သေးဘူးဗျ။ အရှက်မရှိတဲ့လေသံနဲ့ “ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို စောင့်နေတာလား” လို့ မေးတယ်။ မိန်းမကြီးကလည်း အရှက်မရှိ ပြန်ဖြေတယ်။ “ဒါပေါ့ကွယ်၊မင်းတို့လေးတွေကို စောင့်နေတာပေါ့” တဲ့။

အခုအချိန်မှာတော့ ရိုဂါမွန်တီဟာ မိန်းမကြီးကိုမြင်သွားပြီ။ သူ့အမှားကို လည်း သူမြင်သွားပြီ။ အလန့်တကြားနဲ့ နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်တယ်။ “ဟာ ကျုပ်ဒီညမအားဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီကျုပ်သူငယ်ချင်းကတော့ အားပါတယ်” လို့ပြောပြီး လမ်းဆေးကို ခုန်ထွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တာရိုး အတိုင်း ပြေးထွက်သွားတယ်။ ကျုပ်ဆီက မိန်းမလေးတွေကို သုတ်သုတ်သွား တဲ့အတွက် သူ့ကို ဒီလိုမိန်းမမျိုးကြီးနဲ့တွေ့အောင် တမင်တကာလုပ်ပြီး လက် စားချေတာပဲလို့ သဘောပေါက်သွားပုံပေါ်တယ်။

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကျူးလွန်ဖို့ စိစဉ်ထားတဲ့ ရာဇဝတ်မှုဟာ အခိုးအငွေ ဖြစ်သွားပြီလို့သိလိုက်တယ်။ ကျုပ်က မိန်းမကြီးကို စိတ်မကောင်းတဲ့ မျက်နှာ ထားနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။ သူကတော့ ကျုပ်ကိုအပြုံးနဲ့ကြိုဆိုနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗျာ သူ့အပြုံးက ကျုပ်ကို သရဲခြောက်ပြနေလိုပါပဲ။ “ကိုလူချောကလေးရယ် စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် တိုက်ပါလား” လို့ မိန်းမကြီးက ပြောလိုက်တော့ ကျုပ် သူ့ကို သနားသွားတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း သနားတယ်။ ဟိုအကောင် ရိုဂါမွန်တီကိုလည်း သနားမိတယ်။

စောစောက ရိုဂါမွန်တီအပေါ်မှာ စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေတဲ့ စိတ်ဟာ ဝေးရာကို လွင့်စဉ်သွားပြီ။ ကျုပ်မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ပြည့်လာ တယ်။ အေးဗျာ ကျုပ်ဒီမိန်းမကြီးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ။ သူကယ်လိုက်လို့ သာ ကျုပ်ဟာ လူသတ်သမားမဖြစ်တာ။ “ကျွန်တော့်မှာ စီးကရက်တော့ မပါ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတော့ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျား ဒီပစ္စည်းကိုရောင်း ရင် လီယန်ငွေတစ်ထောင်လောက်တော့ရမှာပါ။”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ကျုပ်ဟာ ဘာရက်တာပစ္စတိုသေနတ်ကို အဘွားကြီး လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်လည်းပဲ လမ်းဆေးကို ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အသားကုန် ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဗိတာဘိုမီးရထား ဟာ ဝေါခနဲ၊ ဝေါခနဲ ဖြတ်သွားနေပြီ။ ရထားတွဲတွေမှာတော့ မီးလုံးတွေ ထိန်ထိန်လင်းလင်းလို့။ ကျုပ်ဟာ တစ်နေရာမှာရပ်ပြီး ရထားကိုကြည့်နေမိတယ်။ ရထားသံကိုလည်း အသံပျောက်သွားတဲ့အထိ နားစွင့်နေမိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကျုပ်ဟာ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရက်ဆိုင်ကိုရောက်သွားတော့ ရိုဂါမွန်တီက ကျုပ်ကိုဆီးပြောတယ်။ “မင်း ငါ့ကို ထောင်ထားတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး၊ မင်းလုပ်လိုက်တာ ပြက်လုံးကောင်းလေးတစ်ခု လို့ ငါကယူဆပါတယ်” တဲ့။ ကျုပ်က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်တယ်။ ဒီ ကောင့်ရဲ့ ပုံပန်းကတော့ အရင်တုန်းကလို ထောင့်မကျိုးတဲ့ပုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် သူ့ကိုမုန်းစိတ်မရှိပါဘူး။ စိတ်ကလည်း အရမ်းကို ပေါ့ပါးသွားတယ်။

ရိုဂါမွန်တီက ဖောက်သည်နှစ်ယောက်ဆီကို သွားပို့ပေးဖို့ ကော်ဖီ နှစ်ခွက်တင်ထားတဲ့ လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ကျုပ်လက်ထဲလှမ်းပေးတယ်။ ကျုပ်က လင်ပန်းကိုယူရင်းနဲ့ “ဟေ့ကောင် ဒီညဆိုင်ပိတ်ရင် တို့နှစ်ယောက် ဆုံကြဦးစို့၊ ငါဟိုကောင်မ အေမိလီယာကို ဖိတ်ထားတယ်ကွာ” လို့ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်တယ်။ သူက “ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဒီည မလာနိုင်ဘူးကွ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကျုပ်ဟာ ကော်ဖီလင်ပန်းနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ ဒီည မလာနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားဟာ ကျုပ်အတွက် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်နေတယ်။ အင်း ခါတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်နဲ့သိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သူ ကျုပ်ဆီက “သုတ်” သွားနေကျမဟုတ်

လား။ အခုတော့ ကျုပ်ဆီက အေမိလီယာကို သူ“မသုတ်”တော့ဘူးဆိုတော့
ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ။

*

လာမထိနဲ့ မီးပွင့်သွားမယ်

အလက်စ်ဆန်ဒရီဆိုတဲ့ကောင်က ကျုပ်ကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှာ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် စော်ကားမော်ကား လုပ်ခဲ့တယ်။ သိတင်းနှစ်ပတ်ကြာတော့ ဒီအကောင်ဟာ သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကက်စ်ဆီယာလမ်းအတိုင်း စီးသွား နေတုန်း လော်ရီကားကြီးတစ်စီးနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်မိလို့ နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးသွားတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဂျီယူလီဆိုတဲ့ အကောင်ပေါ့။ ဒီအကောင်က ကျုပ်ကို ရုပ်ရှင်ရုံထဲကအထွက်မှာ လက်သီးနဲ့ထိုးသွားတယ်။ နောက်သုံးရက် လောက်ကြာတော့ တိုက်ဘားမြစ်ရေချိုးဆိပ်မှာ ရေသွားချိုးရာက မြောင်းပုပ် မြောင်းသိုးတွေဆီကလာတဲ့ ရောဂါဆိုးတစ်မျိုးဝင်ပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ကြွသွားတယ်။

တစ်နေ့မှာပေါ့၊ ရီမိုဆိုတဲ့ကောင်က ကျုပ်ကို “မင်းဟာ သောက်ရူး၊ သောက်ပေါ့၊ ဘာအသိမှမရှိတဲ့ ငတုံး၊ အလကားကောင်” လို့ မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြော ပြီး ထွက်သွားတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အယ်လ်အိုကာလမ်းပေါ်မှာ ငှက်ပျောခွံတစ်ခွံ ကို တက်နင်းမိပြီး ချော်လဲလို့ ပေါင်တစ်ဖက်ကျိုးသွားတယ်။

မာရီယိုဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ဘောလုံးပွဲမှာ ကျုပ်ကို အလွန်ယုတ်မာ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အမူအရာတစ်ခု လုပ်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ချက်ချင်းလိုလိုပဲ သူ့အိတ်ဆောင် မှတ်စုစာအုပ်ကို ဘယ်သူနှိုက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ပျောက်သွား တယ်။

တကယ်တမ်းပြောကြမယ်ဆိုရင်တော့ အခု ကျုပ်ပြောပြခဲ့တဲ့ လေးခု သာမကဘူး၊ အဲသလိုဖြစ်မျိုးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ရှိသလောက်

လျှောက်ပြောနေရင်လည်း မဖြစ်ဘူး။ ကြားရတဲ့လူအားလုံး ပျင်းကုန်မှာစိုးရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကိုပဲ ပြောမှဖြစ်မယ်။

ကျုပ်အနေနဲ့ အဲသလိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ မကြာမကြာ ကြုံကြုံနေရတော့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေလို့ မတွက်မိတော့ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ ကြံကြံဖန်ဖန် အတွေးတစ်ခုဟာ သူ့အလိုအလျောက် ဝင်လာတယ်။ ကျုပ်ကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ စွမ်းအားတစ်ခုက စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးနေတယ်လို့ ထင်လာတယ်။ အဲဒီစွမ်းအားကပဲ ကျုပ်ကို စော်ကားမော်ကားပြုတဲ့ လူတွေနဲ့ ကျုပ်ကိုရန်ပြုတဲ့ လူတွေကို အသက်သေအောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်ပေးနေတယ်လို့ ယူဆလာတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျုပ်ပြောချင်တာက ကျုပ်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အရာဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျ။ ကောင်းတဲ့အမျိုးအစားထဲကပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက ဒီကိစ္စကို အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့ ဆီလျော်အောင် ပြောဖို့ကျတော့မလွယ်ပြန်ဘူး။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာအဆင့်မြင့်မြင့် လူစားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူချောလူလှတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ခွန်အားဗလတောင့်တင်းသန်စွမ်းတဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်က အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လက်ထောက်အရောင်းသမားဗျ။

အေးဗျာ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကို တခြားလူတွေက မစော်ကားနိုင်အောင် မသိနိုင်မမြင်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအားရှင်တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်လို့ပဲ ထင်တာပဲ။ အေးပေါ့လေ ကျုပ်စကားကြားတဲ့လူတွေကတော့ ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ်တစ်ခုပါလို့ ပြောကြမှာပဲ။

အဲသလိုဆိုရင် ကျုပ်တစ်ခုပြောပါရစေ။ ကျုပ်အပေါ် စော်ကားမော်ကားပြုလို့ သေတာတွေ၊ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်တာတွေ၊ ထိခိုက်နစ်နာမှုဖြစ်တာတွေဟာ ဘာကြောင့်လဲ။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်ကို အပေါ်စီးနဲ့ အနိုင်ယူချင်တဲ့လူတွေဟာ အဲသလိုဖြစ်ဖြစ်ကုန်တာ ဘာပြုလို့လဲ။ အဲဒါတွေကို တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါကွာလို့ ပြောမလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်ကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မမြင်နိုင်တဲ့တန်ခိုးရှင်က ချက်ချင်းရောက်လာပြီး ကျုပ်ကိုကူညီနေတာလား။ ဖြစ်နိုင်ရင်ရှင်းပြကြစမ်းပါ။ အေးလေ၊ တကယ်လို့ ရှင်းမပြနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်အတွေးနဲ့ကျုပ် ဟန်ကိုကျနေတာပဲ။

မှော်ပညာနဲ့ရထားတဲ့ အတတ်ပညာတစ်ခုကို အမှီပြုပြီးနေရတဲ့ ဘာလိုဟာမျိုးမို့ သာတောင့်သာယာ ရှိနေလိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ။

နွေရာသီတစ်ရက်မှာပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ ဂရာဇီယာဟာ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှာ သြစတီးယားဘက်သွားပြီး အပန်းဖြေမယ်လို့ စီစဉ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့အထည် ဆိုင်မှာက လက်ထောက်အလုပ်သမား သုံးယောက်ရှိတယ်။ ဂရာဇီယာရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ယူဂိုလို့ခေါ်တဲ့ လူသစ်တစ်ယောက်ရယ်။ အဲဒီယူဂိုဆိုတဲ့ကောင် က ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ လုံးဝမျက်နှာကြောမတည့်တဲ့ ပုံမျိုးဗျ။

ဒီကောင်က အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အားကစားသမားရုပ်မျိုးနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အတော့်ကိုအထင်ကြီးတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေတယ်။ နှာခေါင်းကလည်း လက်ဝှေ့သမားနှာခေါင်းလို နှာခေါင်းကျိုးဗျ။ မေးရိုးကြီးတွေကလည်း ခပ်ကား ကားနဲ့ ဟိတ်ဟန်ကလည်း ခပ်ကြီးကြီးရယ်။ ဈေးဝယ်တစ်ယောက် ရောက်လာ ရင် သူ့ရှေ့ကကောင်တာကို လက်ထဲကအဝတ်စနဲ့သုတ်ရင်း မျက်လုံးတွေက လမ်းပေါ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတွေကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ သူ့ရှေ့က ဈေးဝယ်ကိုတော့ တစ်ချက်ကလေးမှမကြည့်ဘူး။ အတော့်ကို အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းတဲ့ ပုံစံပါဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ကြည့်လို့ကို မရဘူး။

ဈေးဝယ်တစ်ယောက်ရောက်လာရင် သူ့မျက်နှာထားနဲ့ ဟန်အမူအရာ တွေက ခပ်တည်တည်ပဲ။ ချိုသာပျူငှာတဲ့ပုံမျိုးကို လုံးဝမပြဘူး။ ဈေးဝယ်က ခိုင်းတဲ့ပစ္စည်းကို ယူပြန်တော့လည်း ခပ်တည်တည်ပဲ။ တကယ်လို့ ဈေးဝယ်က မကြိုက်သလိုလို ဘာလိုလိုပြောလိုက်ရင်လည်း ပစ္စည်းကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူပြီး မလိုတမာလေသံနဲ့ “ခင်ဗျားလိုချင်နေတာက အညံ့စားပဲ” လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းကိုယူပြီး စင်ပေါ်သွားတင်လိုက်တယ်။

အမှန်တော့ သူ့အဲသလိုလုပ်ထားတာဟာ ဈေးဝယ်တဲ့လူကို ခြိမ်းခြောက် တာဗျ သိလား။ ဈေးဝယ်တဲ့လူကလည်း ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မသိပါဘူး။ သူက ပစ္စည်းကို ပြန်ယူသွားခါမှပဲ ပြန်ခေါ်ပြီး ပစ္စည်းကိုထပ်ကြည့်တယ်။ ကြည့်လည်းပြီးရော ဝယ်သွားတာပဲ။ ကျုပ် သူလုပ်သလို အတုခိုးပြီး လိုက်လုပ် ကြည့်တယ်။ သူ့လို အားကောင်းမောင်းသန်မဟုတ်လို့ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့လို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိလို့ပဲလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဈေးဝယ်တွေက ကျုပ်ကို “တော်တော်ရိုင်းတဲ့ကောင်ပါလား” လို့ ပြောတယ်။

“မန်နေဂျာကို သွားတိုင်လိုက်လို့ အလုပ်ပြုတ်သွားမယ် သတိထား” လို့လည်း ခြိမ်းလားခြောက်လား လုပ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်လည်း သူ့လို မလုပ်ရဲတော့ဘူး။ ကိုယ်လုပ်နေကျပုစံအတိုင်းပဲ ဈေးဝယ်ကို ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ချိုချိုသာသာနဲ့ ဆက်ဆံပြီး ရောင်းရတယ်။

ဂရေဇီယာကလည်း ယူဂိုကို သဘောမကျဘူးဗျသိလား။ သူက ကျုပ်ကို ယူဂိုအကြောင်း မကြာမကြာ ပြောလေ့ရှိတယ်။ “အဲဒီလူက ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်း မသိဘူး၊ တကယ့်ကြောက်စရာလူပဲ၊ လူပုံကြီးကလည်း နီဂရိုးနဲ့ အတော့်ကိုတူ တာပဲ” တဲ့။ အင်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဂရေဇီယာနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဩစတေးလျား ဘက်သွားလည်ဖို့ စီစဉ်ထားတာကိုသိသွားတဲ့ ယူဂိုက ကျုပ်တို့ကိုမေးတယ်။ “တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အပြင်ထွက်လည်ဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်ဆို ဟုတ်လား” တဲ့။

ဂရေဇီယာကလည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိပါဘူး။ ကိုယ်ကလေးတွေနဲ့လိုက် လိမ်လိုက်လုပ်ပြီး ထန်းလျက်ကို ခွေးလျက်ထားတဲ့မျက်နှာမျိုးနဲ့ “ရှင်ကော ဘာပြုလို့ မလိုက်လာတာလဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါလား” လို့ ပြောတယ်။ ယူဂိုဆိုတဲ့ကောင် မျိုးက အလိုက်ကန်းဆိုးသိတတ်တဲ့ ကောင်မျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ခေါ်တဲ့လူက ခေါ်တော့ ချက်ချင်းပဲ “လိုက်မယ်” လို့ ဖြစ်လာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူကပြော တယ်။ သူ့မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့မယ်တဲ့။ ဒါ ဆိုရင်တော့ သူကလည်း သူ့အတွဲနဲ့သူ၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အတွဲနဲ့ကျုပ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူ့စကားပြောလေသံက တစ်မျိုးပဲ။ ထန်တန်တန်၊ မာတာတာ၊ ကျောတော့တော့နဲ့။ သူကတော့ ဂရေဇီယာနဲ့တွဲမယ်။ သူခေါ်လာမယ့် ကောင်မကို ကျုပ်ကတွဲပေါ့လို့ ဆိုချင်တဲ့သဘောက ပေါ်နေတယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး ချိန်းထားတဲ့အချိန်မှာ ဆန်ပါ အိုလိုဘူတာမှာ ဆုံကြတယ်။ ခရီးသွားတွေကဖြင့် များပါ့ဗျာ။ ဘူတာထဲမှာ ကျပ်တောက်နေတာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ဂရေဇီယာကတော့ အပြာနုရောင်ဂါဝန်အသစ် ဝတ်ထားတယ်။ သူ့ဆံပင်နဲ့ အလွန်လိုက်တဲ့အရောင်မို့ ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ နေ့လယ်စာအတွက် ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းအိတ်ကို ကျောပိုးထား တယ်။ ဟိုအကောင် ယူဂိုကတော့ အစိမ်းနုရောင်ဝတ်စုံနဲ့ စမတ်ခပ်ကျကျပဲ။ သူခေါ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့ဘေးမှာ။ နာမည်က ကလီမင်တီနာတဲ့။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ သံသယကတော့ မှန်နေပြီဗျ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ နှုတ်ရဲလျာရဲ၊ ဇက်ရဲလက်ရဲကောင်ယူဂိုက ဂရေဇီယာရဲ့ လက်မောင်းကို

လှမ်းဆွဲပြီး ကလီမင်တီနာနဲ့ ကျုပ်ကို လှမ်းပြောတယ်။ “ကဲ ကိုယ့်လူတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ်တို့ကိုထားခဲ့ပြီး လစ်ထွက်မသွားနဲ့နော်၊ ကိုယ်တို့နဲ့ လူချင်းကွဲမသွားအောင် သတိထား” တဲ့။ ဂရေဇီယာကလည်း ဒီအကောင်ပြောတာကို သိပ်သဘောကျသွားတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ခိုးခိုးခစ်ခစ် လုပ်နေလိုက်သေးတယ်။ သူ့ကိုယ်ကလည်း လိမ်တွန့်ပြီး ထိုးထိုးထွန့်ထွန့်ဖြစ်နေတော့ ဟိုအကောင်နဲ့ ထိမိသွားတယ်။

အင်း...ကျုပ်အဖို့ကတော့ သွားပြီလို့ပဲတွက်ရတော့မှာပေါ့။ ကျုပ်ကလီ မင်တီနာကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိတယ်။ ယူဂိုဆိုတဲ့အကောင်ရဲ့ အမြင်နဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ကလီမင်တီနာဟာ ကျုပ်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံး မိန်းမပဲပေါ့လေ။ သူကတော့ ကျုပ်အတွက် သိပ်မဆိုးလှပါဘူးလို့ပဲ ဆိုပေမပေါ့။ ကောင်မက အသားကဖြူဖြူဗျ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ဝဝပြီပြီနဲ့ တင်တွေရင်တွေက နွားမတစ်ကောင်နဲ့ တယ်ပြီးတူတာပဲ။ မျက်နှာကလည်း အသိဉာဏ်တုံးမယ့် မျက်နှာဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံး ခြုံကြည့်လိုက်ရင် နွားမတစ်ကောင်နဲ့ အတူတူပါပဲ။ သူ့မှာ လိုအပ်နေတာတစ်ခုက သူ့လည်ပင်းမှာ နွားခလောက်ကြီး တစ်လုံး ဆွဲပေးဖို့ပဲ။

ကလီမင်တီနာက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ယူဂိုနဲ့ ဂရေဇီယာတို့ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ “သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တော်တော်ချစ်နေကြပုံပဲနော်၊ ရှင်သတိထားမိတယ် မဟုတ်လား” တဲ့။ သူ့လေသံက ရှင်နဲ့ကျွန်မရော သူတို့လို မနေချင်ဘူးလားလို့ ဆွယ်ပြီးပြောလိုက်သလိုပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ဒီလောက်တော့ အထာပေါက်ပါတယ်ဗျာ။ စိတ်မဝင်စားတဲ့ လေသံနဲ့ “ဪ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဖြင့် သတိမထားမိပါဘူးဗျာ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ရထားတစ်စီးလာတယ်။ ယူဂိုဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အတော် သွက်တဲ့ကောင်ပဲဗျို့။ လူတွေအများကြီးထဲကနေပြီး ရထားပေါ်ကို သူ့အရင်ဆုံး တက်သွားနိုင်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ လူတွေကလည်း တိုးကြ၊ ဝှေ့ကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။ အဲဒီကြားထဲကနေပြီး ယူဂိုရဲ့ ကြည့်ချင်စရာ မကောင်းတဲ့ မျက်ခွက်ဟာ ပြတင်းပေါက်က ထိုးထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဘက်ကို လှမ်းအော်တယ်။ “ခုံလေးခုံရထားပြီ မပူကြနဲ့၊ တက်ချင်တဲ့အချိန် ကျမှ တက်ခဲ့ကြ” တဲ့။

ကျုပ်တို့ ရထားပေါ်ရောက်တော့ အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့ ယူဂိုတို့စုံတွဲနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြရတယ်။ ရထားကလည်း ထွက်ပြီ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရ ရင်တော့ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျုပ်မျက်လုံးတွေဟာ ရှေ့ကစုံတွဲဆီမှာပဲ ရောက်နေတယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဂရေဇီယာကို သူမောင်ပိုင်စီးထားလိုက်ပြီ။ တစ်ချိတစ်ချိမှာ ယူဂိုက ဂရေဇီယာကို တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ စကားပြောတယ်။ ဂရေဇီယာကလည်း ရယ်တယ်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ ယူဂိုက လူကြားသူကြားပြက်လုံးတွေထုတ်တယ်။ ဂရေဇီယာကလည်း ရယ်တယ်။ အမယ်... တစ်ခါတလေကျတော့ ဟိုကောင်က ဂရေဇီယာကို အမှတ်တမဲ့လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဖတ်ထားသေးသဗျ။

ဂရေဇီယာဆိုတဲ့ ကောင်မကလည်း တော်တော်ကို အရှက်နည်းတဲ့ ကောင်မပါဗျာ။ ဟိုကောင်က ဖက်တာကို ခံနေတယ်။ ဟိုအကောင်က ဖက် ထားချိန်မှာ သူက ငါးရှဉ့်မတစ်ကောင်အတိုင်းပဲ လူးလိုက်လွန်လိုက်နဲ့ အတော် အကြည့်ရခက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပါလားဗျာ။ ကျုပ်သိပ်ပြီး နာကြည်းတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျုပ်ကိုတောင်မှ အားမနာမထောက်ထားဘဲ မျက်နှာပြောင်တိုက်လွန်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပါ။

တကယ်လို့ ကျုပ်က လက်တုံ့ပြန်နိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း အကောင်းသား ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဆားမှာရှိနေတဲ့ ကလီမင်တီနာနဲ့ ဖက်လိုက်ပွေ့လိုက်၊ ပလူးလိုက် မြူးလိုက် လုပ်နေရင် ဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒါဆိုရင် ဟိုအကောင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို တုံ့ပြန်တဲ့ တိုက်ကွက်တစ်ခုပဲ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ခက်နေတာက ကလီမင်တီနာဟာ ကျုပ်အတွက် လုံးဝဆွဲဆောင်မှု မရှိဘူးဗျ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျုပ်က သူ့ကို ပိုးလားပန်းလားလုပ်တာကို ခံချင်ပုံမပေါ်ဘူး။ သူဟာ ထိုင်ခုံပေါ်ခေါင်းတင် ပြီး အိပ်လိုက်လာတယ်။ ပါးစပ်ကြီးက ဟလို။ လက်တွေကိုတော့ ရင်ခွင်ပေါ်ချလို။

ဩစတြေးလျားကိုရောက်တော့ အဝတ်လဲခန်းကိုသွားပြီး အဝတ်အစား တွေ လဲကြ၊ ဖယ်ကြတယ်။ အားလုံးရေကူးဝတ်စုံတွေနဲ့ ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျုပ်တို့လေးယောက်ရဲ့ ခြားနားမှုတွေဟာ သိသိသာသာကြီးကို ပေါ်လာတယ်။ ဂရေဇီယာဟာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် သေးသေး သွယ်သွယ်နဲ့ အတော့်ကိုလှတာပါလား။ ပေါင်တံတွေကလည်း ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်၊ ရင်အုံကလည်း အချိုးအစား သိပ်ပြေပြစ်တယ်။

အင်း ကလီမင်တီနာကို ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ခေါင်းအုံးကြီးတစ်လုံးကို

အလယ်တည့်တည့် ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်ထားသလိုပါလား။ ခါးလည်းမရှိ၊ လည်ပင်းလည်းမရှိ၊ ယူဂိုနဲ့ကျုပ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ခြားနားမှု က တယ်ပြီ သိသာမြင်သာတာပဲ။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက အကြောတွေ ပြိုင်းပြိုင်းထ နေတယ်။ နပန်းသမားတစ်ယောက်လို့ ထင်ရလောက်ပါတယ်။ ရင်အုပ်က ကျယ်ကျယ်၊ ခါးနဲ့တင်က သေးသေးဆိုတော့ ကြည့်လို့အဆင်ပြေသပေါ့ဗျ။ ပေါင်တွေနဲ့ လက်မောင်းတွေကလည်း သန်မာတောင့်တင်းလိုက်တာ အလွန်ပဲ။

အင်း...ကျုပ်ကတော့ အရပ်ကပုပု၊ ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ပါးပါး၊ ခြေဆံလက် ဆံတွေကသေးသေး၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အကြောမှ မရှိသလောက်ဘဲ။ လက်မောင်း တွေကလည်း ပိန်လို့လို့နဲ့။ ပင့်ကူတစ်ကောင်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါပဲ။

ယူဂိုကတော့ တကယ့်ဇက်ရဲလက်ရဲပဲ။ ဖျတ်ခနဲ ဂရေဇီယာရဲ့ လက် မောင်းကိုဆွဲပြီး သဲပြင်ပေါ်ဖြတ်ပြေးတယ်။ ရေတိမ်ရောက်တော့ လှိုင်းတွေကြား ကို နှစ်ယောက်သား ထိုးဆင်းလိုက်တယ်။ “တော်တော်ကို အတွဲညီတဲ့ စုံတွဲပဲ နော်” လို့ ကလိမင်တီနာက ပြောတယ်။ သူ့လေသံက ကျုပ် စိတ်တိုနာကြည်း လာအောင် ဆွပေးသလိုပဲ။ ယူဂိုနဲ့ ဂရေဇီယာတို့ကတော့ ရေထဲမှာ ဆော့ကစား နေကြတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း ရေနဲ့ပက်လိုက်ကြ၊ အော်ဟစ်ပြီးရယ်လိုက်ကြ နဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ ဂရေဇီယာကလည်း ယူဂိုရဲ့ လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ပြီး ရယ်နေတယ်။

ကျုပ်က ကလိမင်တီနာကို “ရေကူးချင်သလား” လို့ မေးတော့ သူက ကူးချင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ ရေစပ်နားမှာပဲ ကူးပါရစေတဲ့။ သူ့ရေမကူးတတ်လို့ ပါတဲ့။ ကဲ ကောင်းရော။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ရေစပ်က နှစ်ပေ အနက်လောက်မှာ ရေကူးနေကြရတယ်။ ရေက ညစ်ပတ်လိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ။ အေးလည်းမအေးဘူး။ နွေးနွေးကြီး။ အနားမှာလည်း ဘောလုံးတွေ ပစ်ကစား နေကြတဲ့ ကလေးတွေကြောင့် ပွက်ပွက်ကို ညံ့နေတာပဲ။ ကမ်းစပ် ကထိုင်ပြီး ကလေးတွေကို ရေနက်ထဲမသွားအောင် အော်ပြောနေကြတဲ့ မအေ တွေနဲ့ ကလေးထိန်းတွေရဲ့ အသံတွေကလည်း ဆူနေတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ယူဂိုတို့ စုံတွဲကတော့ ပင်လယ်ပြင်ပေါ် ရောက်သွားကြပြီ။

သူတို့စုံတွဲကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ကျုပ်ခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတယ်။ ယူဂိုဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဒီနေ့ပဲ ရေနစ်သေလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ အခိုင်အမာကိုတွေးမိတဲ့ သဘောရှိတယ်။ လုံးဝ မရှောင်သာမလွဲသာ

ဖြစ်ရမယ့်အဖြစ်တစ်ခုလို့လည်း ထင်တယ်။ဘာကြောင့်လဲတဲ့။ ရှင်းပါတယ်။ သူက ကျုပ်အပေါ် မတရားလုပ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် သူ့ဆရာမှာပေါ့။ ဒီအတွေးလည်း ဝင်လာရော ကျုပ်စိတ်ဟာ အတော့်ကို ပေါ့ပါးသွားတယ်။

ကျုပ်ဟာ ကလိမင်တီနာဆီကို ရောက်သွားတယ်။ သူကတော့ ရေမကူး တတ်သူတွေအတွက် လုပ်ပေးထားတဲ့ ကြိုးစကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ဆွဲပြီး ရေပြင်ကို သူ့ခြေထောက်တွေနဲ့ တဖြုန်းဖြုန်း တဝုန်းဝုန်းရိုက်ခတ်နေတယ်။ ကျုပ်က စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့အတိုင်းပဲ “ယူဂိုဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အလွန်ကို ကြွားချင် ဝါချင်တဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်ဟာ ကြွက်တက်ပြီးရေနစ်မယ်၊ အဲဒီကျရင် သတိလစ်နေတဲ့သူ့ကို လူတွေကသယ်လာပြီး ကမ်းစပ်မှာ ချထားလိမ့်မယ်၊ အသက်ရှူပိုက်တွေလည်း တပ်ပေးထားရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောချလိုက်တယ်။

ကလိမင်တီနာက ကျုပ်ပြောနေတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ စိုက်ကြည့်နေပြီး “ယူဂိုက ရေကူးသိပ်တော်တာ” လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဘာရမလဲ။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်ပြီး “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအကောင် ရေကူးသိပ်တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ တနင်္ဂနွေအပန်းပြေခရီးဟာ ရေနစ်ပြီး အဆုံးသတ်ရမှာ သေချာတယ်၊ ငါပြောတဲ့စကားကို မယုံရင် မင်းစောင့်ကြည့်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အချိန်တော်တော်ကြာတော့ ယူဂိုတို့စုံတွဲဟာ ကမ်းခြေကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းချိတ်ပြီး ကမ်းစပ်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြတယ်။ အမယ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖမ်းလိုက်ဖက်လိုက်၊ ပွေ့တဲ့အခါ ပွေ့လိုက်နဲ့ အတော့်ကိုမြူးနေကြတာပါလား။ တစ်ခါတလေမှာ သဲတွေကို အလုံးတွေလုပ်ပြီး ပစ်ပေါက်ကစားနေကြတယ်။ ကစားရင်းက နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ထပ်လဲတဲ့အခါ လဲကျသွားကြတယ်။

ကျုပ်ဟာ ကြိုးစကိုကိုင်ပြီး ရေကူးနေတဲ့ ကလိမင်တီနာရဲ့ဘေးမှာရပ်ပြီး ယူဂိုတို့ လုပ်သမျှကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ကြွက်တက်ပြီး ရေနစ်နေတဲ့ ယူဂိုကို မြင်နေတယ်။ ဒီအကောင် ရေနစ်သွားပြီ။ လူတွေက သတိမေ့နေတဲ့ယူဂိုကို မြင်နေတယ်။ ဒီအကောင် ရေနစ်သွားပြီ။ လူတွေက သတိမေ့နေတဲ့ယူဂိုကို သယ်လာကြတယ်။ အသက်ရှူပိုက်တွေလည်း တပ်ပေးနေကြတယ်။ သွားပြီ။ ဒီအကောင်ကြွသွားပြီ။ ဒီအကောင် သေသလား၊ ရှင်သလား။ သေပြီဆိုတဲ့အထိတော့ ကျုပ်မတွေးချင်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ။

ကျုပ် အဲသလို တွေးနေတုန်းမှာပဲ ယူဂိုကျုပ်ဆီရောက်လာပြီး ပင်လယ် ပြင်ကို လှေစီးထွက်ရအောင်လို့ ပြောတယ်။ ကလီမင်တီနာကတော့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြောတယ်။ သူ့ရေမကူးတတ်လို့ မလိုက်ချင်ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့သုံးယောက် လှေတစ်စင်းနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်က တက်မတွေကိုင်တယ်။ သူတို့ကတော့ ဘေးချင်ယှဉ်ပြီး ထိုင်လို့။

ပင်လယ်ပြင်ကတည်ငြိမ်အေးဆေးနေပေမယ့် ကျုပ်မှာကတော့ ကပြောင်း ကပြန် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ဟာ သူတို့ကိုပဲ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေမိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးအစုံထဲက အဆိပ်ငွေ့တွေထွက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြာကျသွား အောင် လုပ်လိမ့်မယ်လို့တောင်မှ မျှော်လင့်နေမိတယ်။ သူတို့ကတော့ ကျုပ်ကို သက်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို့တောင် ထင်ပုံမရဘူးဗျ။ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ပွတ်ဟယ်သပ်ဟယ်နဲ့။ အပျင်းတွေအပျက်တွေပြောပြီး ရယ်လို့မောလို့။ တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဟိုအကောင်က ကျုပ်ကိုလှမ်းပြောတယ်။ “ကိုယ့်လူက လည်း အတော်ညံ့တာပဲ၊ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ဆွဲမှပေါ့။ ဒီလိုသာ လှော်နေရင် ဟိုဘက်ကလာနေတဲ့ ဖောင်နဲ့ ဝင်တိုက်မိလိမ့်မယ်” တဲ့။ လေသံက အထက်စီးနဲ့ ကျောတောတောနိုင်လွန်းတော့ ကျုပ်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ “ဒီမှာ ယူဂို၊ မင်းဟာ တော်တော်ရိုင်းတဲ့ကောင်ပါလား။ မင်းကို လူယဉ်ကျေးဖြစ်အောင် သင်မယ့်ပြမယ့်လူ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူးထင်တယ်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သူက ကျုပ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး “ဘာကွ” လို့ ပြောတယ်။ “ငါ့ကိုပြောလိုက် တဲ့ စကားဟာ မင်းပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား” တဲ့။ ကျုပ်ကလည်း လှေကို အဆက်မပြတ်လှော်နေရာက “ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါ့ပါးစပ်ကထွက်တာ အမှန်ပဲ၊ မင်းဟာ တောသားလူရိုင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ လုံးဝနားမလည်တဲ့ ငတုံး” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းက ဘာဖြစ်နေတာတုံး” လို့ သူက အော်မေးတယ်။ “ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ မင်းဟာ ပထမတန်းစားလူယုတ်မာလို့ ပြောနေတာကွ” လို့ ကျုပ်က ပြန်အော်တော့ “မင်းစကားပြောတာ သတိထားပြော နာချင်လား” တဲ့။

“ငါ ကောင်းတယ်ထင်တာ ငါပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းဟာ လူ ယုတ်မာ။ မင်းဟာ ခွေတိရစ္ဆာန်။ မင်းဟာ ငတုံး။ အပေါ့”

“မင်း စကားကိုကြည့်ပြောနော်၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိချင်နေသလား၊

ဟင်း...ဟင်း မင်းတော့ နာတော့မယ်”

ယူဂိုက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာကထလာပြီး ကျုပ်ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနဲ့ တအားထိုးလိုက်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း လက်ထဲက တက်တွေကို လွတ်ပစ်လိုက် ပြီး ထိုင်နေရာက ခုန်ထလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီပြေးသွားပြီး ပြန်ထိုးမလို့ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ကျုပ်ထက်မြန်တယ်ဗျသိလား။ သူက ကျုပ်ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို သူ့လက်နဲ့ ဖမ်းဆွဲပြီး ညှစ်ထားတယ်။ သူ့လက်က သံမဏိလို မာကြောနေတော့ ကျုပ်လက်ကောက်ဝတ်ဟာ ပြုတ်တူနဲ့ အညှပ် ခံထားရသလို ဖြစ်နေတယ်။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ လှေပေါ်မှာ ခွေးနှစ်ကောင်လုံးသလို လုံးထွေးနေ ကြတယ်။ ဂရေဇီယာကတော့ ထိုင်နေရာကနေပြီး ကြီးအော်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဘာရမလဲ။ အားရှိသလောက် သတ်ပုတ်နေကြတုန်းပဲ။ ကြာလာတော့ လှေက ဘယ်ခံနိုင်တော့မှာလဲ။ မှောက်သွားတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ အားလုံး ရေထဲကို နစ်သွားတယ်။

ကျုပ်တို့ဟာ ကမ်းခြေနဲ့သိပ်မဝေးဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်ထဲက တွေး နေမိတယ်။ မင်းအခုပဲ ကြွက်တက်တော့မယ်။ ကြွက်တက်ရင် ရေနစ်မယ်။ ပြီးတော့ သေမယ်။ ငါ့ကို စော်ကားမော်ကားလုပ်ခဲ့တဲ့ အလက်စ်ဆန်ဒရီနဲ့ ဂျီယူလီအိုတို့လို သေမှာပဲ။ မင်း သေကို သေမယ်သိလား။”

လှေကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ဝေးရာကို မျောပါသွားပြီ။ လှေမျောနေတာက မှောက်ခုံကြီးဗျ။ ကျုပ်တို့အားလုံး ကမ်းခြေဆီမှန်းပြီး ရေကူးနေကြတယ်။ “အရူး၊ မင်းဟာအရူး” လို့ ယူဂိုက ကျုပ်ဘက်လှည့်ပြီး အော်တယ်။ ဂရေဇီယာ ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ရေကိုသာ တွင်တွင်ကူးနေတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဘာရမလဲ။ “ငရူးက မင်းကွ၊ မင်းသာ အရူး၊ မင်းက ကြောင်သူတော် ကြွက် သူခိုးကွ” လို့ ပြန်အော်တယ်။

ကျုပ် တအားကုန်အော်လိုက်တော့ ပါးစပ်ထဲကို ရေတွေဝင်ကုန်တယ်။ ယူဂိုကတော့ ကျုပ်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ ကမ်းဘက်ကို ကူးသွားနေပြီ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ သူတို့ကို ဂရုစိုက်နေဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။ ကမ်းခြေဘက် ကိုသာမှန်းပြီး ကူးနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ တစ်ချိန်လုံး ဟိုအကောင် ကြွက်တက်ပြီး ရေနစ်သွားတာကိုပဲ တွေးနေမိတယ်။ “သွားပြီ ဒီအကောင် ကြွက်တက်တော့မယ်၊ ပြီးရင် ရေနစ်တော့မယ်၊ နစ်တော့မယ်”

ရတ်တရက် ကျုပ်ရဲ့ ညဘက်ခြေထောက်ဆီက စူးခနဲ နာကျင်သွားတာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ညဘက်တစ်ခြမ်းလုံး လက်မောင်းအထိ မခံနိုင်အောင် အောင့်လာတယ်။ ကြွက်တက်တာကို ခံနေရတဲ့လူဟာ ယူဂိုမဟုတ်ဘဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပြီဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ ဖြန်းခနဲ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာတာဆိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ထိန်းလို့မရတော့ဘူး။ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကလည်း ရပ်မသွားဘဲ ပိုဆိုးလာတော့ ကြောက်တာကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မသိတော့ဘူး။

ကျုပ်ဟာ ပါးစပ်ကိုအသားကုန်ဖြုတ်ပြီး “ကယ်တော်မူကြပါ” လို့ သံကုန်ဟစ်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ထဲကို ရေတွေဒလဟော ထိုးဝင်လာတယ်။ “ကယ်ကြပါဦး” လို့ ထပ်ပြီးအော်တယ်။ ဝင်လာတဲ့ရေတွေကို ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး မျိုချလိုက်တယ်။ ကြွက်ကတော့ တက်တုန်းပဲ။

ကျုပ်ဟာ ရေအောက်ကို နစ်သွားလိုက် ပြန်ပေါ်လာလိုက်နဲ့ ထိန်းလို့ မရတော့ဘူး။ “ကယ်ကြပါဗျို့” လို့ ထပ်အော်တော့ ပါးစပ်ထဲကို ရေတွေဝင်လာပြန်တယ်။ တစ်ချိန်လုံးအော်လိုက်၊ ရေတွေဝင်လာလိုက်၊ မျိုချလိုက်၊ မွန်းသွားလိုက်နဲ့ ချာချာလည်နေတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ “ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ငါမင်းကို ကမ်းခြေရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်” လို့ ပြောလိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အသံက ယူဂိုအသံဗျ။ ကျုပ်သတိမေ့သွားသလိုပဲ။

ကျုပ်သတိမေ့သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာမှန်း မသိဘူး။ သတိပြန်ရလာချိန်မှာ ကျုပ်ကျောအောက်က သဲပြင်ဟာပူနေတယ်။ လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး မြှောက်လိုက်ချလိုက် လုပ်ပေးနေတယ်။ တခြားလူတစ်ယောက်ကတော့ ကျုပ်ရင်ဘတ်ကို ဖိဖိပေးနေတယ်။ “ကျုပ်ဖြင့် ဒီနေ့ကို ကြွပြီလို့ ထင်တာ” တဲ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျုပ်ပါးစပ်ထဲက ရေတွေအန်ထွက်လာတယ်။ ခေါင်းကလည်း ထူလို့ မရအောင် လေးနေတယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒေါသလှိုင်းထလာတယ်။ “ဘယ်သူမှ ငါ့နားမကပ်နဲ့၊ သွားကြ” လို့အော်လိုက်မိတယ်။ အော်လို့လည်းပြီးရော ကျုပ်ဟာ သတိလစ်သွားပြန်ရော။

ကျုပ်အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ရတဲ့ အဲဒီနေ့အကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပတ်အကြာ ဆိုင်ထဲမှာ အဖြစ်တစ်ခုနဲ့

ကြံ့ခဲရပြန်တယ်။ ကျုပ်တို့အနားမှာ ယူဂိုမရှိတုန်း ဂရေဇီယာက ကျုပ်အနား ကပ်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “ပြီးခဲ့တဲ့တနင်္ဂနွေနေ့က ရှင်ရေနစ်ပြီး သေတော့မလိုဖြစ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား” တဲ့။

“ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“ယူဂို ကျွန်မကိုရှင်းပြတယ်၊ သူ့ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ လျှို့ဝှက်စွမ်းအားတစ်ခု ရှိတယ်တဲ့၊ သူ့ကို မလေးမခန့် လုပ်တဲ့သူမှန်သမျှ ထိခိုက်ကုန်တာချည်းပဲတဲ့၊ တချို့ဆိုရင် သေတောင်သေသတဲ့၊ သူ့အပြောကတော့ သူဟာ မပြစ်မှားအပ်သူတဲ့၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်၊ ကျွန်မတော့ နား မလည်ဘူး”

ကျုပ်ဟာ တစ်ခဏတော့ဖြင့် ဝိုင်ပြီးစဉ်းစားနေမိတယ်။ “အင်း အဓိပ္ပာယ် က အရာဝတ္ထုတစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် လူတစ်ယောက်ဟာ တခြားအရာဝတ္ထုတွေနဲ့ လူတွေထက်ပိုပြီး မြင့်မြတ်တဲ့သဘောရှိနေရင် မပြစ်မှားအပ်သူလို့ ပြောကြတာပဲ” လို့ ကျုပ်က ရှင်းပြတယ်။

ဂရေဇီယာက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ယူဂိုက ဝှမ်းလိပ်တစ်လိပ်ယူပြီး ကျုပ်တို့နားရောက်လာလို့ပါ။ သူက ဝှမ်းလိပ်ကိုဖြည့်ပြီး ဂရေဇီယာကို လှမ်းပေးတယ်။ “ဒီပစ္စည်းဟာ မင်းအတွက် လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်း” လို့လည်း ပြောတယ်။ အင်း ကျုပ်ကတော့ ဂရေဇီယာရဲ့အကြည့်ကို မြင်တာနဲ့ပဲ သူချစ်နေပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေါ့လေ၊ ချောရုံသာမကဘူး။ အသက်ကလည်းငယ်၊ လူကလည်းအားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျား တစ်ယောက်ပေကိုး။

*

တစ်လိမ်နှစ်လိမ်

ဆီရာဖီနိုဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အလုပ်နဲ့ ကျုပ်အလုပ်ကတော့ တောင်နဲ့မြောက်လိုကွာခြားပါတယ်။ သူက စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးဆီမှာ ကားမောင်းတဲ့အကောင်ပါ။ ကျုပ်က ကင်မရာ မင်းနဲ့ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က အလုပ်အကိုင်ချင်းသာ ကွာတာမဟုတ်ဘူး။ လူပုံချင်းကလည်း အတော်ကွာတယ်။ သူ့ဆံပင်က လှတယ်ဗျာ။ အတွန့်ကလေးတွေ အလိပ်ကလေးတွေနဲ့ မျက်နှာကလည်း ပန်းနုရောင်၊ မျက်လုံးကျတော့ အပြာရောင်ဗျ။

ကျုပ်ကတော့ အံသားကညိုမည်းမည်း၊ မျက်နှာကရင့်ချော်ချော်နဲ့၊ လူကြီးတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးပဲ။ မျက်လုံးအရောင်က အနက်ရောင်ဗျ။ အဲဒီကြားထဲမှာ မျက်တွင်းက ချိုင့်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခြားနားမှုတွေက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးဆုံး ခြားနားချက်ကတော့ အကျင့်စရိုက်ချင်းမတူတဲ့ကိစ္စပဲ။

ဆီရာဖီနိုဆိုတဲ့အကောင်က မွေးကတည်းက လူလိမ်လူညာဇာတာပါလာတဲ့ အကောင်ပဲ။ ကျုပ်ကတော့ လိမ်တတ်ညာတတ်တဲ့ အကျင့်မရှိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့မှာ ဆီရာဖီနိုက ကျုပ်ဆီက အကူအညီလိုနေတယ်လို့ ကျုပ်ကို လာပြောတယ်။ သူ့လေသံကို ကြားရုံနဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာသလို ဖြစ်လာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့လုပ်သမျှ ကိစ္စတိုင်းဟာ ဒုက္ခဖြစ်တာများတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ သူနဲ့ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ပီယာဇာကိုလုံးနားလမ်းထဲက စားသောက်ဆိုင်ကို ကျုပ်ရောက်သွားတယ်။

အချိန်တော်တော်လေးကြာတော့ ဒီကောင်ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့အတူ “လိမ်ဆင်ကြီး” တစ်ခုပါလာတယ်။ သူစီးလာတဲ့ ကားကြီးက ဈေးအလွန်ကြီးတဲ့ အဖိုးတန်ကားကြီးပျ။ သူ့အလုပ်ရှင်ပိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားကြီးပေါ့ဗျာ။ လောလောဆယ် သူ့အလုပ်ရှင်ဟာ ရောမမြို့ပေါ်မှာ မရှိဘူး။ ခရီးဝေးထွက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ကားကို သူ့ကားပုံစံမျိုးနဲ့ ယူလာတာပေါ့ဗျာ။

သူက အဝေးကြီးကတည်းက ကျုပ်ကို လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြလာတယ်။ လုပ်ထားတဲ့ ဟန်အမူအရာက သူ့ဌေးဂိုက်ပဲ။ ပြီးတော့ ကားကို တစ်နေရာမှာ သွားရပ်တယ်။ သူ့ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျုပ်အနားရောက်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့၊ အံ့မယ် ဝတ်စားထားလိုက်တာ ကြော့မော့နေတာပဲ။ သူ့လည်ပင်းမှာလည်း ရောင်စုံပိုးပဝါတစ်ထည် စည်းထားလိုက်သေးတယ်။ ကျုပ်တို့ စားပွဲမှာ ထိုင်မိတော့ ကျုပ်က သူ့ကို အမြင်ကတ်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ “မင်းက သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးကျနေတာပဲ” လို့ ကျုပ်က မလိုတမာသံနဲ့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ဒီနေ့တော့ ငါဟာ သန်းကြွယ်သူဌေးပဲကွ” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ သူ့ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီစကား ပြောတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ချက်ချင်း နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်က “အခုစီးလာတဲ့ကားက ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းဘောလုံးပွဲမှာ လောင်းတာ နိုင်လို့ ဝယ်လာတာလား” လို့ မေးတယ်။

“ငါ့သူဌေးရဲ့ ကားသစ်ပါကွာ” လို့ သူက ပြောတယ်။ သူ့ဟာ ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ထိုင်ပြီးစဉ်းစားနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး “ဟေ့ကောင်မာရီယို၊ ခဏနေရင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ တစ်ယောက်ကို မင်းတွဲ၊ တစ်ယောက်ကို ငါကတွဲမယ်၊ မျိုးရိုးကောင်းမိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကွ၊ မီးရထားအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးတွေပေါ့ကွာ၊ မင်းက ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်တဲ့လူပေါ့ကွာ၊ မင်း ငါပြောတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်” လို့ သူက ပြောတယ်။

“မင်းကကော ဘာကောင်လဲ”

“ငါမင်းကို ပြောပြီးပြီလေ၊ ငါက သန်းကြွယ်သူဌေးပေါ့ကွာ”

ကျုပ်ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်တယ်။ သူက ကျုပ်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်တယ်။ “ဟေ့ကောင် မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ သွားတော့မလို့လား” လို့ မေးတယ်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလစ်တော့မယ်” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောတယ်။
“မင်းသိသားပဲ ငါက လိမ်တာမကြိုက်ဘူးကွ၊ ကဲသူငယ်ချင်း မင်းဘာသာမင်း
ပျော်ပျော်ကြီးသာ နေခဲ့တော့”

“ဟာ နေပါဦး။ ခဏနေပါဦးကွာ။ မင်း အခုလိုလုပ်လိုက်ရင် ငါ
အစီအစဉ်တွေ ပျက်ကုန်တော့မယ်”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအစီအစဉ်ကို ငါမပျက်ဆီးပါဘူး”

“ဟာ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ခဏနေပါဦးကွာ၊ ကောင်မလေးတွေက
မင်းကို တွေ့ချင်နေကြတာ”

“သူတို့ကတွေ့ချင်ပေမယ့် ငါက သူတို့ကို မတွေ့ချင်ဘူးကွာ”

အတိုချုပ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အငြင်းအခုံဖြစ်နေကြတယ်။
သူက ထိုင်လျက်။ ကျုပ်က သူ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်လို့။ နောက်ဆုံးမှာတော့
သူနဲ့ကျုပ်နဲ့က သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူချောက်မကျအောင်
နေပေးဖို့ ကျုပ်က သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က “ဒီပွဲမှာ အဆုံးထိ
အောင် ငါပါချင်မှပါမှာနော်၊ အဲဒါတော့ မင်းသိထားဖို့ လိုတယ်” လို့ ကြိုတင်
ပြီး သတိပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်က ကျုပ်စကားကို ကြားပုံမပေါ်
ဘူး။ သူ့မျက်နှာက ဝင်းလက်နေတယ်။ ပြီးတော့ “ဟေ့ ဟေ့ ဟိုမှာ လာနေ
ပြီကွ” လို့ ပြောတယ်။

ပထမတော့ ကျုပ် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကြီးတွေကလွဲပြီး ဘာမှ မမြင်ရဘူး။
မိန်းမနှစ်ယောက်စလုံးဟာ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်တွေ စုတင်လာသလိုပဲ။
အတော်ကြီး ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ကြည့်တော့မှ သူတို့မျက်နှာတွေကို မြင်ရတယ်။
မျက်နှာတွေက ပိန်သွယ်သွယ်နဲ့၊ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်
တွေက ဘုတ်သိုက်ကြီးတွေဆိုတော့ သူတို့မျက်နှာတွေဟာ အသိုက်ထဲကနေပြီး
အပြင်ကို မျှော်ကြည့်နေတဲ့ ငှက်ပေါက်စနစ်ကောင်နဲ့ တူသလိုပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကျတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ခါးသေးလို့
ရင်ချို ပဒုမ္မနီလို့ဆိုရမယ့် အမျိုးအစားထဲ ပါသဗျ။ သွားဟန်လာဟန် ကနဲ့
ကလျနဲ့ တင်လှုပ်ဖင်လှုပ်တော့ အရှိသား။ ဆင်တူဝတ်စုံနဲ့ဆိုတော့ ရုတ်တရက်
ကြည့်လိုက်ရင် အမြှာညီအစ်မလို့ ထင်ရတယ်။ ဟိုအကောင် ဆီရာဖိုနီက
ထိုင်နေရာကနေပြီး တကယ့်လူကြီးလူကောင်း ဂိုက်ဆိုက်နဲ့ ထရပ်လိုက်တယ်။
“ဟော့ဒါက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမာရီယိုပေါ့၊ သူကရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း

ရှင်လေ၊ ဟောဒီနှစ်ယောက်ကတော့ ဆီညော်ရာအိုင်းရစ္စနဲ့ ဆီညော်ရာမိမိဆာတဲ့”။

သူတို့က စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ကြတယ်။ ထိုင်လိုက်ပြီဆိုတော့မှပဲ ကျုပ် သူတို့ကို အသေအချာမြင်ရတယ်။ ဟိုအကောင် ဆီရာဖိနိုဟာ အိုင်းရစ္စကို တော်တော်အရေးပေးတယ်။ အဲဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီအကောင်ဟာ အိုင်းရစ္စကို သူ့အတွက်လို့ သတ်မှတ်ထားပြီဆိုတာ သိသာတယ်။ သူ့ပါးစပ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် မိမိဆာဟာ ကျုပ်အတွက်ဆိုတာ သေချာတယ်။

သူတို့ဟာ အမြှာညီအစ်မတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ မိမိဆာက အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ နှာခေါင်းကရှည်ရှည်၊ ပါးစပ်ကပြဲပြဲနဲ့ သူ့မျက်နှာပုံပန်းက ထမင်းဆာနေတဲ့ပုံမျိုးပဲ။ အရုပ်ဆိုးတယ်လို့ပဲ ပြောနိုင်တဲ့ အနေအထားရှိတယ်။ အိုင်းရစ္စကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ။ သူ့ရုပ်ကမဆိုးဘူး။ ကျုပ်သတိထားမိတာတစ်ခုက သူတို့လက်တွေဟာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဗျ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဟိုကောင်ကတော့ မြူးကြွနေတာပဲ။ စကားတွေကို တဖောင်ဖောင်ပြောပြီး မိုးတစ်လုံးလေတစ်လုံးနဲ့ အကြွားအဝါစကားတွေကို အများကြီးပြောနေတယ်။

မိမိဆာက “ဗင် မှာကတော့” လို့ စကားစလိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ အိုင်းရစ္စက ကပျာကယာဝင်ပြောတယ်။ “ကျွန်မတို့ ဗိယာရက်ဂီအိုမှာဆိုရင်...” သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတယ်။ ဆီရာဖိနိုက မလုံမလဲမျက်နှာထားနဲ့ “မင်းတို့ ဘာရယ်နေတာလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” လို့ မိမိဆာကဖြေတယ်။ “ကျွန်မညီမက တစ်ခါတလေ အူကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ပထမရောက်စက ဗင်းနစ္စမြို့က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းတယ်၊ ဗိယာရက်ဂီအိုကိုရောက်တော့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရထားတယ်” တဲ့။

မိမိဆာဟာ အဲဒီစကားကို ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ကို မကြည့်ရဲဘူး။ မျက်လွှာတွေကိုချထားတယ်။ ကျုပ်ကတော့ သူ့လိမ်ပြောနေပြီဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျုပ်နဲ့တူပုံရတယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး လိမ်မပြောရဲဘူး။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ မိမိဆာက “ဆီညော်မာရီယို၊ ရှင်က ရုပ်ရှင်ကားထုတ်လုပ်တဲ့လူလို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို ရှင်ကိုယ်တိုင်ရုပ်ရှင်စမ်းရိုက်ကြည့်မယ်လို့ ဆီရာဖိနိုက ပြောတယ်

ဟုတ်လား” လို့ မေးတယ်။

ကျုပ်က ဆီရာဖီနိုကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က မျက်နှာကို ဟိုဘက်လှည့်ထားတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကမိမိဆာဘက်လှည့်ပြီး “ဒီလိုရှိပါတယ် ဆီညော်ရိတာရယ်၊ ရုပ်ရှင်စမ်းရိုက်တယ်ဆိုတာက ရုပ်ရှင်ကားတိုလေးတစ်ကား ရိုက်သလိုပဲ၊ အခုချက်ချင်း ဖြုန်းဖြုန်းခိုင်းခိုင်း ထရိုက်လို့မရဘူး။ ရုပ်ရှင်စမ်းရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်လိုတယ်။ ကင်မရာမင်းနဲတစ်ယောက် လိုတယ်။ စတူဒီယိုတစ်ခုလိုတယ်။ ဆီရာဖီနိုက ဒီလုပ်ငန်းရဲ့ အကြောင်းကို သိပ်ပြီးသိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီခေတ်မှာကတော့”

“ဒီလိုဆို အခုမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာက”

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်မတို့ကို အစမ်းတော့ရိုက်ပေးပါ၊ ရှင်က သဘောကောင်းတယ်လို့ ကျွန်မတို့ သိထားတယ်”

မိမိဆာဟာ ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာကထပြီ၊ ကျုပ်လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထိုးထိုးထွန်ထွန်လုပ်ပြီး ကျုပ်အနားကို ကပ်လာတယ်။ ဆီရာဖီနိုက ဘာတွေလိမ်ပြီး ပြောထားမှန်းမသိဘူး။ ကျုပ်ကို ဇွတ် အပူကပ်နေတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သူနားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းလည်း မသိဘူး။ တကယ်တော့ အစမ်းရိုက်တယ်ဆိုတာမျိုးက အခုပြော၊ အခုချက်ချင်း ထရိုက်လို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်က ထပ်တလဲလဲ ရှင်းပြတော့ သူ သဘောပေါက်လာဟန်တူတယ်။ ကျုပ်လက်မောင်းကိုလွှတ်ပြီး ဆီရာဖီနိုနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ သူညီမအိုင်းရစွကို လှည့်ကြည့်တယ်။ “ငါနင့်ကို အစကတည်းက ပြောခဲ့သားပဲ၊ အခုကျတော့ ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ အိမ်ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” လို့ ပြောတယ်။

အိုင်းရစွကလည်း ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ပုံမပေါ်ဘူး။ အခုလို အခြေအနေမှန်ကို သိလိုက်တော့ စိတ်ရှုပ်သွားပုံပေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့်သူက “မထူးတော့ပါဘူး၊ ညနေစောင်းတဲ့အထိ သူတို့နဲ့အချိန်ဖြုန်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ” လို့ ဆီရာဖီနိုက ဝင်ပြောတယ်။ “တို့ကားနဲ့ လျှောက်လည်ကြတာပေါ့”

“ရှင်မှာ ကားပါသလား” လို့ မိမိဆာကမေးတယ်။

“ကားပါတယ်လေ၊ ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား”

မိမိဆာက ကားကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့လေသံဟာ ပြောင်းသွားတယ်။ “ဒီလိုဆိုရင်လည်းကားနဲ့ လျှောက်သွားရအောင်၊ စားသောက် ဆိုင်ထဲ ထိုင်နေရတာ ပျင်းစရာကြီး” လို့ ပြောတယ်။ လေးယောက်သား ကား ဆီကို ရောက်သွားကြတယ်။ အိုင်းရစ္စက ကားရှေ့ခန်းထဲမှာ ဆီရာဖီနီနဲ့ တွဲ ထိုင်တယ်။ ကျုပ်နဲ့တွဲလျှောက်လာနေတဲ့ မိမိဆာကတော့ ကျုပ်ကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး “ရှင်စိတ်ဆိုးမယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ကတိပေးထား တာတွေကို မယုံကြည်တော့ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မတို့ကို စမ်းပြီးရုပ်ရှင်ရိုက်ပေး မယ် မဟုတ်လား” လို့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။

ကျုပ်စောစောက အာပေါက်လုမတတ် ရှင်းပြခဲ့တာတွေဟာ အလကား ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူ လုံးဝနားမလည်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ အခုချိန်အထိ ရုပ်ရှင်အစမ်းရိုက်ပေးဖို့ နားပူနေတုန်းပဲ။ ကျုပ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားထဲဝင် ထိုင်လိုက်တယ်။ “ကဲ တို့ဘယ်သွားကြမလဲ” လို့ ဆီရာဖီနီက မေးတယ်။

မိမိဆာကတော့ ကျုပ်လက်မောင်းကို နောက်တစ်ခါ ဆုပ်ကိုင်ထားပြန်ပြီ။ ပြီးတော့ ကျုပ်လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး ညှစ်ထားတယ်။ “ရှင်သဘော ကောင်းပါတယ်၊ သူ့ကို စတူဒီယိုဆီ ပို့ခိုင်းပါလား၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်စမ်းရိုက်ကြည့်လို့ ရမှာပေါ့” တဲ့။ ကနွဲ့ကလျလေသံနဲ့ ကျုပ်ကို ပြောနေတယ်။

ဘာပြောလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ ကျုပ်ဟာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ငြိမ်နေမိ တယ်။ သူကတော့ အဲဒါကိုပဲ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျုပ်ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေရက “ရှင်ကသာ ကျွန်မကို ရုပ်ရှင်အစမ်းရိုက်ပေးရင် ကျွန်မကလည်းရှင်ကို အနမ်းလက်ဆောင် ပေးလိုက်မှာပဲ” လို့ တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောတယ်။

ခင်ဗျားတို့လည်း သိကြမှာပါ။ သူ့စကားကြားလိုက်တော့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပဲ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရိုးတိုးရွာတ ဖြစ်လာတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အဲသလို ဖြစ်လာတော့ လူကလည်း ထိုးထိုးထွန်ထွန်ဖြစ်လာတယ်။ “ဒါဆိုရင် ဆီရာဖီနီရဲ့ အိမ်ကို သွားကြရအောင် သူ့အိမ်ကအကြီးကြီးပဲ၊ လှလည်းလှတယ်၊ အိမ်ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ မင်းတို့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ဖြစ်မဖြစ် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အသေအချာ ကြည့်မယ်၊ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် စမ်းရိုက်ကြည့်တာပေါ့” လို့ ကျုပ်

က လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဆီရာဖိနိုက ကျုပ်ကိုဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အတော်ကြီး စိတ်ပူနေတဲ့လက္ခဏာပဲ။ သူ့အနေနဲ့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ကားကို သူ့ကားပါလို့ လိမ်ပြောရဲပေမယ့် အိမ်ကိုကျတော့ သူ့အိမ်ပါလို့ပြောပြီးခေါ်သွားဝံ့တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ။ “ကားလျှောက်စီးရတာက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်ကွာ” လို့ သူက ပြောပေမယ့် ကောင်မနှစ်ကောင်က အိမ်ကိုပဲသွားချင်တယ်လို့ နားပူနာသာ လုပ်နေကြတယ်။

သူတို့က ရုပ်ရှင်စမ်းရိုက်ကြည့်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူဟာလက်မြောက်အရုံးပေးပြီး မော်တော်ကားကို မာရီယိုလီရပ်ကွက်ဆီ မောင်းလာခဲ့ရတယ်။ မိမိဆာကတော့ တစ်လမ်းလုံး ကျုပ်ကို တတွတ်တွတ်နဲ့ တွက်ထိုးလာတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူဘာပြောပြော နားမထောင်ဘူး။ “ရိုက်ပေးနော်၊ စမ်းရိုက်တာကတော့ ဖြစ်မှာပါ။ အဲသလို စမ်းရိုက်ပေးမယ်ဆိုရင်...” ကျုပ်အနေနဲ့ အဲဒီစကားကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှ နားမဝင်ဘူး။ ကြားလည်းမကြားဘူး၊ ဂရုလည်းမစိုက်မိဘူး။ ဒါပဲ။

ကျုပ်တို့ မာရီယိုလီရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာတယ်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ရှိနေတဲ့ အိမ်ကြီးတွေကဖြင့် တကယ့်အဖိုးတန်အိမ်တွေချည်းပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ဆီရာဖိနိုရဲ့အလုပ်ရှင်အိမ်ထဲကို ရောက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်တို့လူစုဟာ တတိယထပ်အထိ တက်သွားကြတယ်။ အခန်းတွေက မှောင်မည်းနေတယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်း မရှိဘူး။ “ကိုယ်က ခရီးဝေးသွားနေတာကြာပြီ၊ အိမ်ထဲမှာ ရှုပ်ပွနေတာပဲ” လို့ ဆီရာဖိနိုက ပြောလိုက်သေးတယ်။

ဆီရာဖိနိုဟာ ပြတင်းပေါက်တွေကို လိုက်ဖွင့်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကတ္တီပါဆိုဖာကြီးတွေပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ တစ်နေရာမှာတော့ ကျကျနန ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ စန္ဒရားကြီးတစ်လုံး။ ကျုပ်က အစီအစဉ်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အားထုတ်တယ်။ “ကဲ...ကဲ တို့နှစ်ယောက်က မင်းတို့ရဲ့ အမှုအရာတွေကို ကြည့်မယ်၊ ပထမဆုံး အခန်းထဲမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ပြကြရမယ်၊ ဒါမှလည်း ရုပ်ရှင်စမ်းပြီး ရိုက်လို့ရမရ ငါဆုံးဖြတ်လို့ရမှာ” လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မတို့က ခြေထောက်တွေကိုပါ ပြရမှာလား” လို့ မိမိဆာက ပြန်မေးတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကိုပြဖို့ မလိုသေးဘူး၊ လမ်းလျှောက်ပြရင် လုံလောက်ပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် - လမ်းလျှောက်ပြနေကြတယ်။ သူတို့လမ်းလျှောက်နေပုံကို ဘယ်သူကမှ ကျက်သရေ ရှိတယ်လို့ ပြောကြမယ်မထင်ဘူးဗျ။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်တွေက ဘုတ်သိုက်၊ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ တင်၊ ရင်နဲ့ ခါးတွေကလည်း မလှဘူး။ အထူးသဖြင့် သူတို့ခြေထောက်တွေက သူတို့ရဲ့ လက်တွေလိုပဲ။ သိပ်ကိုကြီးပြီး အရုပ်သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ ခြေထောက်တွေက “ခွင်” နေလိုက်သေ ဘယ်။ ပျော့ပျော့နဲ့နဲ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ တောင့်တောင့် တင်းတင်းကြီးတွေဆိုတော့ ကြည့်ရတာ အတော့်ကိုအကျည်းတန်တာပဲ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ သူတို့လို ပုံစံကြီးတွေကို ဘယ်ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ရေးသမားကမှ မသုံးမှာသေချာပါတယ်။ သူတို့ကတော့ လမ်းလျှောက်ပြ နေတုန်းပဲ။ အခန်းရဲ့ အလယ်မှာ သူတို့ချင်းဆုံမိတဲ့အခါ အော်အော်ပြီး ရယ်နေ လိုက်သေးတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျုပ်က “ရပ်တော့တော်ပြီ၊ ထိုင်ကြ” လို့ လှမ်း ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဆိုဖာပေါ်သွားထိုင်ပြီး ကျုပ်မျက်နှာကို စိုးရိမ်မကင်း တဲ့ မျက်နှာထားတွေနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ “စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး” လို့ ကျုပ်ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပုံတွေက မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“အေး ဘာပြုလို့လဲဆိုတာကို ငါရှင်းပြမယ်” လို့ ကျုပ်က ပြောတယ်။ “ငါရိုက်မယ့် ရုပ်ရှင်ကားတွေအတွက် မင်းတို့လို ပုံလှလှ၊ ပညာတတ် ထင်ရှားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတွေ မလိုဘူး၊ ငါ့မှာလိုနေတာက အလုပ်သမလို့ မိန်းကလေးမျိုးတွေ၊ စကားပြောရင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းနဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း စကားလုံးတွေ ပြောတတ်တဲ့ မိန်းမစားမျိုးတွေကို လိုချင်တာ။ အူတိအူကြောင်နဲ့ အောက်တန်း ကျကျ မိန်းမစားမျိုးတွေသာလိုချင်တာ၊ မင်းတို့ကျတော့ မျိုးရိုးကောင်း မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတာ၊ မင်းတို့အဖေက အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့က ငါရှာနေတဲ့ အမျိုးအစားတွေ မဟုတ်ဘူး”

ကျုပ်က ဆီရာဖီနိုကို လှမ်းကြည့်တယ်။ သူကတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ပျော့တိပျော့ခွေ ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ပျက်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ မှိုင်တွေချနေတယ်။

“ကျွန်မတို့လည်း အလုပ်သမားတွေလို သရုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်” လို့ မိမိဆာက ပြောတယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းတို့သရုပ်ဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မွေးကတည်းက ဒီလူတန်းစားက မွေးလာတာမဟုတ်တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး” လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

အားလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ငါးစာကို တပ်ထားလိုက် ပြီ။ ငါးက ဟပ်ဖို့ပဲလိုတော့တယ်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ခဏနေတော့ မိမိဆာဟာ ထိုင်ရာကထပြီး သူ့ညီမနားကို သွားထိုင်တယ်။ သူ့ညီမရဲ့ နားနားကို ကပ်ပြီး စကားတီးတိုးပြောတယ်။ သူ့ညီမမျက်နှာက သိပ်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ သဘောတူတဲ့ လက္ခဏာ ပြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ မိမိဆာဟာ ခါးထောက်ပြီး ကျုပ်ရှေ့လာရပ်တယ်။ ပြီးတော့ “ကဲ ဆရာကြီး၊ ရှင့်ကို အခုပြောနေတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ဘယ်လိုအစားမျိုးလို့ ရှင်ထင်သလဲ” လို့ မေးတယ်။

ကျုပ်က ရယ်မောပြီး “မီးရထားအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးတွေပေါ့” လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

“ရှင်ထင်တာက တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ဟာ ရှင်လိုချင်နေတဲ့ မိန်းမစားတွေပါ၊ သာမန်အလုပ်သမားတွေပါ၊ အိုင်းရစ္စကဝန်ထမ်း၊ ကျွန်မက သူနာပြုဆရာမရှင့်”

“ဒါဆိုရင် ဗိယာရက်ဂီယိုက အိမ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ”

“ဒါက လုံးဝမရှိတဲ့ဟာတစ်ခုပါ၊ ကျွန်မတို့နေတာက ဩစတြီးယား ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲက အိမ်စုတ်တစ်လုံးမှာနေတာ”

“ဘာပြုလို့ အခုလို လိမ်ညာရတာလဲ”

အဲဒီတော့ အိုင်းရစ္စက “ကျွန်မက မလိမ်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိမိဆာက လူတွေရဲ့မျက်လုံးတွေထဲကို သဲနဲ့ပက်မှ ကိုယ်လိုချင်တာဖြစ်မှာလို့ ပြောတာနဲ့”

“ကျွန်မကလည်း လိမ်ညာပြီးမပြောရင် ဆီရာဖိနိုက ကျွန်မတို့ကို ရှင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လိမ်ပြောရတာ၊ ကဲပါလေ အဲဒါတွေ ခေါက်ထားလိုက်၊ အခု ကျွန်မတို့ကို ရုပ်ရှင်စမ်းရိုက်ပေးမှာလား”

“အင်း...ဒီကိစ္စ တစ်လိမ်နှစ်လိမ် ပွေလိမ်ရှုပ်ကုန်ပြီ” လို့ ကျုပ်က

ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “ကိုယ်ဟာ ရုပ်ရှင်ထုပ်လုပ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဓာတ်ပုံရိုက်စားနေတဲ့ ကင်မရာမင်းနဲ့တစ်ယောက်၊ ဆီရာဖီနိုကလည်း လူကြီး လူကောင်းသူဌေးကြီး ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ကားမောင်းသမား”

ကျုပ်စကားကြားတော့ မိမိဆာဟာ တစ်ချက်ကလေးမှ ဣန္ဒြေပျက်မသွား ဘူး။ ခပ်တည်တည်ပဲ။ “ကျွန်မက အဲဒီအတိုင်းဖြစ်လာလိမ့် ထင်ထားတာပဲ” လို့ သူကပြောတယ်။ “ကျွန်မတို့ဟာ ကံကိုဆိုးတယ်၊ ကားတစ်စီးနဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်တော့ တွေ့ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကားဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ဖြစ် နေတယ်၊ ဟင်း...ဟင်း... ကဲလာ အိုင်းရစ္စ၊ တို့သွားကြစို့”

ဆီရာဖီနိုက ပျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလာတယ်။ “ခဏနေကြပါဦး၊ မင်းတို့က အခု ဘယ်သွားကြမှာလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ကျွန်မတို့ ကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားမှာပါ ကိုလိမ်ကြီးရယ်”

ရုတ်တရက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူတို့ကိုသနားစိတ်ဝင်လာတယ်။ အထူး သဖြင့် အိုင်းရစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ တကယ်တော့ အိုင်းရစ္စဟာ မိန်းမချောလေးဗျ။ အခုဆိုရင် သူ့မျက်လုံးအစုံထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေတာ ကို ကျုပ်မြင်နေရတယ်။ ကျုပ်က ကပျာကယာ အကြံတစ်ခုပြုပါတယ်။ “ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ကြပါဦး” လို့ ကျုပ်က ပြောတယ်။ “တို့လေးယောက် စလုံး လိမ်ခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီတော့ ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ကြပါ။ တို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဘယ်လိုသဘောရကြသလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆွေးနွေးကြတယ်။ အိုင်းရစ္စက ကျုပ်အကြံကို လက်ခံချင်တယ်။ မိမိဆာကတော့ အခုအချိန်ထိစိတ်ကမပြေသေးတော့ လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာကျသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဆီရာဖီနိုကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောရဲတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်က “ကိုယ်ကတော့ ကင်မရာမင်းနဲ့ပဲ၊ ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိုင်းရစ္စကို ကိုယ်နဲ့သိတဲ့ တွဲဖက်ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ အကြီးအကျယ် ထောက်ခံ ပေးတာမျိုး မလုပ်ပေးနိုင်ပေမယ့် ဘာမှမရတာနဲ့စာရင် အများကြီးတော်သေး တယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ၊ မင်းအတွက်ကတော့ ဘာမှ ဖြစ်လာမယ်မထင်ဘူး၊ အိုင်းရစ္စအတွက်ကတော့ တစ်ခုခုဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိပါသေးတယ်” လို့ မိမိဆာကို ချောပြောတယ်။

မိမိ့ဆာ စိတ်ပြေသွားတာနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်သွားကြတယ်။ ရုံထဲမှာလည်း အိုင်းရစ္စက ဆီရာဖိနိုနဲ့ ပွတ်သီးပွတ်သပ်ပဲ။ ဒီအကောင်ဟာ လူလိမ်လူညာ၊ ကားဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်မှန်း သိပေမယ့် နေတဲ့ပုံစံကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ မိမိ့ဆာကတော့ သူ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။

အားလပ်ချိန်ပေးတော့ သူက “ကျွန်မက အိုင်းရစ္စကို အမေတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးနေရတာ၊ သူက ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ပါ။ အခုဆိုရင် ရှင် ကတိပေးထားပြီးပြီနော်၊ ရှင် ကတိတော့ တည်မှဖြစ်မယ်၊ တကယ်လို့ ကတိမတည်ရင်တော့ ရှင့်ကို မာရ်နတ်ဆိုးကြီးက ဒဏ်ခတ်မှာ သေချာတယ်”

“.....” လို့ ကျုပ်က နောက်ပြောင်ပြီးပြောတယ်။

“ရှင်ကတိပေးပြီးပြီ၊ အဲဒီကတိကို ရှင်တည်ရမှာပဲ” လို့ သူက ပြန်ပြော တယ်။ “အိုင်းရစ္စကို ရုပ်ရှင်အစမ်းအရိုက်ခံရအောင်တော့ ရှင်လုပ်ပေးရမှာပဲ”

*

ကြောက်စရာရောမ

ကျုပ်အနေနဲ့ ရှုဖိနပ်အသစ်တစ်ရန်ကို သိပ်ပြီး ရချင်နေလွန်းလို့လား တော့ မသိဘူး။ အဲဒီနှစ် နွေရာသီတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဆောက်အအုံစောင့် တစ်ယောက်ဆီက တစ်ညကို လိယာငွေတစ်ရာနှုန်းနဲ့ ကျုပ်အိပ်ဖို့ ငှားထားတဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်တော့မလို့ လဲနေတဲ့အခါတိုင်း ရှုဖိနပ်တွေကိုပဲ စိတ်ကူးနေလေ့ ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းလျှောက်နေရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အခု စီးနေတဲ့ရှုဖိနပ်ဟာ အမေရိကန်တွေ ပေးသွားတဲ့ဖိနပ်ပါ။ စီးရတာသိပ်ပေါ့ပြီး သိပ်ကို ကောင်းပါတယ်။ အင်မတန်မှလည်း နူးညံ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ ရှုဖိနပ်တွေကစုတ်ပြတ်နေကြပြီ။ နှစ်ဖက် စလုံးမှာ ခွာတွေမရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ဖက်ကဆိုရင် ပေါက်နေလို့ အထဲက ခြေချောင်းလေးတွေဟာ အပြင်ကိုပြုတ်တစ်ပြုတ်လုပ်နေကြပြီ။ ကျန် တစ်ဖက်ကတော့ သိပ်ပါးပြီး ပြားချပ်နေတဲ့အတွက် ညှပ်ဖိနပ်အစုတ်တစ်ဖက်နဲ့ တူနေပြီ။

ကျုပ်ဟာ ရှာလို့ဖွေလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းအတိုအထွာလေးတွေကို မှောင်ခိုဈေးမှာ သွားရောင်းတယ်။ ရတဲ့ငွေထဲက မငတ်ရုံတစ်မယ် ချွေတာစားပြီး ရှုဖိနပ်အသစ် တစ်ရန်ဝယ်ဖို့ ငွေစုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်တစ်ရန်ဖိုးရဖို့က မလွယ်ဘူးဗျာ။ အခုချိန်ထိ လိယာငွေထောင်ဂဏန်းလောက်က လိုနေတုန်းပဲ။

အချိန်တွေ သိပ်ပြီးကြာလာတော့လည်း ကျုပ်လိုချင်နေတဲ့ ရှုဖိနပ်အသစ် ဟာ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အစွဲအလမ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ကျုပ်ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဖိနပ်က ကျုပ်နဲ့လိုက်နေတယ်။ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ

အစက်အပြောက်ကလေးတွေနဲ့ အနက်ရောင် ရှူးဖိနပ်ကိုပဲ မြင်ယောင်နေတယ်။ အများအားဖြင့် သူက ကျုပ်ရှေ့ကနေပြီး ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ တွဲလောင်းကျနေတာ။ ရှူးဖိနပ်အသစ်တစ်ရန် မစီးနိုင်တော့တဲ့ဘဝမှာ လူ့ပြည်မှာ ဆက်နေလို့ ကောင်းပါတော့မလားလို့တောင် တွေးမိလာတယ်။ တစ်ခါတလေ စိတ်ဓာတ်က သိပ်ကျလွန်းတော့ ရှူးဖိနပ်အသစ်အံ့တစ်ရန်လောက်မှ မဝယ်နိုင်တော့တဲ့အတူ တူ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတ်သေလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတော့တယ်လို့ စဉ်းစားမိ တယ်။

ကျုပ် လမ်းပေါ် ရောက်လာပြီဆိုရင် ကျုပ်ဘေးက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ခြေထောက်တွေကိုပဲ ကြည့်နေမိတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ တော့ ဖိနပ်ဆိုင်တွေရှေ့မှာရပ်ပြီး မှန်ပြတင်းအကာကြီးတွေနောက်မှာ တန်းစီထား တဲ့ ရှူးဖိနပ်တွေကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဖိနပ်တွေရဲ့ ဈေးနှုန်း၊ အရွယ်အစားနဲ့ အရောင်အသွေးတွေကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်နဲ့တော်မယ့်၊ လိုက်မယ့် ရှူးဖိနပ်ကို ရွေး နေမိတယ်။

ကျုပ်ညအိပ်တဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ကျုပ်လိုပဲ အများကဝိုင်းပယ် ခံ ထားရတဲ့ အကောင်တစ်ကောင်ရှိတယ်။ အနေနည်းနည်းကြာလာတော့ သူနဲ့ကျုပ် ခင်လာတယ်။ သူ့နာမည်က “လော်ရပ်ဆို” တဲ့။ ဆံပင်ကလှလှ၊ တွန့်တွန့်လိပ် လိပ်၊ ထူထူသန်သန်နဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လိုတော့ အရပ်အမောင်းက မကောင်းဘူး။

သူနဲ့ခင်လာတာကြာလာတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်စိတ်ထဲခံစားမှုကို သတိ ထားမိလာတယ်။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ရထားတဲ့ သူ့ရှူးဖိနပ်ကို ကြည့်ပြီး သူ့အပေါ် မနာလိုဝန်တိုဖြစ်လာတယ်။ သူ့ဖိနပ်က အတော်ကောင်း တယ်ဗျ။ သားရေကလည်းအထူစား၊ ခွာနှစ်ထပ်ခံပြီး ချုပ်ထားတာ။ မဟာမိတ် စစ်တပ်တွေက အရာရှိတွေသာစီးတဲ့ ရှူးဖိနပ်မျိုးဆိုတော့ တကယ့် အကောင်းစား ပေါ့ဗျာ။

အမှန်တော့ ရှူးဖိနပ်က လော်ရာဆိုနဲ့မတော်ဘူး။ ဖိနပ်တွေက ကြီးနေ တယ်။ မနက်တိုင်း သူ့အိပ်ရာကနီးလို့ ဖိနပ်တွေကိုစီးတဲ့အခါမှာ သတင်းစာ အဟောင်းတွေကိုခေါက်ပြီး ဖိနပ်ထဲထိုးထည့်ပေးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်တွေက ကျုပ်နဲ့တော့တော်တယ်ဗျ။ လက်အိတ်တစ်စုံစွပ်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်က သူ့ထက်အရပ်ရှည်တယ် မဟုတ်လား။

လောလောဆယ် ကျုပ်သိထားတာကတော့ လော်ရာဆိုမှာလည်း ပစ္စည်း တစ်ခု သိပ်လိုချင်နေတယ်။ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ သိုးကျောင်းသားဆေးတံ တစ်ချောင်း သိပ်ပြီးဝယ်ချင်နေတယ်။ သူ့ရောမမြို့ကို မလာခင်တုန်းက ဒီ အကောင်ဟာ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ သိုးကျောင်းသမားတွေနဲ့ နေခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကျုပ်ကို ပြောဖူးတယ်။

သူကပြောတယ်။ သူ့ဆံပင်ကလှလှနဲ့ မျက်လုံးကပြာပြာဆိုတော့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီနဲ့ မဟာမိတ်စစ်သားတွေဝတ်တဲ့ စစ်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထား လိုက်မယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီးကြည့်ကောင်းမှာပဲတဲ့။ ပြီးတော့ ဆေးတံကိုခဲပြီး စား သောက်ဆိုင်တွေမှာ သိုးကျောင်းသားသိချင်းတွေဆိုမယ် တီးမယ်ဆိုရင် ငွေ အများကြီး ရနိုင်တယ်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဆေးတံဝယ်ဖို့ငွေမရှိတဲ့ ပြဿနာပဲ။ ဆေးတံဈေးကလည်း အကြီးသားကလားဗျ။ ဆေးတံတစ်ချောင်းရဲ့ ဈေးက ရှုံးဖိနပ်တစ်ရန်ဖိုးလောက်ရှိနေတာဗျ။ ကျုပ်စိတ်အထင်ပြောရရင် ရှုံး ဖိနပ်တစ်ရန်ထက်တောင် ဈေးပိုပေးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီတော့ လော်ရာ ဆိုတာလည်း ကျုပ်လိုပဲပေါ့။ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ရှာလို့ဖွေလို့ရလာတဲ့ ပစ္စည်း အတိုအထွာတွေကိုရောင်းပြီး ဆေးတံတစ်ချောင်းဝယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ဒီကောင်လည်း ကျုပ်လိုပါပဲ။ ဆေးတံတစ်ချောင်းဖိုးက မရဘဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ သူလည်းပဲကျုပ်လိုပဲပေါ့။ အချိန်ရှိသမျှ ဆေးတံ အကြောင်းပဲတွေးနေတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်ရက်မှာတော့ စကားများများ မပြော ရဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အပေးအယူတစ်ခုလုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့ကြတယ်။ ပထမ ကျုပ်က သူ့ကို ရှုံးဖိနပ်အကြောင်းပြောတယ်။ သူက ကျုပ်ကို ဆေးတံ အကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝယ်ချင်တယ်လို့ ပြောရုံလောက်ပဲ ပြောမိ ကြတာပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဆေးတံဝယ်တော့မယ်၊ ရှုံးဖိနပ်ဝယ်တော့မယ်လို့ တော့ မပြောမိကြပါဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ လုပ်နည်းကိုင်နည်းကို စဉ်းစားမိတဲ့လူကကျုပ်ပါ။ ကျုပ်က ပြောပြ လိုက်တော့ လော်ရာဆိုက ချက်ချင်းသဘောတူတယ်ဗျ။ လုပ်ရမယ့်နည်းက ဒီလို။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေ ချိန်းတွေ လေ့ရှိတဲ့ ချောင်ကောင်းကောင်းနေရာကို သွားကြမယ်။ ဥပမာ ဘော်ဟီးစ်ပန်းခြံလို

နေရာမျိုးပေါ့ဗျ။ အဲဒီနေရာကိုရောက်ရင် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်နေကြတဲ့အတွဲ တစ်တွဲကို ဝင်လုကြမယ်။

အဲဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတဲ့အခါမှာ လော်ရာဆိုတာ အတော်သွေးဆာနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လို့ ကျုပ်သိလာရတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်တော်တော်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူ့ပုံပန်းက ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ သိုးကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုလူမျိုးဆီက ခပ်ကြမ်းကြမ်းခပ်ရမ်းရမ်း စကားတွေကြားတော့ ကျုပ်အံ့သြမိတာပေါ့။

သူက ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ အတော်ကြီးစိတ်အားထက်သန်နေပုံ ပေါ်တယ်။ ဝင်လုကြတဲ့အခါမှာ လိုအပ်လာရင် မိန်းမကိုရော ယောက်ျားကိုပါ သတ်ပစ်မယ်လို့ သူက ကြိမ်းလားမောင်းလား လုပ်နေတယ်။ အံ့မယ် သူကဒီအကြောင်းကို ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ သူ့လက်ထဲက စပန်နာကြီးနဲ့ ကျုပ်ခေါင်းကို ရိုက်တော့မလို လုပ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ “ဒီအကောင်ကို ကျုပ်က ဟောဒီလို... ဟောဒီလို ဆော်မှာ၊ အဲဒီအတိုင်းသာ တွယ်လိုက်လို့ကတော့ နှစ်ကောင်စလုံး ကြွသွားမှာ သေချာပါတယ်ဗျာ” လို့ ပြောတယ်။

ကျုပ်မှာက ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မထိန်းနိုင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်ရွာမှာ နေတုန်းက နေ့ရောညပါ ဗုံးကျင်းထဲမှာ လှဲနေခဲ့ရဖူးတယ်။ အပြင်ဘက်မှာက လည်း လေယာဉ်ပျံကတဝီဝီနဲ့၊ ဗုံးကြီသံတွေကလည်း တဝေါဝေါနဲ့။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မကြိုက်တဲ့ဟာ တစ်ခုခုနဲ့တွေ့ရရင် ဒေါသကြီးလာတတ်တယ်။ အခုလည်းပဲ လော်ရာဆိုက ကျုပ်ခေါင်းကို စပန်နာကြီးနဲ့ ရွယ်တော့ ထောင်းခနဲဒေါသဖြစ်ပြီး သူ့ကို တစ်အားဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်မိတယ်။ ဒီအကောင်ဟာ ခြေကားရားလက်ကားရားနဲ့လဲကျသွားတယ်။ ကျုပ်က “မင်းငါ့ကို ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့၊ နောက်တစ်ခါလုပ်ရင် ငါမင်းကိုအသတ်ပဲ” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ချက်ချင်းပဲ ကျုပ်အမှားကို ကျုပ်ပြန်တိရလာတယ်။ “မင်းဟာ တော်တော်ကိုတုံးတဲ့အကောင်ပဲ၊ ဘာကိုမှမသိနားမလည်တဲ့ အကောင်တစ်ကောင်ပါလား။ မင်းထူပုံအပုံက နွားသိုးတစ်ကောင်နဲ့ ဘာထူးလို့လဲ။ မင်းနားလည်ထားရမှာက အပြင်ချောင်ကောင်းကောင်းမှာ ချိန်းတွေကြတဲ့ ကောင်တွေနဲ့ ကောင်မတွေဟာ လူသိမှာကြောက်လို့ကွ၊ လူသိမှာသာမကြောက်ရင် အိမ်တစ်အိမ်မှာပဲ ချိန်းတွေကြမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ မင်းသူတို့ဆီက ငွေဝင်လုရင်